

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hertz, Henrik.; af Henrik Hertz.

Kjærligheds Veie : Nytaarsgave for 1836

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, [1835]

xii, 261 s.

DK

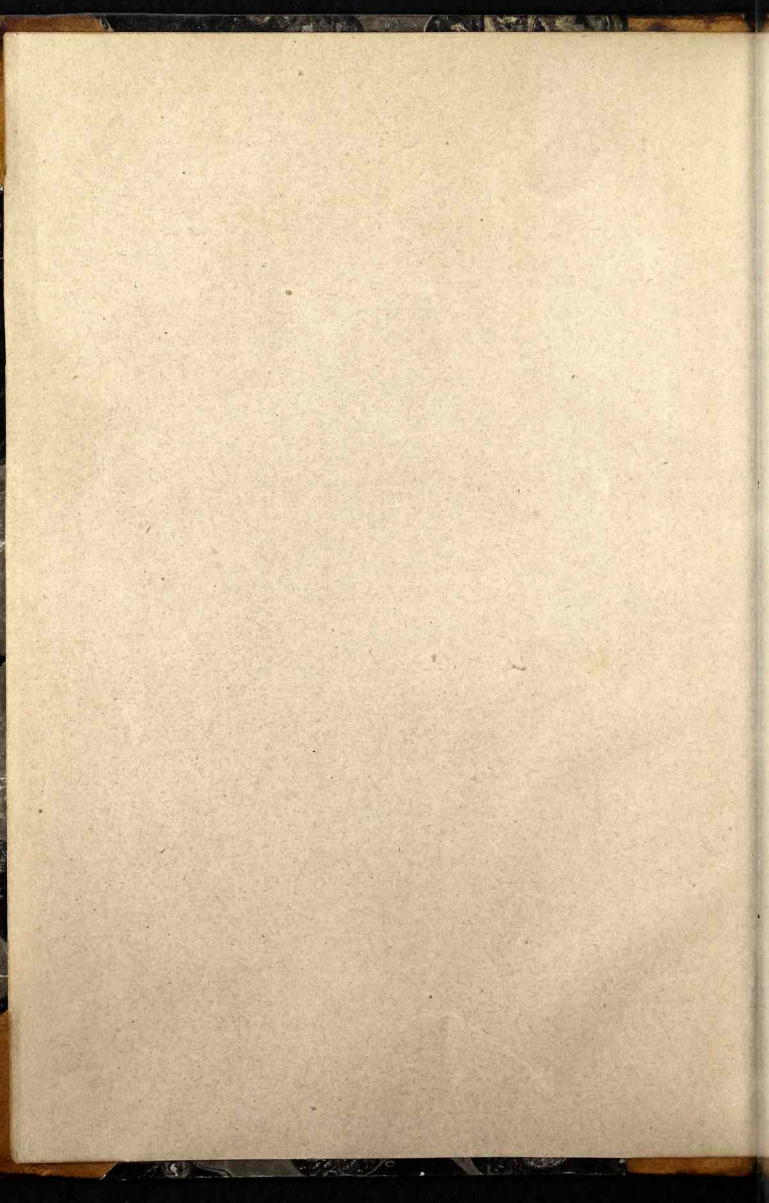
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Journal of the

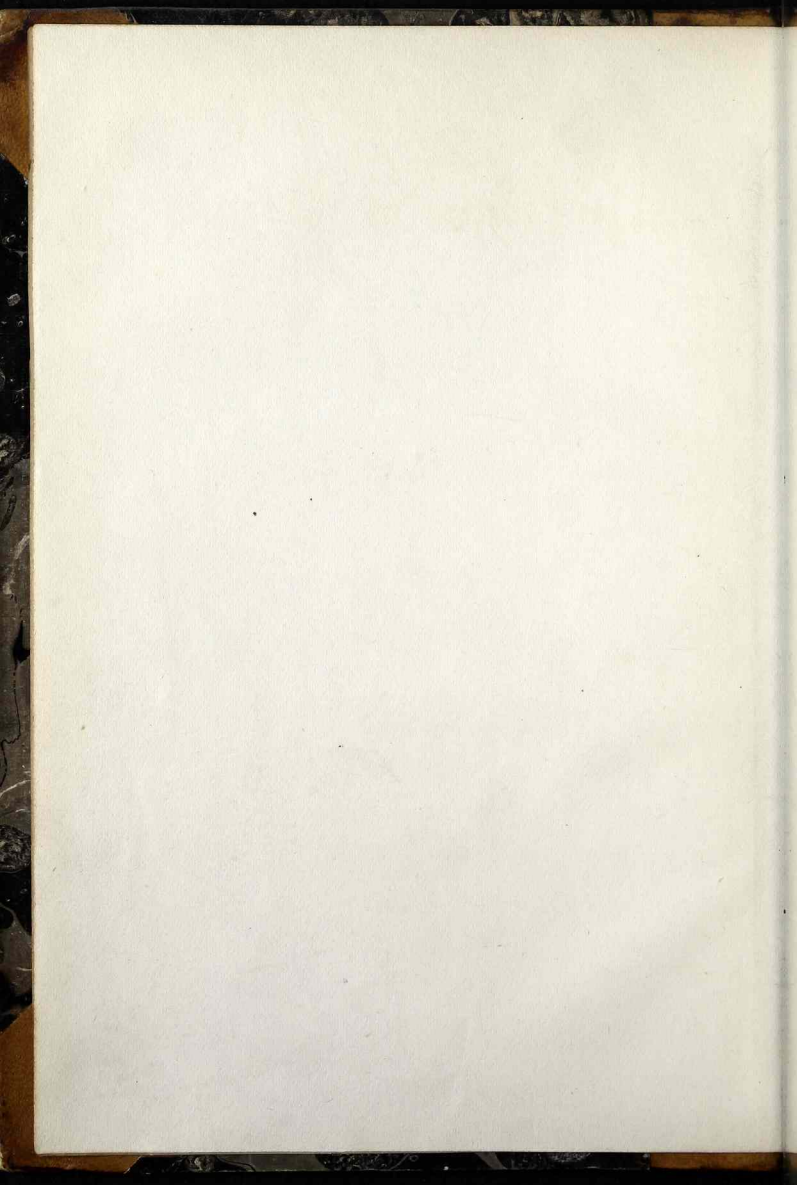
Proceedings of the

General Assembly

of the

Presbyterian Church in the United States of America

for the year 1854

Kjærligheds Veie.

Nytaarsgave for 1856

af

Henrik Hertz.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

Ætjættlingur þinn.

Stundir þínar 1888

Þú ert þú

Þú ert þú

Þú ert þú

Þú ert þú

Þú ert þú

Indhold.

	Side
I. Prolog.....	VII
II. Den eneste Seil, Hyftspil i rimebe Vers i to Acter	1
III. De frifarvede.....	127
IV. Blandede Digte:	
Henimod Aften ved Rom	233
Tretten tilbords	236

Fjerboldtspillet 240

Aftensang i Regentøgaarden 245

Stambogs-Epistel 248

Smaadigte fra Rom, I—IV 255

Kjærligheds Veie.

Handwritten text, possibly a title or heading, appearing as a faint, mirrored image.

Der gaaer en Aand i Stilhed ved vor Side,
Der smiler med os, er vort Hjerter glad;
En venlig Aand, der trøster naar vi lide,
En mild Forsoner ved det strenge Had.
Hvad end vi vente, haabe, troe og vide,
Ved den besvares kun det sidste Havd.
Thi den er Hjertet i det store Hele,
Der mildt pulserer i dets mindste Dele.

Dens Navn er Kjærlighed. Den vandrer stille
Og hemmeligt dens Veie stundom gaar.
Thi stjaalent maa den lede hen sin Kilde;
Ik, ellers ofte vi den ei forstaae.
Den sysler ufortrødent tidligt, silde.
Hvor er det Sted, hvorhen den ei kan naae?
I Oprørs Toner mærker man dens Stemme;
I Lunets Skjælmerier har den hjemme.

I et ufølsomt Bryst den ofte gyder
 Sin milde Strøm, naar vel den troes forskudt.
 Den over en forstienet Fordom byder,
 Den knytter fast et Baand der synes brudt.
 Igjennem Omvei den til Hjertet bryder
 Og tvinger til den mildeste Tribut.
 Den taler, naar vi til dens Stemme lytte,
 Som Evangeliet i Billed og i Mythe.

Om den Naturens Bærker Vidne bære.
 En Urt er i sin Ringhed en Prophet,
 Der ofte vidner bedre til dens Ære
 End selv den høitbegeistrede Poet.
 Den aander fra Religionens Lære;
 Der hersker den som i sit Grundgebeet.
 Den hæver sig af Frelsens Tørnekroner
 Og trøster og velsigner og forsoner.

Og mange Syner i en Digters Hjerne
 Kan træde frem til Liv paa Musers Bud.
 Han lever med det Nære, med det Fjerne,
 Med Mephistopheles, med Faust, med Gud.

Men Kjærligheden er hans Digtning's Kjerne,
 Der gjennem alle Straaler bryder ud.
 Og hvert et Digt, hans Hjerte har i Eie,
 Er meer og mindre Kjærlighedens Veie.

En Elsker lig, der ufravendt betragter
 Den Elskte med den ømmeste Critik
 Og sværmer selv for Feil og egne Fagter,
 Hun af Naturens Haand i Tilgift fik:
 Som han en Digter sværmende betragter
 Den hele Verden med en Elskers Blik.
 Han er et Digt til Ranten hist om Muren
 En Kjærligheds-Erklæring til Naturen.

— — Og da jeg nu igjen var vendt tilbage
 Til Hjemmet fra et skjønt, men fremmed Land,
 Og atter her betroede min Klage
 Til Mark og Skov og til den tause Strand,
 Da brød jeg ud: o, I forsvundne Dage!
 I Minder fra et skjønt, men fremmed Land!
 Til Mund og Hjerte vil jeg eder trykke.
 Men her, kun her er Kilden til min Lykke!

- Og da jeg fandt mig, langt fra Byens Brimmel,
 En Sommerdag paa Mark og Bei igjen,
 Og Heden brændte fra den stille Himmel,
 Hvis hvide Bomulds-Skyer let gled hen,
 Og kun et Inug fra Markens Blomsterstinmel
 Paa Luftens matte Aande holdt sig end,
 Mens hist man hørte Bien uvis surre
 Ved Grøften om en stille, støvet Burre —

Og da jeg op paa Dagen havde vundet,
 Emilie! til dit Erindrings-Bæld,
 Og nu mit Blik fordybed' sig i Sundet,
 Hvis brede Vand er Hvile for min Sjæl;
 Forbi mig gled et Syn, et længst forsvundet:
 O, Schweits! hvad er mod Havet Simplons Fjeld!
 Det klare Blaa, hvor Himmelen sig speiler
 Og Skibet let som Bomulds-Skyen seiler —

Omsider da jeg mat af Solens Pile
 Til Skovens Dæmrings-Skygger maatte tie,
 Og fandt mig — af, jeg maatte næsten smile! —
 I Dyrehavens gamle Hegn paany,

Hvor Træernes høitidelige Hvil
 Nær ved Fortunen breder ud et Ly;
 Hiin stille Plet, den skønneste jeg kjender,
 Hvor jeg forlod engang en ædel Kreds af Venner —

Da brød jeg ud — tilgiver mig — med Taarer:
 O Danmark, tryk mig atter til dit Bryst!
 Til Ridder for din Skjønhed jeg mig kaarer,
 Dit Hav, din Mark og Skov, din tause Kyst.
 Det Fremmede, dets Glands mig ei bedaarer:
 Paa Apenninen lod min Hjemvees Røst.
 Thi Frastrand, Længsel, Savnet af vort Fie
 Er Kjærlighedens hemmelige Veie.

Den Aand, der venligt trøster naar vi lide,
 Og smiler med os, er vort Hjerte glad;
 Den Aand, der understøtter dem der stride
 Og os forsoner med et bittert Had;
 I Laurens Lund den hvilede ved min Side:
 „Veil ikke her til Laurbærtræets Blad!
 Dig griber dette Syn der er dig fremmed;
 Men hjemme har din Lyra kun i Hjemmet.”

— For Eder, for den Kreds, den være lille,
 Den være stor, der lytter til min Sang,
 For Eder toner atter den med milde,
 Huusvante Toner til min Lyras Klang.
 Ja, her i Hjemmet kan jeg atter spille!
 Mig driver her en Elfers dybe Trang.
 Ak, Digtet, der om Eders Yndest beder,
 En Kjærligheds-Erklæring er til Eder.

Den eneste Feil.

Lyftspil i rimede Vers, i to Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater
den 1. September 1853.

Personerne.

Fru Martin.

Amtmand Gram, hendes Broder.

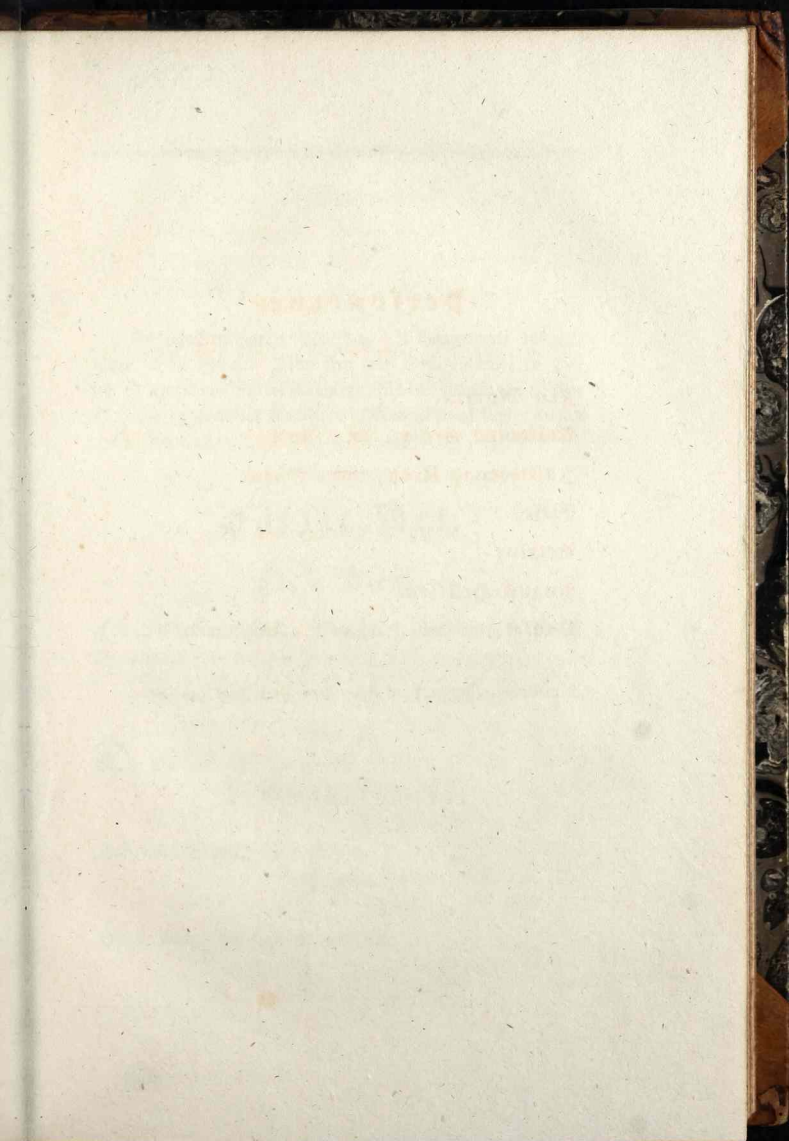
Justitsraad Krag, hendes Svoger.

Elise } hendes og Justitsraadens Niæcer.
Petrine }

August Hellesen.

Daniel, en gammel Tjener hos Fru Martin.

Handlingen foregaaer i Fyen paa Fru Martins Gods.

En smuk meubleret Havestue. I Baggrunden dobbelte Døre ud til Haven. Tilvenstre (for Skuespillerne) en Dør ind til Amtmand Grams Kabinet; tilhøire Indgangen til Fru Martins og Families Værelser. I Nærheden af denne et serveret Theebord.

Første Act.

Første Scene.

Fru Martin. Elise. Petrine. Justitsraad Krag.

Naar Teppet gaaet op, sees Justitsraaden gige ind ad Noglehullet til Grams Kabinet. Fru Martin og Petrine staae hos ham; Elise i eftertænkende Stilling paa den anden Side af Theatret.

Fruen.

De kan vel ikke see ham?

Justitsraaden (seende ind).

Jeg formoder,

Han er i Værelset ved Siden.

Fruen.

Ja,

Hvem veed, om han er opstaaet.

Justitsraaden (Kommer frem).

Deres Broder?

En Embedsmand? en Amtmand? — Hahaha!
 Nu maa jeg lee! Nei, han staaer op med Solen;
 Naar Andre sove sødt, er han i Kiolen.
 Det tør jeg vedde paa. — En Mand som han!
 Hvad har en Amtmand ikke at besørge!
 Han er jo vidt og bredt den første Mand,
 Er Kongen i sit Amt. Fra By og Land
 Man strømmer til ham for at spørge,
 At hente Raad, at hente Trost hos ham.

(Til Elise, Hælende for hende).

Ja, Du, der er bestemt for Gram,
 Kan prise dig lykkelig. — Tænk, naar Alle
 Gjør Cour til dig; naar Folk dig kalde
 Fru Amtmandinde — tro mig, Folk af Stand —
 Og række dig en Bønnekræft til din Mand.
 — Du svarer fornem, stiv, en Smule koldt,
 „At Du skal gjøre hvad Du kan.“ — Ahaa!
 Det hopper i mig, tænker jeg derpaa.
 — Naar, Barn! begynder Du at blive stolt?
 Hvorfor saa taus?

Elise (frygteligt).

Min bedste Onkel!

Frue.

Stille!

Det-rorer sig derinde.

Justitsraaden (Eigende gjennem Nøglehullet).

Lad mig see!

Der kommer Nogen — det er ham kantskee.

(Farer fra Døren.)

Anden Scene.

De Forrige. **Daniel** (Kommer ud fra Grams Kabinet med noget Løi paa Armen).

Justitsraaden.

Na, er det Dig!

Daniel.

Det er jo nok.

Justitsraaden.

Nei see!

Naar man en Amtmand venter! — net Idee!

Daniel.

Ja, Hr. Justitsraad, det er Alt en Grille.

Vi tjene begge. Han sin Konge; jeg

Min kjære gode Frue her.

Justitsraaden.

Ei ei!

Saa der er ingen anden Forskjel?

Daniel.

Nei.

Fruen (til Daniel).

Hvorledes har min Broder det? Som før?

Daniel.

Det lader til, han er i slet Humeur.

Fruen og Justitsraaden.

I slet Humeur?

Justitsraaden.

Det var forbandet!

Daniel.

Ja, han er kort for Hovedet.

Justitsraaden.

Ei andet!

Det er hans Hovedbrud, der gjør ham kort.

Naar han er her en Dag, saa gaaer det bort.

Daniel.

Ja, vi er uvant' til det her paa Landet.

Justitsraaden.

Na, I er' uvant' til at tænke, Kjære!

En Mand, der Intet i sit Hoved har,

Er aldrig kort i sine Svar.

Men derimod en Amtmand —

Daniel.

Det kan være.

Justitsraaden.

Men nu hans Frokost, Børn! — Hvad pleier han
at drikke?

Thee eller Kaffe?

Daniel.

Ja, det veed jeg ikke.

Justitsraaden.

Men derpaa maa der tænkes. — Svigerinde!

Kom hid!

(Han og Fruen gaar hen til Theebordet.)

Daniel (affides, ved venstre Side af Scenen).

Det er et skrækkeligt Bevær

Med denne Amtmand!

Petrine (affides til Elise, paa høire Side af Scenen).

Tag dig ikke nær

Hvad Onkel siger!

Elise (sagte).

Raad mig! hjælp! men vær

For alting taus mod Tante!

Justitsraaden (kommer frem med Fruen).

Vi maa binde

Ved alle Midler Deres Broder fast,

Og her maa handles fiint. De mindste Dele

Gjør' meer end Mangen tænker til det Hele.

Og hvad vi gjøre, maa det skee i Hast.

(Sagte til hende.)

Her er i Egnen andre Pigebørn. Hvo veed,

Hvis Deres Broder kom til Svøgaards ned —
 Eligt maa forpurrees.

Fruen.

Deri har De Ret.

(Affides.)

Min Svoger maa herfra!

Justitsraaden.

Men det er ikke let.

En Mand som han, saa ung, i saadan Carriere,
 Ham gjør man Sagt paa. — Altsaa, vi maae være
 Paa Post, saa ofte han gaaer ud.

Fruen.

Savist.

(Affides.)

Han er den Rette til at intrigue!

Justitsraaden.

Men Alt med Fiinhed, med en Emule List —
 Nu, De forstaaer! — jeg siger ikke mere.

Fruen.

Ja, jeg forstaaer Dem. — Veed De hvad,
 Hvis De og Pigerne vil følges ad,
 Saa vil jeg tale med min Bro'er, probere
 Hvorvidt han er tilgjængelig —

Justitsraaden.

Ja vel!

Uf deres Klogskab venter jeg mig Held.

Jeg gaaer. Elise skal jeg instruere.
 Og, hvis De trænger til Secours, saa tro mig,
 At jeg er huul — haha! — Na, jeg kan snoe mig,
 Saa fiin og snedig som en Diplomat.
 — Naa, Børn! kom I med mig.

(Han, Elise og Petrine gaae ud af Havedøren; Daniel ind tilheire.)

Fruen (ene).

En hjertensgod Krabat.
 Men dersom han faaer Fingrene deri,
 Saa siger jeg Godnat til det Partie.

(Grundende.)

Elise med min Broder? — Nei, den Plan,
 Saa velmeent som den er, gaaer aldrig an.
 Jeg frygter, at min Mands Familie
 Gjør Regning uden Bært. — Ja, hun er from og god,
 Men passer ei for ham. Med dette stille Blod,
 Med hiin Hengivenhed i Andres Villie,
 Hvad var hun for min Broder? Han behøver
 En Hustru, der forfriske kan hans Aand,
 Naar Arbeid Hvilen fra hans Die røver.
 — Og dog, hvor gjerne knytted' jeg et Baand,
 Som dette her! — Hvo veed — kanskee —
 Jeg maa dog tale med ham, maa dog see —
 Der er han!

Tredie Scene.

Fruen. Gram (der kommer ud fra sit Kabinet).

Gram.

En god Morgen!

Fruen.

Tak, min Ven!

Hvor muntert og fortroligt klinger
Din gamle Morgenhilsen mig igjen!
Den flemme Tid Forandring bringer;
Hvad der er ømt forenet skilles ad;
Og mangen ringe Ting, der gjør os glad,
Skjøndt uden at det mærkes, vinder
En dyrebær Betydning, naar den svinder.

Gram.

Unægteligt. Men netop derfor priser
Jeg Tidens Magt, der løser og der — binder.
Hvad Hjertet elsker, nødigt det forliser;
Men skilles ad er ikke strax Forliis.
Afskillelsen, troer jeg, forener;
Den giver Glæde til sundne Phænomener,
Og er en Hymne til det Gjernes Priis.
Ja, fra jeg kom iafes, har jeg følt,
Vor Omhed er ved Afstand ikke kjølt.
Nei, tværtimod, hvad den har røvet,

Ei heller langsomt er ved Banen løvet,
 Dg dobbelt ømt, mig synes, skal jeg bindes
 Til Dig, og hvad jeg tabte dobbelt vindes.

Fruen (omfavner ham).

Min kjære, kjære Broder! Det vil ssee,
 Dg jeg har ingen Grund til Klage.

— Kom nu, Johannes! Vil Du ikke tage
 Din gamle Plads ved Bordet? — En Kop Thee?

Gram.

Jeg har alt faaet min Frokost: et Glas Vand.

Fruen.

Der har man Følgen af en ugiyt Stand!

(truende.)

Uordentlige Liv!

Gram.

Ja, Noget altid fattes,

Det vil jeg tilstaae, i en Ungkarls Hjem.

Men Sligt ved andre Fortrin kan erstattes;

Dg Mangler taales; man bli'er vant til dem.

Men gifter man sig, da med Konen drager

I Huset ind en Hær af værre Plager;

Dg vee os, vænner man sig ei til dem!

Fruen.

Hvordan? Er det de gamle Rykker,

Der nu som altid min Hr. Broder trykker?

Du er en Fruentimmerhader!

Gram.

Seg?

Fruen.

Seg beder om Forladelse! — Alk nei!

Du elsker Fruentimmer! Tvertimod,

Lilbeder Du dem næsten. Men desværre!

Du følger for dem med dit varme Blod;

Og lader smukt Forstanden blive Herre.

Du finder Feil hos Alle — ikke sandt?

Gram.

Et Fruentimmer, der forbandt

De Egenskaber, jeg forlanger, findes

Vel ikke let. Dog kan et Mandfolk bindes,

Om han ei Alting efter Dnske fandt.

Men — her er altfor mange Feil iblandt.

Fruen.

Som for Exempel?

Gram.

D, Du spøger!

Om det Capitel har man trykte Bøger.

Fruen.

Ja, trykte Usandheder! — Men har I,

Der altid dadler os, ei Feil som vi?

D, tak I Gud, at vi er' altfor fromme,

At søge Jeres svage Sider ud!

Blandt Eders Feil der gives somme,
Der er saa hæslige, — ja, frie mig Gud!

Gram.

Det vil jeg tilstaae. Men hos os, jeg mener,
Er Feil som Dyder i en større Stiil.
Vor Svaghed selv med Styrke sig forener.
Men Eders Feil er' smaae. I dræbe med et Smil —

Fruen.

Vi Kannibaler!

Gram.

Spidsen af en Piiil

Ei oines, naar den kommer os imøde.

Den træffer kun en lille Plet;

Dg Skjæftets Hjer som Binger falde tæt

Som af Medlidenhed om Saarene, der bløde.

— Som den I stikke smaat, men stikke os — tilføde.

Fruen (afbrydende ham med Latter).

Dg kjole, kan jeg tænke, med vor Viste

Den Jammer og Elendighed, vi stifte.

Gram.

Ja, denne Spot er ikkun altfor sand.

En Pige kjæler for den Ro hun raner.

Fruen (affidess).

Jo, her er Udsigt for min Svogers Planer!

(hejt.)

Saa Du vil leve da i ugift Stand?

Gram.

Det er min Hensigt.

Fruen.

Nei, det er din Spøg!

Man gjør dog allenfals et Slags Forsøg.

Gram.

Forsøg? og gifter mig?

Fruen.

Nu, man begynder

Med en Forlovelse. Staaer den ved Magt,

Dg har det arme Barn ei altfor mange Synder,

Saa skriver man en Giftermaals-Contract.

Gram.

Det kan ei hjælpe mig. For nogle Aar

Behaged' mig en Pige fremfor Flere.

Sa, hun var yndig, i sin Ungdoms Aar,

Altfor uskyldig til at coquettere,

Behagelig at tale med, naiv,

Dg vittig, fuld af Iselse og Liv;

I Korthed: værd den bedste Mand at binde.

— Engang omsider saae jeg hende staae

Bag hendes kjæreste Veninde

Dg mønstre dennes Dragt fra Top til Taa —

Ak, med et Blik! — hvorhen jeg saae, forfulgte

Mig dette simple, fine, spidske Blik,

Dg dette hemmelige Nag, det dulgte.

Jeg vilde talt med hende; men jeg gif,
 Og undveg siden hendes Selskab.

Fruen.

Nei,

Du er for slem! — Paa denne Maade
 Begriber jeg, Du kommer ingen Bei.
 Et Fruentimmers Pynt er for os som en Gaade,
 Man onsker at studere. Sæt, at vi
 Har fundet Gaaden let, hvad ondt er vel deri?

Gram.

Det er en Jølelse, jeg ei betvinger:
 Naar jeg et Fruentimmer seer ifærd
 Med denne stille Mønstren, det forringer
 Min Mening om Beskuerindens Værd.

Fruen.

Vi stakkels Fruentimmer! — Nu jaja!
 Jeg tænker, naar Du bliver nogle Dage
 Blandt Egnens mange Damer, skal vi mage
 Det saadan, at Du skifter Sind endda.

Gram (idet han tager Hatten).

Det skalde glæde mig.

Fruen.

Hvor vil Du hen?

Gram.

Jeg vil min Vndlings-Egn besøge,
 Det Sted, Du mindes, nær de gamle Bøge,

Der strække sig til Landeveien hen.
 Hiin Plads, der lukker sig til alle Sider,
 Var Buggen for min Ungdoms Drømmerie.
 Min gamle Mølle-Na, jeg haaber, glider
 Som forhen sagte den forbi.
 Der vil jeg, mens jeg er her, søge Lindrang
 For dette Liv, der vies ind til Moie;
 Og i en ældre Tids Erindrang
 Bade mit Bryst, mit Hoved og mit Die.

(Gaaer.)

Fruen (alene).

Han er den gamle, grublende som før,
 Betænkkelig ved hvert et Skridt han gjør,
 Og altid, trods sit varme Hjerte, bitter
 Imod vort Køn, at En er for coquet,
 En Anden majet ud med Glitter
 Og — men jeg troer ham ikke ret:
 Naar En som han bestandigt speculerer
 Og paaftaaler, at man ham fixerer,
 Saa er han fanget snart i Amors Net.
 — Hvad gjør jeg nu? — Min arme, stakkels Svoger,
 Der instruerer, pønser, tænker
 Og som en Argus for Elise vaager —
 Hm! hm! — Der maa dog gives Tænker,
 Der kunne binde ham — men hvis da — jo!

— Min Yndlings-Plan mig lader ingen Ro —
 Lust hun er skabt til, fremfor Mange,
 Min stemme Misogyn at fange.

(Efter et Dpholb.)

Det er Fornødenhed for ham at troe
 Paa Fruentimmers Feil. Om nu man ta'er
 En Feil, som Pigebarnet ikke har,
 Og giver hende den — naturligtviis en lille,
 Som vi kan lægge fra os, naar vi ville.
 — Men hvilken? — Den — — nei, nei! det var for galt!
 Den .. nei! — Al, Gud, naar vi dem ei behøve,
 Saa kan vi finde Feil; men nu — det er fatalt...
 Den — ja! Al jeg maa lee! — ja, den vil holde Prøve!

Fjerde Scene.

Fruen. Petrine (fra Fruens Bærelser).

Fruen.

Der har vi hende jo! — Hvad vil Du, kjære Barn?

Petrine (lidt forlegen).

Jeg ... aa, jeg søger om et Nøgle Barn.

Fruen (affides, betragtende Petrine, der synes at søge).

Hvor hun er smuk! Saa ung og saa elskværdig!

Ved Hoved og ved Hjerte ham saa værdig!

(heist.)

Kom hid, mit Barn! Du drikker en Kop Thee?

Petrine.

Tak, kjære Dante!

Fruen.

Ønsker Du maaskee

At see min Broder?

Petrine.

Er han ikke hjemme?

Jeg syntes, at jeg hørte for hans Stemme.

Fruen.

Nei, nu spadserer han. Du saa ham dog igaar?

Petrine.

O, kun et Glimt! — Han har jo mørke Haar?

Fruen.

Javist! han ligner noget mig.

Petrine.

Saa? Dig?

Saa er han sikkert — net.

Fruen.

Du troer...?

Petrine.

Jeg mener,

Saa er han sikkert god, saa god som Du mod mig.

Fruen (afides).

Det slap hun godt fra!

(hoit) Han forener

Det bedste Hjerter med en lys Forstand.

Petrine.

O, Alle tale jo om denne Mand!

Ja, Du vil lee, naar jeg fortæller,

At jeg den hele Nat har drømt om ham.

Fruen.

Nu, deri er der ingen Skam.

Petrine.

Nei nei! det troer jeg ikke heller!

Desuden Drømme! hvem kan vel for dem!

Naar Sovnen vore Dine luffer

Og i en fød Forvirring Tanken vugger,

Da bygges i vor Sjæl det hemmelige Rige,

Hvor Drømmenes Gestalter stige

Fra deres ubekjendte Hjem.

Snart ganske klare, snart utydelige

Som bag et Flor de komme frem.

For mangen vaagen Drøm de skjæle,

Men folde tidt vort Bryst med Skræk.

De vore Tankers Løndom stjæle

Og give den Gestalt og tydelige Træk.

Og om vi vil det eller ei, de strømme

For Sjælens indre Sandser —

Fruen.

Aa ja, Drømme! —

Men meget ofte — det er Sagen —
Man drømmer hvad man tænker paa om Dagen.

Petrine (eftertænkfuld).

Ja Tante — næstendeels jeg troer,
At jeg af den Grund drømmer om din Bro'er.

Fruen (smilende).

Saa Du har tænkt paa ham?

Petrine.

Ja, da han var ivende,
Han fængsled' mig som alt det Ubekjendte.
Gaar den hele Dag, og nu tilsidst,
Da han iastes sildigt arriveerte,
Jeg havde ingen Ro og Rist,
Jeg gik og tænkte paa ham, speculeerte —

Fruen (forundret).

Hvorfor? (affides) Jeg troer, de Piger er' forkeerte!

Petrine.

Jo, seer Du, Tante! hidtil har vor Kreds,
Saaledes som den er, gjort os tilfreds.
Dg om ei Alle vare lige gode,
Vi tog det ei saa nøie; vi forstode
At lempe os, at jevne hist og her,
Indrette hvad vi kunde for Enhver.
— En ny Gæst kommer til, paa hvem nu Alle raabe.
Hvorledes skal han hurtigt passes ind

I disse snevre Forhold? Hvem tør haabe,
 At Alting her er efter Gæstens Sind?
 Kanſkee han spiller Kort, naar vi vil muſicere;
 Og naar her dandſes, er han ovenpaa,
 Og vi forſtyrre ham i at ſtudere.
 Hvor vanſkeligt endog blandt Taa
 Og i en lille Kreds at harmonere!
 Hvad vi forſtaaer er ham en Bagatel;
 Han ſeer med Medynk, og kanſkee med Skjel,
 Paa den Gudinde, ſom vor Ungdom frandſer
 Med Liv og Sjæl, med alle vore Sandſer.

Fruen (leende).

Vær Du kun rolig, Barn! Min Broder dandſer.

Petrine.

Ja, Du gjør Nar af mig! — Og dog, jeg veed,
 Jeg kan ei more mig tilgavns, naar Nogen
 Staaer eensom og forladt i Krogen
 Af Salen, hvor der hoppes op og ned.
 — Og nu Din Bro'er, hvem alle Folk forgude!
 Der bør jo gøres Alt, for at han ei
 Skal finde det kjedsommeligt herude.

(Trist.)

Og kjeder han ſig, gaaer han ſnart ſin Vej!
 — Jo, ſøde Tante! det er Pligt... vi maae —

Fruen (idet hun rækker hende en Kop Thee).

Ja, kjære Barn, jeg selv har tænkt derpaa; Saa meget mere som jeg mærked' for, At det er sandt, han er i slet Humeur.

Petrine.

Er han? — Hvoraf kan det vel komme?

Fruen.

Na Gud, han fører jo et daarligt Liv. Imellem Retsforhandlinger og Domme. Hvad har han hidtil havt for Tidsfordriv? Nu er han bleven Amtmand i vort Amt. Men disse Baand, der trykked' ham, er ikke Lettet herved, men trækkes mere stramt.

— Han lever altfor eensomt, sluttet inde; Det duer ikke. Hvis man kunde binde Ham fastere —

Petrine.

Hvorledes binde?

Han skulde boe hos os?

Fruen.

Ja, ogsaa det!

Men ellers mener jeg, isald man kunde finde

Et passende Partie —

Petrine

(levende, idet hun vokter Overkroppen i Underkroppen, hun har i Haanden).

Ja, Du har Ret!

Et godt Partie! Naar blot man kunde stole —

Fruen.

Tag dig iagt! Du spiller paa din Kjøle.

— Men Sligt er ingenlunde let.

Og Du kan troe mig, Broder Hans

Fortjener det. Han har saa megen Sands

For huuslig Lykke — ja, jeg under

Ham ret en huuslig Kone, med Forstand,

Der elsker ham og — men jo meer jeg grunder —

Petrine.

Men det er og besynderligt, at han

Endnu er ugift — en saa sjelden Mand!

Fruen (smitende).

Ja, hvoraaf veed min venlige Petrine,

At han er sjelden?

Petrine (forvirret).

O, det ... seer man paa hans Mine!

Desuden ligner han jo Dig.

Fruen.

Na ja!

Som jeg har Feil, har han vel sine.

(Affides.)

Den Skjælm! der slap hun atter godt derfra.

(Heit.)

Han selv har talt derom idag.
 I vor Familie, Du veed, er denne Sag
 Behandlet tidt. Hos Svogers er' de vante
 Til den Idee, at vor Elise —

Petrine (udbrødende).

Tante!

Tænk aldrig paa Elise!

Fruen.

Saa Du troer,
 At hun er mindre værdig til min Bro'er?

Petrine.

Det troer jeg ikke. Men... af hendes Ord
 At slutte — (affides) Det er dumt, at jeg skal tie!

(Heit)

— Troer jeg, at hun vil heller vie.

Fruen.

Ja, der er andre fleer, der faldt mig ind;
 Som for Exempel Svøgaard's har en Datter —

Petrine.

Na Tante! hvor kan Du, der skatter,
 Som Du har sagt saa tidt, et huusligt Sind,
 Det Retiree, det Nette, være blind
 For disse Pigeborn! — Den Ene
 Er saa forsængelig!

Fruen.

Na ikke!

Petrine.

Jo, Helene;

Det veed jeg vist. Det er kun Blæst og Vind!

Fruen.

Den ene Feil min Broder kan forfrække!

— Saa tænk da Du paa En!

Petrine.

Ja, vi maae tænke begge.

Fruen.

En, man har Glæde af at foreslaae;

En, han af Hjertet ret kan elske rigtig! —

Petrine.

Ja, Tante! det er overmaade vigtigt!

Fruen.

Dg gaae saa ind, mit Barn, og klæd Dig paa.

Forfængelig, det er Du ikke —

Petrine.

Jeg!

Fruen.

Men Eligt man negligerer ei;

Pæn bør man være.

Petrine.

Ja — saa vil jeg gaae.

(Gaaer, men vender strax tilbage.)

Hvad Kjole mener Du jeg skal ta'e paa?

Fruen.

Tag den, Du vil.

Petrine.

Min ny er rød.

Du veed, jeg har en hvid; den er saa sød,

Fruen.

Ja, Barn, tag den! den er jo smuk og god.

Petrine.

Rødt klæder ikke altid, som Du veed:

Naar man er ude... naar man bliver heed...

Men dersom hvidt er Dig imod —

Mig er det eens — den er en Emule brugt.

Fruen.

Ih nu!

Petrine.

Saa ta'er jeg den?

Fruen.

Du er en Hjante!

Klæd Dig i Spanfgrønt! Klæd Dig bare smukt!

Petrine (Hyskende hende).

Bliv ikke vred, min eigode Tante!

(gaar ind tilheire.)

Fruen (ene).

Hun er i Ungdoms lykkelige Vaar,

Hvor man filosofherer og beslutter,

Smens man sætter Krøller i sit Haar.

Dg drømmer sødt om Skjønheds Attributer.
 Dg Amor alt ved Toiletten staaer;
 Han hjælper til og synes skjælmst at love
 Den Takkefulde Guld og grønne Skove.
 Det er mit Haab, min Trøst, han Sandhed spaaer.
 — Nu maa jeg tale med min kloge Broder;
 Dg vi vil see til rette Tid og Sted,
 Om han og Kjærlighed er' Antipoder.
 — Endnu kan jeg ta'e Haand i Hanke med,
 Saalænge Taler er om Toiletten. —
 Naar den bevidste Gud faaer begge To i Nættet,
 Saa har Comœdien en Ende,
 Gud veed da, hvad der hvidskes af de Tvende.
 (Gaaer ind tilhøire.)

Femte Scene.

Gram og August Hellsen (komme ind fra Havedøren).

August.

Ja, seer Du, Gram! det kalder jeg et Held!
 Jeg høier ud af Veien for at stige
 I Skoven af; og nu, hvem seer jeg vel?
 Vor unge Amtmand!

Gram.

Kommer Du da lige

Fra Kjøbenhavn?

August.

Javist, min Fa'er! Igaar

Jeg tog med Posten, ekstra, notabene.

Tastes satte jeg mig mutters ene

Paa Borten, og saa gik det over Væltet —

Gram.

Dg Alt gaaer ellers godt?

August.

Ja, een Gang er jeg væltet,

So Miil herfra — det var det Vonder-Pak —

Gram.

Jeg mener, er din Stilling god?

August.

Jo, Tak!

Fra den Tid, at Du hjalp paa mig, har Lykken

Bestandigt, som det synes, fædt i Ryggen.

Min Farbro'rs stakkels Søn er himlet;

Nu arver jeg.

Gram.

Det har man mig fortalt.

August.

Nu vil den Gamle ha'e mig med Bevalt

Til Landmand —

Gram.

Det var ei 'aa galt!

August.

Na ja, som Candidat jeg falder skimlet.

— Jeg sa'e da strax, Du indseer, Ja dertil.

Men han har een Betingelse; han vil,

At jeg skal bringe Kone med mig hjem.

Gram.

Dg nu?

August.

Nu vil jeg gifte mig.

Gram.

Med hvem?

August.

Man frier allerførst iblandt Cousinerne;

Det er en afgjort Sag. Dg hos din Søster, Hans,

Der har jeg to af disse, hendes Mands

Afdøde Søsters Børn. Hvis man af Minerne

Kan slutte sig til Godtsfolks Tanker,

Saa bli'er jeg her og kaster Anker.

Som Børn vi legede. Som opskudt Pog,

I Slagelse, Du veed, hos deres Moder,

Jeg glemte Skolen, Rector og min Bog,

Blot for at skrive af Elises Noder.

Gram.

Hvem vil Du vælge da?

August.

Ja, helst dem begge.

Men, da det er forbudt at tage To,

Dg da Elise, kan jeg troe,
Bestandigt var min lille Kjeledægge,
Saa vil jeg frie til hende.

Gram (affides).

Det er hende,

Med hvem min Søsters Svoger har sit Spil
Dg nyligt piinte mig.

(Heit.)

Tag hvem Du vil.

Jeg kan naturligviis ei kjende
De unge Pigeborn. Men Mange prise
Den Ungres Hoved. Tag da heller denne.

August.

Men jeg er meer i Aridthuus hos Elise.

Gram.

Nu ja ...

August.

Ja, det er galt! For jeg veed Tanden ikke,
Hverdan det egentligt staaer til med os:
Naar Pigerne see mildt til mig og nikke,
Saa nikker jeg igjen, men ta'er dem ikke.
Men derimod en Smule Trods,
Lidt Kulde, pirrer mig; jeg vil probere,
Om jeg kan vinde Seir ved at forcere.

Gram.

Brug din Forstand! En Sag som den
 Bør overveies Nat og Dag, min Ven!

August.

Men Herregud! jeg overveier jo!
 Jeg balancerer netop mellem To;
 Og ... men, hvor er' de da? hvor kan de stifke?

(gaaer hastig hen til Døren.)

Kan Du ei sige mig ...

Gram.

Det kan jeg ikke.

August (mens han kigger ind ad Dørrene).

Læg mig ikke min Urolighed til Last!

Naar man skal gifte sig, saa har man Hast.

— Og nu, betænk blot Farbro'rs Eiendomme,

Og Farbro'r selv, der venter paa mit Komme!

Og nu Elise samt Petrine,

Der veed jeg kemmer. I halvandet Aar

Han Ingen af dem seet mig ... Hør, jeg gaaer ...

Jeg maa see til, jeg hitter en Cousine,

Blot een af dem. Gram! Kjære Gram! En Gaard

Paa firehundred' Tønder Land — behag!

Nei, jeg vil gifte mig, og det idag!

(løber ud af Havedøren.)

Gram (ene).

— Ja, ogsaa jeg har sværmet, jeg har drømt!
 Et Bryst saa hvidt som Sneen mig har blændet;
 Et Die lokket mig, der syntes mildt og ømt.
 Men mig er hendt hvad Tusinder er hendet!
 Jeg indseer nu, at jeg er bleven blændet,
 Dg vaagner for at see, at jeg har drømt.
 Men jeg er ældre, fri for denne Fare,
 Dg skal min Uafhængighed bevare!

(Bil gaae ind i sit Kabinet, da Fruen kommer ind fra Havebøren.)

Sjette Scene.

Gram. **Fruen.**

Fruen.

Jh, Du er her! og jeg, der troer, Du leder
 I Skoven efter dine Yndlings-Steder.

Gram.

Du vilde talt med mig?

Fruen.

Javist.

Jor, da jeg gik alene, faldt mig atter
 I Tanken det, hvorom vi talte sidst.
 Endskjøndt jeg nødigt mig med Eligt besatter,

Saa dog Kom, sæt dig ned hos mig! Du vil
 Ei misforstaae mit Raad.

(Affides, medens Gram henter Stole.)

Nu faaer man da see til,

Om en ærværdig Amtmand la'er sig fange
 Af en uskyldig diplomatisk List.

(Heit, medens de sætte sig.)

Ja, jeg har villet sagt det flere Gange;
 For jeg har ondt af dig. Du er saa trist;
 Det forekommer mig, Du mangler Noget.

Gram.

Du troer ...?

Fruen.

Ja, Du vil ikke ud med Sproget.

Mig bliver det bestandigt mere klart,
 At Du bør gifte dig, og det ret snart.

Gram.

Dg nu?

Fruen.

Nu har jeg tænkt paa et Partie.

Gram.

Men hvor kan Du, der er er fornuftig ...

Fruen.

Kjære!

I Eligt kan Ingen ret fornuftig være;
 Enhver kan trænge til, man staaer ham bi.

Man sværger paa, at Alt er en Chimaire;
 Man flyer for Kjærlighed til Mark og Skov,
 Og — lyder den almindelige Lov.

Gram (i ligegyldig Tone).

Ja, seer Du, Søster! da jeg alt har gjættet
 Hvem Du har Die paa ...

Fruen.

Hvem troer Du da?

Gram (idet han reiser sig).

Aa, det Capitel kom jeg netop fra.
 Din Svoger har mig underrettet.
 Det er Elise.

Fruen (affides).

Ja, jeg tænkte nok!

Gram.

Men — tilgiv — jeg er en ufølsom Blok;
 Og mindst jeg la'er mig paa Commando tænde ...

Fruen.

Men, kjære Broder, det er ikke hende.

Gram.

Er det ikke?

Fruen.

Nei. Hun er et prægtigt Barn;
 Det vil jeg tilstaae; huuslig, blid og venlig.
 Men til at binde dig skal stærke Garn.

Gram.

Nu da!

Fruen.

Nei, det er En, der er Dig tjenlig
I alle Maader; En...

Gram (utaalmodig).

Det er at sige?

Fruen.

Et fromt, uskyldigt Barn, ja ret en herlig Pige!

Forstandig, eftertænkstom, proper, reen...

Fuldkommen er hun ikke. Hvis Du søger

Et Ideal, saa gaae til flaae Bøger.

Hun har en Feil.

Gram.

En Feil?

Fruen.

Jaa, ikkun een;

Men Du vil sikkert mene, den er stem.

Gram.

En Feil? og hvilken?

Fruen.

Jaa...

Gram.

Nu, kom kun frem!

Fruen.

Jaa, seer Du, hun... (standser)

Gram.

Er hun kanskee koquet?

Fruen (leer).

Selv om hun vilde, tvivler jeg, hun kunde.

Gram.

Er hun forsængelig?

Fruen.

Nei, ingenlunde!

Skjøndt, Gud bevares, hun er altid net.

Gram.

Bagtaler hun?

Fruen.

Å nei! hos denne fromme
Gudsengel er ei Plads til haarde Domme.

Gram.

Å nu, hvad da? Er Pigen edsel, færrig?

Fruen.

Nei, nei!

Gram.

Er hun da heftig? er hun arrig?

Fruen.

Å! Troer Du, at hun hører til de Slette?

Gram (fortredelig).

Jeg er en Nar, at jeg vil staae og gjætte.

Hun. . . Fruen (stevende).

Gram.

Hun?

Fruen.

Gjør Vers.

Gram.

Gjør Vers?!

Fruen.

Ja, er det ikke skrækkeligt?

Gram.

En Kone, der gjør Vers, det var det Rette!

Hvordan vil hun, med en poetisk Ruus,

Behandle Mand og Børn og Huus!

Sligt var jo til en Mands Ruin tilstrækkeligt.

Fruen.

O nei! der feiler Du! Endskjøndt hun digter,

Hun varetager noie sine Pligter.

Hun er saa huuslig! O, Du skulde see,

Hvor pæn og net hun kan sig tee;

Hvor usfortroden, med hvor stadig Mine,

Naar det er hendes Tour, hun gaaer paa Pligtens Vei

Og sørger for mit Huus —

Gram.

For dit Huus? Nei!

Elise var det ei — saa er det vel Petrine.

Fruen (ladende som hun havde fortalt sig).

Nu er det sluppet ud — men hvad! en Gang,
Nu eller siden, vilde jeg dog nævne —

Gram (med stigende Interesse).

Dg hun gjør Vers? Hun har poetisk Evne?
Det er jo høist interessant!

Fruen.

Ja, jeg maa smile, naar hun sværmer
Om Vintren for den første Sommergjæk;
Hvordan hun skildre kan med simple, smukke Træk
Sin Glæde, naar den milde Vaar sig nærmer.

Gram (monologisk).

Dg er saa ung! — Men — Tiden er æsthetisk.
Dg dog, at dette Barn kan sværme sympathetisk
Med Eng og Mark, m. d. Nattegal og Lærke,
Dg skildre det, hvo skulde tænkt, hvo skulde ...
Sandtnok, hun hører til de Tankefulde ...

Fruen (affides).

Nei see, den Skalk! hvordan han lægger Mærke!

Gram.

Dg medens man er ung, man vil med Fuglen flyve
Dg hilse Vaarens Tid som den med Sange ...

(til Fruen smilende).

Hm! Digte skriver hun!

Fruen.

Ja, hun har skrevet mange!

(affides).

Gud hjælpe mig, som jeg idag maa lyve!

Gram.

Dem maa Du vise mig; dem maa jeg kende!

Fruen.

Ja, meget muligt har jeg et af hende —

(affides).

Min Fætter Rudolph skrev engang et Digt;

Petrines Affskrift har jeg gjemt derinde.

Det er dog rigtigt godt, man gemmer Sligt.

(Heit.)

Vent lidt; maaskee jeg kan det finde...

(Fruen gaaer ind tilsoire)

Gram (ene).

Det glæder mig, ja det er smukt,

At Poesiens Blomsterkrone bredes

Om denne Piges Vaar med liflig Lugt.

Og, om det aldrig bærer Frugt,

Man bør dog agte det, og det bør fredes.

— Jeg gad isandhed vidst, hvorledes

Det smukke Værn kan skille sig derved.

Fra Vinduet imorges saae jeg hende.

Hun stod i Midten af et Blomsterbed,

Hvortil hun syntes milde Blik at sende.

Det var et yndigt Syn at see!

Med Straahat paa, i Morgen-Neglige
 Hun dvælte som fordybet i sit Indre.
 Og hendes Billed, alle Blomsters Duft
 Floed sammen i den klare Morgenluft;
 Hun syntes selv en Blomst, en Søster til de mindre.
 (Fruen kommer ind igjen).

Fruen.

Imens jeg huffer det, vor Ungdom her
 Har aftalt en Spadseretour til Bakken.
 Du er vel med?

Gram.

Jeg er i Morgenfrakken —

Fruen.

Oh, flød Dig om! Den Kunst er ikke svær.
 Saa siger jeg, at Du er med.

(Vil gaae).

Gram (gaaer et Par Skridt efter hende).

Huff paa...

Det lille Digt...

Fruen.

Uh ja! det skal Du saae!

See der! (afledes) Jeg tænkte nok han kom.

(hejt).

Det taaler ei Critikens skarpe Dom;

Men —

(med et Tantespring)

Men for Guds Skyld tael blot ei derom!

Hun holder det saa hemmeligt! aa Gud!

Hun blev ulykkelig, hvis det kom ud.

Gram.

Paa Sligt man pleier ei at speculere.

Man læser det engang, og husker det ei mere.

(Sætter sig ligegyldig hen ved Bordet).

Fruen (affides, ved den anden Side af Scenen).

Saa, lad kun ligegyldig! Hvis jeg fjender

Dit Hjerte ret, da bli'er den lille Gnist,

Mit Død har tændt, en mægtig Brand tilsidst,

Der uden at Du veed det, brænder.

For denne lille Feil han snart vil glemme

De større Feil, hvoraf vi jo skal lide;

Og en usynlig Kraft han vil fornemme

I selve Feilen, flyr han ei i Tide.

(Fotter hen til ham).

Han figger i Papiret; det er godt!

Snart bliver hvert et Død en Pils, ham Amor sender

Og af tre, fire Vers hans Hjerte lever flot.

— Jeg har gjort Mit, og vadsker mine Hænder!

(Gaaer ud af Havedøren).

Gram (ene, Kommer frem).

Det hedder „Høisgaards-Balle.“ Det æ den,

Hvortil vi netop nu spadserer hen.

— Jeg maa begynde ordentligt igjen.

(Efter).

„Jeg har endnu ei været udenlands,
 Og kjender ingen fremmede Lande.
 Jeg kjender kun min egen Strands
 Og vore Søers kjelige Bunde.
 Tidt har jeg ønsket: Gid Du dog var der,
 Hvor Kilderne gaae dybt i duftende Dale!
 Da saldt mig ind min Vaffes Bogetræer.
 Nei! jeg vil blive! tænkte jeg; kun her
 Forstaaer jeg Træets fortrolige Tale.

Vel hæver sig min Vafke langsomt op;
 Blandt Bjerger kan den ei paradere.
 En Verden vides ikke fra dens Top;
 Men det, jeg vider, elsker jeg mere.
 Den hele Verden gjør mig Brynstet svært.
 Mig fængsler meest den mindre Verden her hjemme.
 Her kan jeg oversee hvad jeg har kjært;
 Fra denne lille Høide har jeg lært
 At elske Gud og fatte Naturens Stemme.

Hver Sommer kan jeg fra min Vafke see,
 Hvor Skoven nede danner et Teppe;
 Om Vintren Alt er dækt med Sne,
 Saa langt, saa langt — man vider det neppe.
 Naar Vaaren kommer, smelter Sne og Is;

Fra Mark og Enge myldre tusinde Planter.
 Dg Blomsten nikker mildt paa vanlig Viis,
 Dg Fuglen synger til Naturens Priis,
 Dg Duggen glimrer som Diamanter.

Ja, Efteraarets Tid er sagtens raa;
 Dg Taager dække Søer og Bugter.
 Men Himlen farves atter blaa;
 Jeg veed, at Regnens Taare befrugter.
 For hver en Blomst, der falmer hen i Høst,
 En Snees, jeg veed, udlækkes igjen adaare.
 For hver en Fryd, der falmer i mit Bryst,
 Et Frø skal lægges til en bedre Lyst,
 Der spirer stille gjennem min Taare."

(Bliver eftertænkfuld staaende.)

Forunderligt! Fra denne simple Sang
 En Duft af Toner kommer mig imøde
 Som fra min egen Ungdoms Morgenrøde
 Dg hvidsker til mig med fortrolig Klang.
 Dg Tølelser, hvorfor jeg længst var fremmed,
 Mig hilse her som en Bekjendt fra Hjemmet.

(Seer i Papiret.)

Berset er smukt! D, det er nydeligt!
 Et reent, uskyldigt Udtryk af den omme
 Forvisning, af det Haab, der taler som i Dromme
 I denne Sjæl, der selv er kun et Digt.

— Ja, kjære, faare Pige! jeg vil troe
 Paa den Forjættelse, Du synger.
 Jeg vil forlade mig paa denne No,
 Der, styrkende mit Væsen, mig forynger.
 Jeg vil Dig til min Skytsgudinde kaare
 Og lytte til din simple, søde Trost:
 „For hver en Fryd, der falmer i mit Bryst,
 Et Fes skal lægges til en bedre Lyst,
 Der spirer stille gjennem min Taare.“

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Syvende Scene.

August, siden efterhaanden Fru Martin, Justitsraaden,
 Petrine, Elise, Daniel, og Gram.

August (fra Havedøren).

I Haven Ingen! Her er heller Ingen!
 Hvor er' da mine to Cousiner? — Na!
 Hos Tanten er' de; det er Tingen;
 Det glemte jeg. Saa vil jeg banke paa.

(Det han nærmer sig Døren tilheire, kommer Fruen, paafladt til at
 spadserere, hastigt ud).

August.

God Dag!

Fruen.

Du her August! Velkommen ud!

(Sætter en Stool hen til ham).

Kom, sæt Dig ned saa længe!

(affides).

Seg god vide,

Om min Hr. Broder pynter sig.

(Gaaer ind til Gram).

August (seer forundret efter hende).

Min Gud!

Hun havde travlt!

Justitsraaden

(der kommer fra Havbøden uden at see August).

Nei, man kan aldrig lide

Paa Fruentimmer i en vigtig Sag.

Dg derfor var det godt, jeg kom itide.

Spadsferetouren er et Hoved-Slag;

Der maa der spilles fiint.

(Vil gaae ind til Fruen).

August (bliver ham baer).

Justitsraad Krag!

Naa, Gudskeelov! Hjælp De mig i min Qvide!

De kan vel sige mig —

Justitsraaden (med Hast).

August! Goddag!

Velkommen ud! (sætter ogsaa en Stool hen til ham) Sæt Dig

kun ned herinde!

Seg skal blot tale med min Svigerinde.

(Gaaer ind til Fruen).

August.

Saa han har ogsaa travlt! — Sy, denne Hast,
 Den hader jeg; det er en hæsliq Last.
 Mit Uhr maa heller staae end gaae for fast.
 Langt heller ingen Verdens Ting bestille,
 End som en Perpendikel evigt spille.

(Petrine, paaalædt til at gaae ud, kommer fra Fruens Værelser).
 Dmsider En! — (forneiet). See, kjæreste Cousine!
 See, her er jeg!

Petrine.

Th, see god Dag, August.

August (tagende sig Tid).

Sig mig ...

Petrine.

Ja, jeg har travlt. Nu bad mig Onkel just
 At hente Tante ...

August.

Et Minut, Petrine!

Petrine.

Dg mine Handsker har jeg ogsaa glemt!

— Jeg kommer strax; (sætter ligeledes en Stool hen til ham)

sæt Dig kun ned saa længe.

(Gaaer ud af Havedøren.)

August.

„Sæt Dig kun ned!“ — Ja, det er nemt,

Naar man kan lade mig staae her og hænge.

— Til Slutning bliver jeg forstemt.

Hvad er her da paaferde? hvad er skeet?

Folk er' saa pyntede; skal her spadseres?

Skal her itide retireres

For den forventede Komet?

— Til disse Spørgsmaal erigeres

Et philosophisk Facultet.

(Elise, ligeledes paafladt til at gaae ud, kommer fra Havedøren uden at see August, og vil gaae ind til Fruen).

Maa, endelig Elise! — Nst! Du der!

Du seer nok ikke, hvem jeg er!

Elise (fortrækket).

Du her!

August.

Naturligvis! Du veed, jeg var ivente.

— Det var fortræffeligt, Du kom!

Hos Dig kan jeg da Underretning hente.

Først maa jeg see paa dig. Vend dig lidt om!

— Hvor Du er bleven stor og smuk, Elise!

Elise (forvirret).

August, ak, slip mig!

August.

Bliv dog!

Elise.

Lad mig gaae!

August.

Hør blot et Ord!

Elise.

Nei! jeg maa ind . . . jeg maa!

(Riber sig løs og gaar ind i Fruens Værelse).

August.

Her gjælder det Standhaftighed at vise!

Hun bad mig ei engang at sidde ned.

Men sætte mig, det vil jeg.

(Sætter sig paa en Stool midt paa Scenen).

Seg er vred.

Nu rører jeg mig ikke her fra Pletten.

(Ved at høre Daniel komme, vender han sig hurtigt paa Stolen).

Min gamle Ven fra Slagelse! Pst! pst!

Daniel (glad).

Sh, Hr. August! Det er jo Dem! javist!

Velkommen ud til os! og Tak for sidst!

Seg mener . . . bliv ei vred . . .

August.

Spring over Etiketten!

Og siig mig, hvad er her idag paafærde?

Daniel.

Her? Hm! — Ja, seer De, Noget er i Gjerde.

Det kommer mig jo ikke ved —

August (utaalmodig).

Men hvem?

Daniel.

Men hvem? — Ja, paa en Maade, troer jeg, Dem.

August.

Hvorledes mig?

Daniel.

Jo, seer De . . . Vent til siden!

Jeg har jo ikke seet paa Dem endnu.

Min unge, kjære Herre! hør . . .

August.

Mens Du

Beseer mig og beundrer, løber Tiden.

Hvad er her skeet?

Daniel.

Na, det er Kludrerie!

Jeg gider ikke blande mig deri.

Hvem hører paa en tro og gammel Tjener?

Nu holder jeg min Mund.

August.

Men vi er' Venner;

Mig kan Du sagtens sige —

Daniel.

Det veed Gud!

For Dem, Hr. Helleesen! eg — det maa ud —

Jeg kan ei styre mig! For det er Synd!

Og jeg skal sige Fruen ret med Synd

Min Mening.

August.

Himlen os bevare!

Hvem er det da, der trues her med Fare?

Daniel.

Jo, seer De, Fruens Bro'er, har jeg faaet Nys,
Skal — men der kommer Nogen ... tys!

(Justitsraaden med Elise ved Haanden kommer ud fra Fruens
Værelser paa samme Tid Petrine kommer fra Havedøren.)

Petrine.

Ja, jeg kan ikke finde Tante.

Justitsraaden.

Saa?

Hvor kan hun være da? — See ovenpaa!

August (peger paa Grams Kabinet).

Hun er derinde, Herr Justitsraad!

Justitsraaden.

Naa!

August.

Det kunde jeg da have sagt Dem før.

De havde travlt.

Justitsraaden.

Saa bank da paa hans Dør!

(August vil banke paa.)

Nei, vent! det gaar ei an —

(raadvilts).

Lad mig kun raade!

Det er for ligefrem. Vi maa dog vise,

At vi paa Landet har lidt Levemaade.

— Stil Eder op. Først jeg, og saa Elise,

August, Petrine —

August.

Daniel, der slutter.

Nu er' vi opstilt' som en Trop Recrutter.

— Her, Herr Justitsraad! skulde vi ei tage
Imod ham med en Sang —

Justitsraaden.

Bliv Du tilbage

Og — pst! der kommer han —

August (halv heit).

Vagt i Gevær!

(Gram, omhyggeligt paaklædt, og Fruen træde ud.)

Gram.

Ei! træffer jeg det hele Selskab her!

(affides med et Blik paa Petrine. *)

Hvor hun er smuk!

Justitsraaden (med et dybt Bux).

Vi ønske Hver især

Den Urefrygt at vise, man er skyldig —

August (affides til Elise).

Du kunde gjerne see paa mig.

Elise.

O, tie!

Gram

(affides, uden at have lagt Mærke til Justitsraadens Ord).

I hendes Diekast er Sværmerie —

*) De Spillende ordne sig her saaledes: August, Elise, Justitsraaden, Gram, Fruen og Petrine. — Daniel i Baggrunden.

August (til Elise).

Men hvorfor vise Dig saa ligegyldig?

Fruen (affides).

Jeg troer, vi blive stikkende deri.

Justitsraaden (remmende sig).

Tillad, jeg forestiller min Nièce —

Gram (vender sig mod Petrine).

Ah, med Fornoielse —

Justitsraaden (tager ham i Armen).

Jeg be'er!

Her staaer hun. Kom Elise!

Gram (bukker forvirret for hende).

Ah, jeg seer

August (affides til Elise).

Du neier dig for dybt.

Fruen (affides, smilende, med et Blik paa Gram).

En Kjærligheds-Jadaise!

Den bliver ei den sidste.

(Heit). Skal vi saa

Spadsere, Børn?

Justitsraaden. *)

Javist.

(Affides til Fruen).

Huff paa,

Man tager Damer!

*) Gaaer bag om Gram og hen imellem Petrine og Fruen, men indtager strax igjen sin forrige Plads.

Fruen (affides til ham).

Jo.

(Høit.)

Saa lad' os gaae!

— Behager man at tage Damer?

Gram.

Gjerne!

August (affides til Elise).

Kom Du med mig.

Gram (idet han vil byde Petrine Armen).

Tillad!

Justitsraaden

(trækker med den ene Haand Elise fra August, og tager med den anden Gram i Armen, dog meget ærbødigt).

Herr Amtmand! Min Elise

Eig vilde høist lykfsalig prise —

Gram (forvirret).

Med Glæde!

(Byder hende Armen og gaaer med hende.)

Fruen.

Han er reent forstyrret i sin Hjerne.

Justitsraaden (triumpherende til Fruen).

Kom, Svigerinde! — Kan De see, det gif?

Fruen (seende).

Ja, jeg beundrer Deres Politik!

(de gaae.)

August (fortredelig).

Eskal vi gaae sammen da og slutte Toget?

Petrine (for sig selv, uden at agte hans Ord).

Hans Haar er dog en lille Smule graat.

Kun ganske lidt, men klæ'er ham overmaade godt.

Det kommer af Studering.

August (nærmer sig hende).

Sa'e Du Noget?

Petrine.

Nei; jeg sa'e Intet. Lad os nu gaae med.

August.

Na, lad dem løbe! Vi kan gjerne vente.

Petrine.

Oh Gud, August! nei, nu maae vi afsted.

Hvad vilde Tante troe — ?

August.

Na, vi er' jo Bekjendte —

Petrine.

Ja vist! — Men vær nu artig og gaae med!

(Tager ham under Armen og gaaer med ham).

Daniel (ene, medens han rydder op).

Det er besynderligt! jeg er en simpel Tjener,

Dg dog er jeg den Eneste, der kjender

Den rette Sammenhæng af Alting her.

— Hm! Froken Lise ta'er sig det saa nær!

Dg nu den stakkels Herr August, der ikke

Har vidst den mindste Snuus om denne Sag!

Ja, naar det blot sig kunde skikke,

Jeg skulde snakke med Justitsraad Krag!

En Amtmand bør man respectere;
 Han er vor Dyrighed; der maa Respect!
 Han er jo Eet og Alt; og skal en Ting ha'e Bægt,
 Saa maa den gjennem ham passere.
 — Men han maa ikke troe, at han er mere
 End vi, naar han har Lyst at blive gift;
 For, skulde Amtets Pigeboern sortere
 Hen under Amtmandskabet — det var stift!

Anden Act.

Første Scene.

Fru Martin. Daniel.

Fruen.

Naa, saa Du mener, Daniel?

Daniel.

Jeg siger

Med al Erhødighed, at det er Pligt,

Man ei forhafter sig med Eligt.

Jeg kender nu fra Barnsbeen disse Piger.

For Froken Lise kan jeg indestaae.

Hun har, fra den Tid de var' smaae,

Passion for Herr August,

Fruen.

Troer Du, hun tænker paa —

Daniel.

Ja, Frue, ja! — og derpaa vil jeg døe.

Hun er et fiint og stille Barn; hun taler

Kun lidt; hun gjør hvad man befaler.

Men hun ... hun føler, og — alt Kjød er Høe.
 Hun er et Fruentimmer som vi Andre —
 Som Fruen, mener jeg — ja, ei som De —
 Kort sagt, hun er et Menneſke ſom vi.
 Vi er' jo Adams Børn, der alle vandre
 I eet og ſamme Epoer. Auguſt er ſom hans Moder,
 Er deilig voksen, munter ...

Fruen (ſmilende).

Og min Broder?

Daniel.

Hvem? Fruens Broder? — Ih bevares, han!

Det er en overmaade deilig Mand ...

Ja, kjære Frue, tilgiv mig! — Jeg blander

Mig grumme nødigt i'et, ſom De veed.

En Tid vil komme ſiden, da man ſander

Swad jeg har ſagt. Bliv nu blot ikke vred —

Fruen.

Nei, nei!

Daniel.

At jeg har Ret, vil jeg bevise

Alene derved: da de før gik ud,

Gik Fruens Broder ud med Froken Liſe,

Saavidt jeg veed paa Deres Svogers Bud.

Men Frokenen kom hjem med Hr. Auguſt.

Fruen (affides).

Ja, Gudſkeelov, det har jeg ſelv bemærket.

Daniel.

Nei, det er ikkun Lyst, der driver Værket;

Dg gammel Kjørlighed ta'er ei mod Rust.

Fruen.

Der kommer Nogen. Lad os ene.

Daniel (bukkende).

So.

(Affides.)

Naar vi nu saadan blive ved at liske,

Trods vor Justitsraad skulde jeg dog troe,

At det engang for Pokker maatte virke.

(Gaer.)

Anden Scene.

Fruen. Petrine.

Fruen.

Naa, har Du moret Dig paa Touren?

Petrine.

Deilig!

Fruen.

Ja, vi fik Regn.

Petrine.

Den Byge kom beleiligt.

Fruen (affides).

Det troer jeg selv.

Petrine.

Vi stod i Ly for Regnen,
Mens Luften kjøltes af; det var tilforn saa hedt!
— Men mærkede Du saa, hvorledes Egnen,
Da Solen nu brød frem, med Gæt
Blev pyntet ud som med et Perlesmykke?

Fruen.

Javist. — Saa gik Du med min Bro'er et Stykke?

Petrine.

Sa — hjemad.

Fruen.

Nu, hvad talede han om?

Petrine.

Åh, om saa Meget! — Det er rart
At tale med ham. Alting er saa klart,
Saa dybt, saa inderligt, som om
Hvert Ord, han siger, ret fra Hjertet kom.
— Hør, Tante, veed Du hvad jeg troer?

Fruen.

Nu da?

Petrine.

Vi skal jo begge To studere
Paa et Partie, der passer for din Bro'er.
Nu troer jeg næsten, han forlanger Mere,
End vi har tænkt.

Fruen.

Hvad da?

Petrine.

Saavidt jeg kan forstaae,
Forlanger han, at Den, der skal ham varigt binde,
Har lagt sig efter Digtekunsten.

Fruen (forundret).

Saa!?

Petrine.

En saadan En er grumme svær at finde.

Fruen.

Sa, det veed Gud! — Men hvoraf slutter Du?

Petrine.

Jeg gik og rev en lille Blomst itu
Og ønskede for Spøg, jeg var en Plante.
Det forekom mig ønskeligt, som den
At leve.

Fruen.

Men hvor kunde Du, min Ven!

Petrine.

Javist, det var et daarligt Ønske, Tante.
Men, da jeg saae, hvor Græs og Blomster steg
Saa friske frem, mens Jordenskyen veg,
Da ønskede jeg, isald min Sjæl engang
Blev boiet under Kummer eller Trang,
Saa frisk som Planten og saa let at stige.
— Til sidst saa kom jeg til at sige,

At Menneffernes Taarer var et Bad,
Der styrker os, som Regnen Plantens Blad.

Fruen.

Men Barn —!

(affides, mens hun afbryder sig selv.)

Nu har jeg Mage seet!

Hun er jo virkelig en halv Poet.

Petrine.

Saa svarede din Bro'er, at hvad jeg sagde,
Var digteriff.

Fruen (gnaven).

Han har jo Ret deri.

Petrine.

Ja — men en egen Vægt derpaa han lagde,
At Fruentimmer dyrked' Poesie.

Han roste det.

Fruen.

Ja, han har meent, at vi

Bor læse Digterværker.

Petrine.

Nei, hans Tale

Gjaldt dem der skrive Vers. — Dg han har Ret!

Ja, det var herligt, om man kunde male

I Vers, der flød naturligt hen og let,

Alt hvad man føler som Musik herinde,

Dg Tankerne ved smukke Riim forbinde.

Fruen (affides).
Jeg troer, jeg fanges i mit eget Garn!

Petrine.

Hør, Tante, troer Du, jeg, hvis jeg forseger,
Kan gjøre Vers?

Fruen (forfækket).

Jh, Gud bevar's! Du spøger!

Det maa Du aldrig tænke paa, mit Barn!

Petrine.

Men er det da saa skadeligt, man prøver?

Fruen.

Na, der er andre Ting et Pigebarn behøver!

— Jeg tilstaaer, der er Digte, der mig hove.

Naar Sligt er skrevet, kan det være godt; —

Men skal de skrives, bli'er de gjerne slaae.

Petrine.

Ja Gud! det veed jeg! — og jeg spørger blot.

— Men det er ellers slemt for Onkel.

Fruen.

Saa?

Vil han da skrive Vers?

Petrine.

Nei, men jeg tænker paa,

Han har Elise for sin Bro'er bestemt;

Og hun gjør ikke Vers.

Fruen.

Ja, det var slemt.

(affidee).

Al Gud, man kan jo baade see og græde
 Ved saadan Tale! — Jeg er reent confus!

(hoit).

Der er han; stille!

Credie Scene.

De Forrige. Justitsraaden.

Justitsraaden.

See, her har De mig paany!

Jeg syntes dog, jeg maatte træde

Lidt ind til Dem, da jeg var nær herved.

(Tager hende affidee.)

Hør! Deres Broder gik til Søegaards ned;

Saavidt jeg troer.

Fruen.

Nu ja, det var at vente.

Justitsraaden.

Jeg sender En derned og la'er ham hente.

Fruen.

For Guds Skyld, nei! Min Broder bliver vred.

Justitsraaden.

Men Svigerinde! det er ingen Spøg.

Det er en Migt, en simpel diplomatisk,

At hindre ham i det Besøg.

Fruen (affides).

Ak Gud! han er istand til at fordærve min
Den Smule, mine Rænker suurt erhverve.

(Hoit.)

Javist! men da det dog er problematisk,
Om —

Justitsraaden.

Hvilket?

Fruen.

Om min Broder i det Hele
Gaaer ind paa vore Planer og vil dele —

Justitsraaden.

Hvorledes dele?

Fruen.

Seer De, vi,

Der mene det saa godt, bør ikke glemme
At tage Hensyn til hans Hjertes Stemme
Og vælge Den, han kan forelskes i —

Justitsraaden.

Der har vi Fruentimmers Sværmerie!
Forelskes? han? — Jeg troer, De vil!

Fruen.

Ja, kjære Svoger, dette Punkt er kritisk.

Justitsraaden.

Men her, hvor har en Amtmand Tid dertil?
For ham er Ugteskabet reent politisk.

En Amtmand elsker ikke; han vil giftes.

Hans Kjærlighed er et Partie der stiftes.

Fruen.

Tavist! Men, kjære Svoger, lad os blot

Behandle Sagen med min Bro'er forsigtigt.

Jeg synes, det vil ikke lykkes rigtigt.

Justitsraaden.

Hm! Ikke? Nu, man maa begynde smaat.

Fruen.

Ja, men...

Justitsraaden.

Hm! ja! — Kan De da ikke finde

Paa Noget, der kan hjælpe, Evigerinde?

Fruen.

Ja, hvad...!

Justitsraaden.

Hm! hm! — Na hør! det gaaer nok godt!

See, det var heldigt, den Spadseretour.

Kanskæe jeg faaer et andet Indfald siden,

En god Idee; De veed, det har jeg undertiden.

Nu skal jeg speculere, gaae paa Luur —

Men hold ham langt fra Søegaards — det er vigtigt!

De Folk er' siffige og bruge Kneb;

Og Fruen er en Satan, har et Greb

Paa Mariager! — og en Stog som denne!

Fruen (leende).

Ja, De har Ret! Vi lure selv derpaa.

Justitsraaden.

Ja vil men den er altfor god for hende.

— Hor nu hvad jeg vil gjøre. Seg vil goae —

Fruen.

Ja, det er klogt.

(Affides.)

D gid han vel var borte!

Justitsraaden.

— Dg tale med min Kone, med min Dorte.

Fruen.

Gjør det!

Justitsraaden.

Naar hun nu ogsaa grunder

Dg speculerer — — ja, hun har Forstand!

Fruen.

Jo, om hun har!

Justitsraaden.

Ja, det er intet Under,

Kanskæ De mener: jeg er hendes Mand.

— Haha! — Adios da!

(Gaaer ud af Havedøren.)

Fruen (affides).

Godt, at vi fik ham herfra.

— Historien begynder mig at pine.

Om nu min Broders Tølses for Thrine

Er grundet i, hun skriver Vers — hvad da?

Da han var ynge, var han selv Poet.

Hvis han ved dette Slægtsskab fandt sig truffet,
 Og saa med Gæt bemærker, han er stuffet —
 Jo, det var deiligst, det! Men skeet er skeet!

Petrine (nærmer sig hende).

Hør, Tante, gi'er Du Dnkel Ret?

Fruen.

Hvori?

Petrine.

Nu deri, at din Broder ei som vi
 Kan føle Kjærlighed, fordi
 Han mangler Tid dertil. Hvorledes
 Kan Kjærlighed behøve Tid?
 Du selv har sagt, den er en Aand, der breder
 I Held og Modgang over al vor Tid;
 Og den forstyrrer ikke; den bevarer
 Vor Sjæl i Ligevægt ved Arbeid som i Farer.
 — Kan Du erindre, hvad saa tidt
 Min Moder sagde, naar jeg sang og spilled'?
 At hendes Sjæl, ved Tonerne formildet,
 I hvad hun foretog sig, stemtes blidt.
 — Og det er vist med Kjærlighed det Samme:
 Den følger som et Accompagnement
 Med alle Dagens Syssler; som en Sang
 Dpliver, naar jeg sidder ved min Namme.

Fruen (affibes).

Alt Gud! nu kommer det til min Fortreb:

I hendes Hjerte Lynet er slaaet ned.

(Heit).

Jh nu, din Onkel skjæmte maaskee.

— Men her, bliv Du nu her, imens jeg søger

Alt faae min Broder fat.

(Affibes).

Seg maa dog see,

Om det, jeg frygter, er en falsk Idée,

Om Amor solo eller om Apol

I dennes Selskab i hans Hjerne spøger.

(Gaaer ud af Havedøren).

Fjerde Scene.

Petrine. Eiden Elise.

Petrine (efter et Ophold).

Mig er saa tydelig den mindste Fald

I dette Hjerte, som min Onkel stedse

Vil lede til sin egen Interesse.

— Alt, han, der af Naturen er saa varm,

Saa mandig og bestemt, ham kan man ikke lede!

Da jeg paa Veien gik med ham dernede,

Seg fandt mig styrket, lænet til hans Arm.

Det var mig, som — ihvad det skulde gjælde —
Jeg kunde trygt til ham mit Hoved hælde.

(Bliver staaende i Dantse til Elise kommer ind).

Ak, er Du der, Elise! — Du har grædt?

Elise.

Ja, lidt; nu føler jeg mig mere let.

Petrine.

Na, det er ikke værdt at græde. — Hør,
Bryd Dig om Intet! vær ved godt Humeur!

Elise.

Hos Onkels har de gjort mig det saa broget!
En siger, at det er et Held,
Som ønskes af Enhver — nu ja, det veed jeg vel.

Petrine.

Na, derfor!

Elise.

Onkel siger, han har vaaget
Dg sørget for mig i min Faders Sted.
Hans Tale først imorges endtes med:
En Amtmand kan man ikke nægte Noget.

Petrine.

Hvad vil Du bryde dig om det!

Elise.

Javist!

Men . . . men, man bliver reent confus tilsidst.

Hvad mener Du, jeg skulde gjøre?

Petrine.

Jeg?

Ja, jeg ... I denne Sag kan rigtigt Ingen raade.

— Ifald Du ... (standsar).

Elise.

Nu, ifald ...?

Petrine.

Ifald Du overmaade

Var ...

Elise.

Hvilket?

Petrine.

Var forelsket i ham ...

Elise (ryster paa Hovedet).

Nei!

Petrine (forstaaende).

Men dog Du holder af ham paa en Maade?

Elise.

Jeg veed ei rigtigt selv. Han er en Mand,

Som Alle høie dybt sig for. Hans Stand

Er glimrende, for glimrende for mig.

Al, saa fortroligt, aabent som med dig

Jeg kunde aldrig talt til ham. Hans Sprog

Er ei som Andres. Han er jo saa klog,

Saa kundskabrig. Mig falder Nanden svær,

Jeg føler mig b engstet, er han n r.

Naar jeg skal svare ham, jeg kommer ud af Tact;

Mig synes flaut og dumt hvad jeg har sagt.

— Erindrer Du hvor tidt i gamle Dage

Vi sad med vor Cousin August, vi To,

Og fladdrede med ham i uforstyrret Ro;

Hvorledes snart vi græd og snart vi loe,

Som Sødkende, der dele Lyst og Plage.

— Al nei, Petrine, saadan som med ham

Kan Ingen tale med en Amtmand Gram.

Petrine.

Hvad talte han da om med dig paa Veien?

Elise.

Ja, hvad veed jeg! — Jeg sølte mig geneert

Og angst tilmode — det var reent forkeert!

— Jeg syntes ogsaa, han var selv forlegen.

Petrine.

Han talte vel om det Du veed...

Elise.

Hvorom?

Petrine.

Om... nu jeg mener, om han ikke kom

Med Noget om... Du veed jo... om Partiet.

Elise.

Nei, Gud ske Lov, for det blev jeg befriet.

Petrine.

Hvad har Du da besluttet?

Elise.

Hvad jeg har — ?

Elet ingen Ting. Man spørger mig jo ikke.

Min Taushed har man udlagt som et Svar.

Petrine.

Hvorfor Du tier, veed jeg heller ikke.

Dael Du med Dnkel; han er jo saa god!

Det har jeg aldrig tænkt, det var hans Mening,

At han vil tvinge dig til den Forening,

Isald den... virkelig er dig imod.

Elise.

Imod! — Nu ja — !

(efter nogen Betænkning).

Saa mener Du, at jeg

Skal sige ligesvem til Dnkel Nei — ?

Petrine.

Det har jeg ikke sagt. Men jeg... jeg mener,

At Du... ih nu, at Tantes Bro'er fortjener

Et udeelt Hjerte. — Gjælder det om dit?

Er — vær oprigtig — er dit Hjerte frit?

Elise (falder hende om Halsen).

Åh, søde Trine! nei, jeg troer det ikke.

Du veed jo nok...

Petrine.

August?

Elise (holder hende paa Munden).

For Guds Skyld, tie!

Petrine.

Hvorfor?

Elise (bedende).

D, tie!

Petrine.

Hvad ondt er vel deri?

Elise.

Naar Onkel aned' det, her vilde ligge

Et Huus —

Petrine.

Hvad siger da August dertil?

Elise.

August? Hvor kan Du... ah, jeg troer, Du vil...

Nei, der skal Ingen vide det! Jeg gemmer

Det som en Helligdom, hvis Fryd og Dval

Kun jeg, og i min Eensomhed, fornemmer.

Jeg blev ulykkelig, hvis Nogen stjal

Min Hemmelighed fra mig. Iffun Du,

Min egen søde Trine, Du skal vide,

Hvad jeg har lidt og maa bestandigt lide.

(græder).

Ah, Du er lykkelig, hvis Haand er fri endnu!

Var jeg i dit Sted! Ingen paa dig tænker!

Mens jeg —!

Petrine.

Fat Mod! Staaer jeg dig ikke bi?

Troer Du, jeg taaler, at man krænker
Min Søsters Hjerter? — Hør, kom ud med i det Frie!
Man mærker, Du har grædt —

(aander paa sit Tørklæde og giver hende det).

Hold det til Diet,

Saa bli'er det godt.

Elise (med et Suk).

Ikke nei!

Petrine.

Jovist! Vær nu fornøiet,

Dg haab det bedste! — Kom! mens Luften kjøler

Dg tørrer af din Taare, vil' vi gaae

Dg tale om, hvad vi kan hitte paa.

(Mens hun tager hende om Livet og gaaer hen mod Havvedøren).

Ja, tro mig, søde Lise, at jeg føler

Dg deler din Bekymring som min egen.

Elise (ved Udgangen).

Der er August! For Guds Skyld, lad

Som om der Intet var iveien.

Femte Scene.

Elise. Petrine. August.

August (kaster fortreddelig sin Hat paa Bordet).

Nu troer jeg snart, at jeg er lagt for Had

I Huset her, som jeg idag behandles.

Hos Dnkels er' de taufe som en Muur,
 Og Tante, der var venlig før, seer suur.
 Her kan man til en Mumie forvandles.

(Seer paa dem).

Hvad gaaer der nu af Jer? Hvorfor saa stille?
 I er' de Rette! Jeg har tænkt, I vilde
 Strax falde mig om Halsen, naar jeg kom.
 Jo pyt! I bryde Jer nok stort derom.

Petrine.

Du gjør os Uret.

August.

Gid det var saa sandt!

Jeg er dog aldrig rigtigt glad, undtagen
 Naar jeg er her hos Jer — og midt iblandt
 Den Kreds der holder af mig, det er Sagen.
 Er det forbi, saa lukker jeg min Dør.

Petrine.

Vi holde jo af dig.

August (fornøiet).

Gjør I? Som før?

Petrine.

Naturligviis.

August.

Det kan jeg lide! — Hør!

(fortrolig, rykkende dem hen til sig).

I veed nok neppe Grunden til jeg kom?

Petrine.

Du vil besøge os og see dig om.

August (hemmelig).

Jeg kommer for at gifte mig.

Petrine.

Gjør Du?

Med hvem?

August.

Det veed jeg ikke ret endnu.

Med En af Jer.

Petrine (leer).

Det var et Held endda!

August (til Petrine).

Du vil vel ikke ha'e mig?

Petrine (som før).

Nei.

August.

Taja!

Jeg veed desuden nok, Elise ta'er mig.

(tager Elises Haand).

Ei sandt?

Elise.

D slip mig!

August.

Gjør Du ikke? svar mig!

Elise.

D slip!

August.

Men siden naar er' I da blevne,
 Du, Trine, Tante selv med Et saa trevne?
 Da vi spadseerte, var det ligedan.
 Det var jo Alt, jeg kunde pine
 Et Ord af dig og af Petrine.
 Ved Eligt man kan jo miste sin Forstand.
 — Elise, det er Alvor, hvis Du vil
 Dg holder Noget af mig, saa slaae til.
 Med Dnkels Kone har jeg nylig talt —

Petrine.

Hvad svared hun?

August.

Hun sagde, det var galt,
 Dg at jeg selv var gal, at dette Skridt var vigtigt —
 Man kjender nok de Gamle. Naar blot Du,
 Elise, vilde svare mig oprigtigt.
 Jeg veed, Du holder af mig; ikke sandt?
 Selv om Du er lidt sippennip iblandt.
 Jeg har eiheller vidst det før end nu.
 Men da jeg kom idag og saae dig her,
 Blev jeg fornøiet som i gamle Dage.
 Ja, selv fordi Du var en Smule sær,
 Jeg ønsked' mig den svundne Tid tilbage.
 Skald Du nu mig svarer mildt —

Elise (betlemt).

O Gud!

August.

Saa fører jeg dig hjem til Mit som Brud —
O, svar mig!

Elise (efter nogen Overbindelse og næsten fortrydelig).

Vil Du vide det partout,
Min Haand er — lovet bort.

August (beshyrtset).

Hvad siger Du?

Til hvem?

Petrine

(med lab Stemme, mens Elise vender sig bort og græder uden at svare).

Til Tantes Broder.

August.

Hvad? til Gram?

Det er vel ikke muligt! Du til ham?

Elise (grædende).

Det er kun altfor vist.

August.

Saa lad mig gaae!

Det er forbi!

Petrine.

Hvorfor just gaae?

August.

Seg maa.

Elise.

Det kan jeg ikke see. Om ogsaa han
Har faaet det Indfald —

August.

Nei!

Petrine.

Brug din Forstand.

August.

Nei, naar I vidste...! Han er min Rival!
Han, som jeg skylder Alt! Han, der saa brav sig viste,
Da ved min Faders Død jeg Alt forliste.
Han satte fast for mig en Capital;
I to Aar holdt han mig i Kjøbenhavn
Og fremmede ved Raad og Daad mit Gavn —
Nei, nei!

Petrine.

August, vær dog fornuftig, hör!

August.

Nu først forstaaer jeg hvad han meente før!
Af den Grund raadede han mig at frie
Til Trine —

Petrine.

Hvem? til mig?

August.

Men hvor honnet!

Da jeg holdt fast ved dig, han gav mig Ret.

Dg nu — nu skulde jeg saa lumpen og saa slet —
D sy!

(gaaer heftigt op og ned).

Petrine (affides).

Han skulde frie til mig! Det ligger
Herinde tungt som Bly og som en Naal det stikker.

Sjette Scene.

De Forrige. Fruen (fra Havebøden).

Fruen.

Ah, er' I der! Hvorledes staaer det til?
(Pigerne see tause ned for sig og August bliver ved at gaae op og ned).
Hvorfor saa tause? — (affides) Jeg kan gjaette:
Et ømt Mundhuggerie! en kjærlig Trætte!
(hejt).

Hvad siger Du, August?

August.

Hvad jeg? ... Jeg vil ...
Jeg har besluttet ... Tante ... jeg ... Farvel!
(vender ud af Havebøden).

Fruen (affides).

Ih, at den Galfrands gif, var jo et Held!
Jeg venter paa min Bro'er, og saae, han kom dernede.
(Hejt).

Hør, Børn! gaaer I nu ind! gjør' Alting rede,
I fald der kommer Fremmede.

(Elise og Petrine gaae ind tilhøire).

Der farer

En Gysning over mig, saa tidt

Jeg husker den poetiske Credit,

Hun staaer i, men hvortil hun ikke svarer.

Jeg frygter næsten, jeg er gaaet for vidt.

Syvende Scene.

Fru Martin. Gram (fra Havedøren).

Gram.

(Har i Haanden en Bouquet Blomster i Papir, som han lægger fra sig paa Bordet ved sin Indtrædelse. Han er i godt Humeur).

Her har Du mig igjen.

Fruen.

O, hvilken smuk Bouquet!

Er den til mig?

Gram.

Til dig! Du harcellerer.

En Søster aldrig man med Sligt tracterer.

Fruen.

Nu, hvem er da den Lykkelige?

Gram.

Gjæt!

Fruen.

Oh nu...

Gram.

Petrine.

Fruen.

Saa?

Gram.

En Digterindes

Bevaagenhed kan bedst ved Blomster vindes.

Fruen (noget flau).

En Digterinde! ja, isald hun var ...

Det er hun ikke. Hvad den lille Nar

Imellem falder paa, det er kun Epog.

Hun har forsøgt ...

Gram.

Er det et blot Forsøg?

Det Digt, som Du har viist mig? — Det er smukt,

Er fuldt af Følelse! Det er en Frugt

Af ingen simpel Færdighed. Der gives

Ei mange Digte med en saadan Glands,

En saadan Simpelt, en saadan udtrykt Sands

For Landskabs-Characteren her tillands.

O, det er mere værdigt Laurens Krands

End hvad der tidt af Laugs-Poeter skrives.

Fruen (affides).

Ih Du min Skaber! Alt mit Blod bli'er Iis.

(Heit).

Du er jo uundtommelig i Priis.

Gram.

Men det er jo isandhed høist mærkværdigt,

Et Phænomen som dette: skjen som hun,
Saa fiint et Væsen, et saa høist elskværdigt —

Fruen (smilende).

Du har alt mærket —

Gram.

Man behøver kun

Et Par Minuter for at blive vaer

Den Aand, der er i hvert af hendes Svar.

— See, kjære Søster, det er det jeg priser:

Hun er poetisk, har en fiin Forstand,

Som uden Forbeholdenhed hun viser;

Men Sjælens Ufskyld, Diamantens Band,

Er som det Element, det stille Rige,

Fra hvilke Poesiens Straaler stige.

— Og det Talent, hun har, er ualmindeligt.

Fruen (affides).

Han er forrykt. Ifald jeg kan,

Maa jeg dog rette lidt paa hans Forstand.

(Geit).

Kun Skade, det er ikke rigtigt qvindeligt

At skrive Vers, at dyrke Poesie.

Som Kone for sin Mand, som Husets Regentinde,

Som Børnenes Opdragerinde

Man kommer ikke langt med Sværmerie.

Gram.

Du troer . . . ? — Jævist, en Digterindes Liv

Ei offres ene Kan til Mandens Dage.
 Hun gjør en flet Figur som Moder og som Viv;
 Og egentligt er Manden at beklage.

Fruen (affides).

Naa Gud fkee Lov! han har dog lidt Forstand tilbage.

Gram.

Dog har Naturen, troer jeg, lagt
 I hendes Sjæl for Alt den samme fine Tact.

Fruen (affides).

Beundringsværdig, Amor, er din Magt!

(Heit, prøvende).

Paa denne Maade min Hr. Broder kunde
 Gaae ind paa mine Planer —

Gram.

Ingenlunde.

Du mener vel dit Giftermaals-Project?

Fruen.

Ja, det er et Partie, jeg dig kan unde.

Gram.

I Fruentimmer er en egen Elægt
 Af Menneſker. I har i Grunden ſtedſe
 Kun een naturlig Hoved-Interesse.

Fruen.

For hvad da?

Gram.

For et Kjerligheds-Partie.

J kan ei tænke Jer, at man som vi
 Kan føle varmt, kan tage Deel i Alt,
 Der angaaer en saa elskelig Gestalt,
 Foruden at man er forelsket. J
 Formaae kun Eet af To: til Sværmerie
 At føle Kjærlighed; hvis ei, at flette
 En lille Kurv. J ende med en Trætte,
 Med Ligegyldighed, med Plagerie;
 Hvis ikke, med en — Amourette.

Fruen.

Min Ven, saalænge Bryttet soler ungt,
 Er netop derfor Følelserne stærke,
 Fordi de samle sig i eet og samme Punct.

(Ironisk).

Dit Hjerter, vil jeg troe og kan man mærke,
 Er velforvaret; men — tag dig iagt!
 Utrolig stor er Følelsernes Magt.
 Man skal jo af sin Samtid lære:
 Er Tidens Tegn det Revolutionaire,
 Saa vogt Dig! — Er der Dyrer her —

(veger paa Hjertet).

Gram.

D tie!

Mod Følelsernes Tyrannie
 Er jeg forskandset med — Philosophie.

Fruen.

Forskandset? troer Du? — J Paris's Gader
 Var Dyrers-Tegnet netop Barricader.

Gram.

Hold op at skjemte! Jeg er uden Frygt.
 Det er ei Kjerlighed, som jeg har søgt.
 Det glæder mig, naar mine Tanker skiftes
 Med en elskværdig, ligestemt Natur.
 Jeg er for gammel til at gjøre Cour.
 — Et Pigebarn som hun bør heller ikke giftes.

Fruen (affides).

Det var som Pokkeren!

(heit).

Na ja, saa mæn!

Men apropos! giv mig det Digt igjen —

Gram (lader som han seer efter).

Naa Digtet ... ja ... nu har jeg lagt det hen ...

Fruen (affides).

Han vil ei ud dermed.

(heit).

Saja, min Ven!

Det har jo ingen Hast.

Ottende Scene.

De Førrige. Daniel og siden August, begge fra Havedøren.

Daniel.

Hr. Amtmand! her er Bogen.

Nu har jeg fundet den. Den laae i Krogen

Uf Wiernervognen under Sædet.

Gram.

Godt.

(Daniel gaaer).

Fruen.

D lad mig see!

Gram (uden at give hende den).

Et Bind af Walthers Scott.

Fruen.

Det var fortræffeligt! Man har sin Hyre
Paa Landet med at skaffe sig Lecture.
Kom hid med den, saa søger jeg den ind
Med lidt Papir omkring det smukke Bind.
Den er dog vel til mig?

Gram (forlegen, idet han putter den i Lommen).

Nei, ikke denne;

Men...

Fruen (lader gnaven).

Den er sagtens med bestemt for hende.

Gram (godmodig).

Lad det nu være godt.

(August lader sig see i Havedøren, men vil gaae igjen).

Fruen.

August! hvorehen?

Du kommer just som kaldet. Du kan blive
Dg snakke med ham. Jeg maa gaae igjen.

(Affiøds til Gram).

Hør nu, Johannes! glem saa ei at give
 Mig Verset, naar Du nu har læst det.

Gram.

Vel.

Fruen.

Jeg ønsker ikke, at det skal spadser
 Omkring blandt Folk. Det er en Bagatel.
 „Man læser det engang og husker det ei
 mere;“

Som Du jo selv har sagt.

Gram.

Tavist —

Fruen.

Farvel —

(standsende, Hjalmsf.)

Ja, — skulde saa dit Hjerte rebellere —

Gram.

Men, kjære Søster —

Fruen.

Saa betænk, vor Tid

Blev rystet af den samme store Strid.

Hvorhen vi saae, man overalt begjærte

At sættes i Naturens Ret igjen.

Man vil emanciperes — mærk, min Ven!

Og lyd mit Raad: emancipeer Dit Hjerte!

(Gaar ind.)

Gram.

Jeg tænkte nok: man er paa Stedet skudt,
Fordi man bringer Skjønhed sin Tribut.
Men nei, hun feiler!

(Til August, der nærmer sig.)

Nu, August, hvad bringer
Du mig for Nyt? (seer paa ham) Du er jo melancholsk.
Hvad feiler dig?

August.

Aa, jeg har brændt min Finger.

Gram.

Dg klynker som en Fugl med brændte Vinger.
— Hvad er der skeet?

August.

Aa, jeg er reent catholsk

I Hovedet.

Gram.

Hvorfor?

August.

Ja, jeg er snavs idag.

Gram.

Nei, nei! Du seiler under fremmeds Flag.

Tael frit.

August.

Dg her er reent fordomt herude.

Gram.

Hvor kan Du sige det! — Her er saa smukt!
 Kan Solens varme Straaler, der bebude
 En frugtbar Sommer, ei faae Bugt
 Med din Tungsindighed? — Her er saa stille,
 Saa hjemligt og saa godt! — Vær opromt, Ven!
 Udspred dig! Skaf dig Noget at bestille,
 Saa vedder jeg, Du bli'er cureert igjen.
 Forelsk dig, om Du vil —

(ved en pludselig Idee-Association)

Men apropos!

Du vil jo gifte dig. — Med hvem nu af de To?
 Har jeg kun drømt det, eller med Elise?

August.

Javist! — Det var et Indfald, en Caprice —

Gram.

Hvorfor Caprice?

August.

Jo, jeg har betænkt

Hvad Du har raadet mig: at tage Trine.

Gram.

Har jeg?

August.

Javist; og naar man ta'er det strengt,

Saa er det eens; hun er jo min Cousine;

Og hende kan jeg faae.

Gram (forundret).

Kan faae?

August.

Na jo!

Vi er' fra gammel Tid bekendt, vi To;

Hun siger ikke nei.

Gram.

Hvad skal jeg troe?

Du sværmer for Elise, flagrer saa

Fra hende til den Første Du kan faae.

Sy, det er Letsind! Du bør agte paa

Betydningen, der er i slig Forening.

August.

Men før var Du jo selv af anden Mening.

Gram.

Ja, det var dengang... det vil sige...

Jeg kjendte jo saa lidt til denne Pige.

Nu har jeg talt med Lise. Hun er brav,

Et Pigebarn, der søge skal sin Lige;

Og perfectibel! hun i Værd vil stige,

Hun blive vil Din Alders Støttestav.

August (affides).

Ak, han har Ret!

Gram.

Thi hun er from og mild;

Og det er godt for dig; Du er lidt vild.

August (affides).

Hvor han er ædelmodig! Hvilken Iver!

(heit, omfavnende ham.)

D, Du er brav og ædel, meer end jeg!

Dg evigt jeg din Skyldner bliver!

Gram (forvirret).

Hvorledes?

August.

Du har viist mig Pligtens Vei.

Jeg veed hvad jeg bør gjøre. Jeg .. ifald

Jeg frier ... jeg gaaer hen til min Cousine.

Det er bestemt: jeg frier til Petrine!

(Vil rive sig løs.)

Gram (holder paa ham).

Det skal Du ikke —

August.

Jo, jeg bør, jeg skal!

Gram.

Nei, nei!

August.

Jeg elsker hende!

Gram (som ovenfor).

Men saa bør!

August.

Du skal ei overtale mig — jeg bør!

(River sig løs og løber ud.)

Gram.

O, denne Tusentast! Han er istand at rende
Som til et Reglespil og frie til hende.
Det maa forhindres!

(Gaaer mod Udganger).

Niende Scene.

Gram. Fru Martin (fra sine Bærelser)

Fruen.

Gaaer Du allerede?

Gram.

Jeg kommer strax paa Diebliffet.

Fruen.

Vent!

Du seer urolig ud. Hvad er der hendt?

J talte høit som om J vare vrede.

Gram (affides).

Jeg maa dog spørge —

(høit).

Nu, August fortalte,

At han vil frie til Trine.

Fruen.

Ja — og Du?

Gram.

Jeg dablede ham ligefrem. Jeg kaldte

Ham for en Tusentast —

Fruen (affidés).

Min Broder er jaloux!

Det var jo skjønt!

(hejt).

En Tusentast, fordi

Han frier til Petrine! Hvilken Tale!

Det er jo ret et passende Partie.

Gram (hidfig).

Javist! I Fruentimmer er' som gale,

Naar I kan koble sammen. Hvor kan han

Burdere dette Barn? Har han Forstand

Paa et saa fiint, saa yndigt Bæsen —

Fruen.

Kjære!

Det kommer nok; det vil ham Tiden lære.

Gram.

Det kommer ikke, siger jeg.

Fruen.

Kan være.

Men han er jo en ung og vakker Mand.

— Du vil jo ikke tage hende.

Gram.

Seg?

Fruen.

Ja, vi har talt derom; Du sagde Nei.

Og jeg kan ei fortænke dig deri.

Mig huer ei den Dyrken Poesie,
Den Skriven Vers —

Gram.

Da veed jeg dog for Fanden,
Fordi hun skriver Vers, er han just ikke Manden,
Der passer sig for hende.

Fruen.

Nei.

Men jeg har tænkt: August er i en Bei;
Han faaer sin Dnkels Eiendom engang;
Han arver ham —

Gram.

Et skjönt Raisonnement!

Fruen.

Ta, kjære Ven, man har sin Plage
Med Pigebørn, at faae dem anbragt vel.
En Frier som August kan ansees som et Held,
Som En, der ikke kommer alle Dage.
Hvor finder man en Svigersøn, der passer
Til os, til Pigebarnet accurat?
Der findes Feil i alle Glasfer —

Gram.

Tavist, Du er en herlig Advocat.

Fruen.

Hvad har Du da imod ham?

Gram (efter en Pause, med Resignation).

Du har Ret!

De Feil, han muligt har, forandres let.

Gjer hvad I vil. — Du kjender begge To. —

Men — ynder da Petrine ham?

Fruen.

Na jo!

De var' jo Legekamerater.

Gram.

Saa?

Ja, det er sandt.

Fruen (affides).

Han smager dog derpaa.

(Heit.)

Jovrigt vil jeg nu see til at finde

August og høre hvad han har ifinde.

I sliq en Sag man bør forsigtigt gaae;

Og — det er sandt, Petrine skal jeg sende

Herind. Du har jo en Bouquet til hende.

Gram.

Godt! godt!

Fruen.

Du har jo sagt: En Digterindes

Bevaagenhed kan bedst ved Blomster vindes.

Gram.

Javist — jeg veed —

Fruen.

Saa gaaer jeg.

(Uffides).

Paa min Vre

Det gaaer jo ret charmant med vor Affaire!

(Gaaer). 3

Gram (ene).

Hvad vil jeg egentligt? Hvad er min Agt?

Hvi vil jeg sætte mig mod en uskyldig

Forbindelse? Hvad ligger der vel Magt...

— Al nei! hun er mig ikke ligegyldig!

Forstand, Erfaring er en daarlig Magt.

Naar Ungdom, Skjønhed virker gennem Diet,

Da bliver selv en fast Beslutning bøiet,

Dg giver efter for den søde Magt.

— Hun er en Perle. Jeg har aldrig end

Saaledes følt mig dragen hen.

Hun er et dybt Gemyt, en stille Sjæl, der svømmer

I en poetisk Verden, hun sig drømmer.

(Efter et Ophold).

Min Søster siger, det er ikke qvindeligt

At skrive Vers. Men nu en dyb Natur,

Der synger fordringsløs, og som en Fugl i Buur?

— Dg dog, jeg føler, at evindeligt

Den Tanke sagte vil sig stjæle frem:

Hun skriver omme Digte — men til hvem?

Kan hendes Mand forlange, at hun vier
Til ham alene Hjertets Sværmerier?

(Gaaer i Bevægelse op og ned).

Et Fruentimmer, der gjør Vers — nei, nei!

Det er ei ret naturligt. Hun kan ei,

Som vi, uhindret, uforkrænket stige

I Følelsernes vidtudstrakte Rige.

Det fine Væv, hvoraf hun selv bestaaer,

Bil synderriives, mens hun stræber efter

At forske ud dets Væsen og dets Kræfter,

Og i sin egen Skabning hun forgaaer.

(Tager Digtet frem).

Hvad kan jeg vente? — Disse Vers er' gode.

Hvad bliver Folgen af et slikt Talent?

Jeg bliver gift; min Kone bli'er bekendt.

Da hun er ung og smuk, hun kommer snart i Mode.

Man flokker sig om hende; man gjør Cour;

Man smigrer, skriver Digte, for at vinde

Et Haandtryk af den unge Digterinde —

Og Sjælens Glands, en fordringsløs Natur

Bil snart i Viraks-Duft forsvinde.

Hun føler sig, hun fører Drdet;

Mit Huus vil blive propfuldt af Genier.

Til Middag sætter hun Jean Paul paa Bordet;

Min Aftensmad er Byrons Poesier.

Hun giver Nytaarsgaver ud
 Fra danske Digterinder — frie mig Gud!
 Jeg bræbes af Sonet og af Canzone,
 Mens Ingen agter paa den stakkels Mand —
 Nei, Gram, det gaaer i Evighed ei an!
 Alt Andet før, end en poetisk Kone!
 (Gaaer mod Udgangen, men standser ved at see Petrine komme ind
 derfra).

Tiende Scene.

Gram. Petrine.

Gram (affides).

Der er hun!

Petrine (affides).

Han er her!

Gram (som før).

Det var fatalt!

Petrine (som før).

O, var jeg langt herfra!

Gram (betragtede hende affides).

Hvor idealt,

Hvor reent-poetisk er ei dette milde,

Beskynderlige Væsen!

(Høit, nærmende sig hende).

De befandt

Dem vel, jeg haaber, ovenpaa vor lille

Spadsferetour?

Petrine (med et Knix):

Jo Tak!

Gram (afside).

Hun har iblandt

En musikalsk Betoning i sin Stemme.

Petrine

(der i sin Forlegenhed har nærmet sig Bordet, seer Bouquetten).

O, hvilke smukke Blomster!

Gram (først hurtigt, siden standsende).

Det er sandt,

Jeg har ... jeg vilde vise mig galant;

De er' til Dem.

Petrine (behagelig overrasket).

Til mig? — O, Tak! dem skal jeg gjenne.

Gram.

De har jo sagt, De elsker Blomster. Disse,

Fra Søegaards, er' nok sjældne.

Petrine.

Ja tilvisse.

Gram.

Jeg elsker Blomsterne som Poesie;

Et Slægtskab, synes mig, forbinder begge,

Og samme Følelser de hos mig vække

Som ved en uvilkaarlig Sympathie.

Hvis Rosen er et Elskovs-Digt, Kjærminden

Et resigneert, veemodigt Affkeds-Ord,

Er Lilieconvallens zarte Blad
 Et Digt, som Bennen skriver til Veninden.
 En Tulipan er et Geburtsdags-Digt,
 Lidt kantet, haardt, som Elsk og Brug med Eligt —

Petrine.

Det er vel ikke Deres Alvor.

Gram.

So.

Den tydske Digter Novalis, der siger,
 At Duften fra de stille Blomsterriger
 Er Jordens stumme Sprog, bestyrker denne Tro.
 Fra Lilien, fandt jeg, fra dens Blomster-Urne
 Som Hymnens Josianna Duften brød;
 Mens fra en Klynge Natvioler lød
 For mig en øm og klagende Notturme.

Petrine (eftertænkende).

Ja... De har Ret... jeg troer, jeg fatter Dem.
 — En Asters-Blomst, der silde kommer frem
 Og først naar alle Blomster døe og svinde,
 Er da som Digtet til en Afdøds Minde.

Gram.

Jeg mærker, De er alt trængt ind deri.
 (med en Beining).

Ja, naar man er poetisk stemt som De,
 Man fatter let en Gjenstands Poesie.

(efter en lille Pause).

De har vel aldrig skrevet Digte?

Petrine.

Jeg?

Jeg har probeert engang, men jeg kom ingen Vel.
Jeg søgte Riim paa St. Helenas Helt;
Det eneste, jeg fandt, var Lys fra Christiansfeldt.

Gram (affides).

Hvor hun er skjælmst! — Jeg maa dog prøve paa,
Hvor vidt hun i Forstillelse kan gaar.

(Høit, idet han tager det skrevne Digt frem).

For nyligt fik jeg nogle Vers at see,
Der ret behage mig. De kjender dem maaffee —

Petrine (seer derpaa).

Ja dem! det troer jeg! — Haanden er min egen.

Gram (affides).

Det var som Pokker! Ei engang forlegen.

(Høit).

Nu troer jeg næsten, det er Dem, der spørger.

Petrine.

Nei, det veed Gud —

Gram (affides).

Det er en Emule stier!

Hvordan vil hun først lyve, bli'er hun gift.

(Høit).

De skriver ikke Vers?

Petrine (forvirret).

Jo, jeg forsøger...

Jeg vil forsøge, naar jeg bare kan.

(Affides).

Det er forfkrækkeligt som han
 Har Interesse for de Fruentimmer,
 Der skrive Vers.

Gram.

En Pige med Forstand
 Erkjender Digterkronens falske Glimmer,
 At denne Lyst kan aldrig holde Stik.
 Der er saa meget, der gjør Sagen broget:
 At kjende vel til Numerus i Sproget,
 At være vel bevandret i Metrik,
 Dialectik, Rhythmik og Poetik
 Og — —

Petrine.

Gud bevares! hvad er det for Noget?

Gram.

Ja, uden det man skriver hen i — Laaget.

Petrine.

Men jeg har aldrig troet, det var saa svært.
 Saa takker jeg for mig. Det faaer jeg aldrig lært.

Gram.

Et Fruentimmer vil erkjende let,
 At denne Kunst sig vanskeligt forener
 Med hendes Kald.

Petrine (forneiet).

Ja, det er det, jeg mener.
 Men saa forstaaer jeg ikke ret...

Paa Veien talte De om Diamanter,
 Der i et ædelt Bryst er skjult og gjemt
 Og glimre stille der. — Jeg veed bestemt,
 De roste quindelige Dilettanter.

Gram (hastig).

Ja dengang . . . Nei, jeg be'er, De tager Feil deri.
 Jeg sagde, Poesie forskjønner Livet
 Som Tegning, Sang, Musik og Malerie.
 I disse har vor Genius os givet
 En Trøst imod voort Livs Melancholie;
 Skjøndt Ingen falder paa at componere,
 At være Maler; — dertil hører mere.
 — Forlader Dilettanten sit Bebeet,
 Da mister han hiin milde Trøst med Gæt,
 Og en uskyldig Syssel bliver da,
 En Feil, man ønsker ham befriet fra.
 Og vil et Fruentimmer træde frem
 Som Digter — —

(standser pludseligt ved at kaste et Blik paa hende).

Men jeg taler jo til Dem;
 Dem vil en rigtig Tact fra Eligt bevare.

Petrine.

Nei Gud! med mig har det vist ingen Fare.

Gram (med et ommere Udtryk).

Tilgiv, jeg beder! Deres Ven
 Blev af sin Iver revet hen.

Det forekommer mig som Synd at tale
Til Dem om Feil; hvad Feil har De?
Hos Dem er Alt løst op i Harmonie.

Petrine.

Åh Gud, nei, dermed tør jeg ikke prale.
Uagtet — jeg har ofte tænkt derpaa,
Hvad Feil jeg har, da Hver skal have sine.
I Skolen, naar man sagde til os Smaa,
Vi havde Feil, saa søgte jeg om mine,
Men fandt ei rigtigt ud, hvori de laae.
Jeg var jo slittig, lærte hvad jeg skulde;
Jeg havde mine Meddisciple kjær;
Jeg hørte ikke til de DnsKæbsfulde,
Var aldrig næsviis; jeg var ikke tvær.
Lidt uopmærksom var jeg vel i Skolen.
Jeg faldt i Tanker. Gengang var jeg nær
Af Tankesfuldhed faldet ned af Stolen.
— Da jeg blev ældre, hørte jeg igjen
I Kirken tale høit mod Feil og Laster,
Hvoraf vi Menneſker blev revet hen.
„Hvor er' da mine?“ spurgte jeg min Fæster.
Men hun — hun loe mig ud og slog det hen.
— Dprigtigt talt: Feil, troer jeg, har jeg ikke.
Det er vel ikke min Skyld. Det maa ligge
I mine Forhold; at jeg her

Med Kjærlighed behandles af Enhver.
 Hos os er Alting fredeligt og stille;
 Til store Feil er vel min Kreds for lille.

— En anden Sag med Mandfolk, der bestandigt
 Maa virke, stride, staae imod,
 Og staae paa deres Ret med Liv og Blod.
 Hvad der hos os er Feil, hos dem er mandigt
 Hos dem kan smaae, tilgivelige Lyder
 Gaae ubemærket med blandt store Dyder.

(Pegende paa Gram).

At De kan have Feil, er ingen Kunst;
 I Deres Stilling har man Sligt omsonst.
 Men jeg —! I Hovedsagen, troer jeg snart,
 Er jeg for ung endnu; det kommer siden.
 Naar Aar og Alder melde sig med Tiden,
 Saa faaer jeg sagtens med min Part.

Gram (Henreder, griber hendes Haand).

Nei, Kjæreste Veninde! Dem betrygger
 Mod Feil en Engel dybt i Deres Bryst;
 Og kommer Aar og Alder, da han smykker
 Med Ufskylds Liljer Deres Loffers Hofst.
 I Deres Tanke Poesien bygger,
 Ei for at smigre Dem med daarlig Lyst:
 Det er en Sang fra Deres Hjertes Fyldte;
 En stille Magt, vi uopfordret hylde.

(Slipper hendes Haand).

Forglem hvad jeg har ivret mod! Forglem,
 At jeg, hvis Liv er Savn og idel Kummer,
 Formasteligt har villet vække Dem
 Af Drømmen, der forføder Deres Slummer.
 Fra Dem gaae milde Straaler ud, der end
 Gav dette Hjerte Følelsernes Styrke;
 Men Skyer om min Pande dem færmørke,
 Og de gaae tabt for Deres Ben.

(Vender sig bort).

Petrine (affides).

At Gud, han er bedrøvet!

(Gaaer efter ham).

Bliv! o bliv!

De har Bekymring. Kummer kan jo lindres.
 Er Noget gaaet Dem imod?

Gram (mødt).

Mit Liv

Har Intet, der er værdt, at det erindres.

Petrine.

Hvor kan De tale saa! — De vil blot ikke høre! . . .
 Kan vi, der holde af Dem, Intet gjøre,
 Der kunde jage Kummeren paa Dør?

Gram.

At nei! det kan til Intet føre,

Petrine.

O, hvorfor ei? — Er man i slet Humeur,
 Man trænger til et venligt Ord, der trøster.

Seg veed det af mig selv. Naar jeg iblandt
 Kan feile Noget, taler strax min Søster
 Og Tante godt for mig. Ja, det er sandt.

Gram.

O, sammenlign Dem ei med Deres Ven!
 Dem har de bedste Genier forlenet
 Et Liv, der glider mildt, idyllisk hen;
 Og hvad De attraaer findes her forenet.
 Mit Liv er splittet ad, er mørkt og trist —

Petrine.

O, lad Dem sige! — Sæt nu, jeg har vidst,
 Hvorfor De gaaer og græmmer Dem —

Gram (forundret).

De veed —?

Petrine.

Jo, Tante selv — men bliv blot ikke vred —
 Har talt til mig derom. Vi begge mene,
 At det er ikke godt, De lever ene.

Gram.

Hvorledes? Har min Søster ... og til Dem?

Petrine.

For eensomt, paastaar hun, er Deres Hjem.

Gram.

Saa skulde jeg vel gifte mig?

Petrine.

Jeg troer.

Gram.

Åk ja, jeg veed, hun sørger for sin Bro'er.
— Med hvem da?

Petrine.

Ja, det veed jeg ikke.

Gram (affides).

hm!

Hvem troer hun? Lise? — Nei. — Sig selv dog ikke?

Ja, Noget, seer jeg, maa der bagved stikke.

— (Heist).

Her komme lutter Mariager frem.

For kort Tid siden gif August herfra;

Han kjedes ogsaa ved en ugift Stand.

Petrine.

Ja, det er sandt.

Gram.

Maaskee De veed det?

Petrine.

Ja.

Han talte netop nu derom.

Gram (affides).

Hvordan?

Mon han har friet alt til hende?

(Heist).

Saa?

Og De ... hvad har De svaret ham derpaa?

Petrine.

Hvad jeg ...? Ih nu, han er jo ret et rart,
Befignet Menneſke; og han er lidt af Alle.

Gram (affides).

Hun er forelsket i ham; det er klart.
Velan, til Byrde vil jeg ikke fatte.

(Høit).

Mig har han med betroet det idag.
Jeg veed, han elsker ... at han har ifinde ...
At ... hvis min Søster giver ham sit Minde —

Petrine.

Og De vil tage Dem af denne Sag?

Gram.

Vær ubekymret! Jeg ... ſkal gjøre Mit.

Petrine (tager hans Haand).

O, det var ſmukt af Dem!

Gram (i Bevægelse).

O, min Veninde!

Iſald De ...

(Fatter ſig).

Jeg ſkal bruge min Credit

Hos vor Familie. Den er mig lidt forbundet.
— Undſkyld mig nu. Jeg er her ſnart igjen.
I hvert Fald ſkal De agte Deres Ven.

(Affides, idet han gaaer)

Det er forbi! Det ſidſte Haab er ſvundet!

(Standſes i Havedøren af den indtrædende Juſtitisraad).

Ellevte Scene.

De Forrige. Justitsraaden.

Justitsraaden.

Hr. Amtmand! Ah! — jeg søgte netop Dem.

Man savnede Dem her.

Gram.

Nu kom jeg hjem.

Jeg var gaaet ned til Søegaards.

Justitsraaden (fortrakket).

Var De? Ei!

Besøgte De Familien?

Gram.

Ik nei!

Hos Gartneren jeg kjøbte Blomster.

Justitsraaden.

Naa!

Ja, Blomster, det er Noget, de forstaae.

(Affidés).

Belan! saa vil jeg gjøre hvad min Dorte

Har speculeret ud, mens jeg var borte:

Berøre fiint August's Frierie

Dg derved vække ham til — Jalousie!

— Ja, Fruentimmerne, min Sjæl, er' fine.

Gram.

De vilde talt med mig?

Justitsraaden.

Savist. — Na, Trine!

Gaae ud saa længe.

Petrine.

Jo.

(Gaaer ud af Havedøren).

Justitsraaden (affides).

Men Sligt maa frem

Med Kunst, med Fiinhed, med en Indgang. — Hm!

(Heit).

I England, horer jeg, har de Conservative —

Gram.

Det har jeg læst.

Justitsraaden.

— For Alvor gjort sig stive.

Gram.

De vilde talt ...

Justitsraaden.

Ah ja!

(Affides).

Saa maa det ud.

(Heit).

Sa, det er en Familie-Affaire —

Gram.

Og hvilken?

Justitsraaden (med paatagen Sigegholdighed).

Min Nièce kan staae Brud

Hvad Dieblisk det nu skal være.

Gram.
 Ettaa Brud?

Justitsraaden.

Ta, der er En, der holder an
 Om hendes Haand; en meget vakker Mand.
 Det er August.

Gram.

August!

Justitsraaden.

Det skulde man forsværge;
 Men det er sandt.

Gram (affides, i Bevægelse).

Det er kun altfor sandt!

Justitsraaden (affides).

Han gi'er sig! Det begynder jo charmant.

(Heit).

Det kommer an paa mig, for jeg er hendes Børge.

Naar En vil frie til Pigen, er det klart,

At han maa melde sig hos mig — men snart.

Gram (affides).

Fordømt! at man til Overflod skal trækkes

Med dette gamle Brøl!

Justitsraaden (affides).

Han er jaloux!

(Heit).

Ta, Pigebarnets Haand er fri endnu.

En Sag som denne her maa overlægges.

— Hvad mener De, Hr. Amtmand?

Gram.

Jeg? Ih nu —

De veed jo bedst . . . (affides) Man miste kan Forstanden?

Justitsraaden.

Som sagt, ifald der melder sig en Anden,

Saa kan man —

Gram (fort).

Gjøre ligesuldt sin Pligt.

Justitsraaden (affides).

Han er jalour! Ja, det er tydeligt!

(Heit).

Jeg siger, hvis en anden En sig meldte,

Til hvem man — hvem kan vide? — mere heldte,

Saa kunde man — bevares, Sligt man bor —

Vel arrangere det i hans Faveur.

— Hvad siger De?

Gram (fortrebelig).

Nå jeg!

(Petrine kommer hastig ind).

Petrine.

Åh, jeg forstyrrer Dem —

Tilgiv! — men En af Dem maa rigtigt komme

Og hjælpe — Han er reent fra Sandser —

Justitsraaden.

Hvem?

Petrine.

August. Han vil paa Timen reise hjem.

(Til Gram).

Kom De! — Han stiger nu tilhest heromme.

Justitsraaden.

Vist ikke, Barn! August er ingen Nar;

Han rider ikke.

Petrine.

Jo, han gjør!

Justitsraaden.

Passt! —

Bliv De, Hr. Amtmand!

Gram.

Tillad! jeg gaaer med.

Og — lad mig handle her i Deres Sted,

Saa skal jeg snart faae Sagen arrangeret.

Justitsraaden (bukker).

Bevares! — (affides) Arrangeret! jeg forstaaer!

(I det Gram og Petrine gaae mod Udgangen, standses de af de Indtrædende).

Colote Scene.

De Forrige. Fru Martin med August ved Haanden

og fulgt af Elise. Siden Daniel.

Fruen.*)

Der er han! Han var næsten echapperet.

Men hold nu paa ham.

*) Personerne ordne sig saaledes: Elise, Justitsraaden, August Gram, Petrine og Fruen. Siden Daniel ved een af Siderne.

Gram.

Min August! Du gaar,
Du reiser fra os?

August.

Jeg kan ikke blive.

Gram.

Hvorfor?

August.

Du kjender ikke min Forsatning.

Ik, jeg bedrog mig selv! Men Intet kan mig give
For det, jeg her har tabt, Erstatning.

Gram.

Forklar —

August.

Du veed, hvorfor jeg kom herud.

Her, tænkte jeg, her henter du din Brud;

Her kan din Ungdoms-Tids urolige

Og viltre Liv ved din Cousines Haand

Paalægges Kjærligheds og Omheds Baand.

— Jeg kom, og gjorde dig til min Fortrolige.

Kun altfor ædelmodigt var dit Svar.

Men Himlen er mit Vidne, mindst jeg har

Formodet, at man ønsker at betrygge

Ved dig, Johannes, min Cousines Lykke.

Gram.

August! jeg er dig mindst iveien her,

Dg over mig er ingen Grund til Klage.
 Fat Mod! Du veed ei, Lykken er dig nær.

August.

Du var min Støttestav i onde Dage;
 For mig Du offrede dig heelt.
 Saa vil jeg offre mig for dig, bekæmpe
 Den Lidenſkab, det er min Pligt at dæmpe.

Gram.

Ja, dine Jeleſer . . . dem har jeg deelt.
 Men dette Malurt-Væger bør jeg drikke.
 Du er begunſtiget; jeg er det ikke.

Justitsraaden (affides).

Victoria! han er forelſket!
 (heit ſom En der ſtaaer paa Naale).

Hm!

Petrine (affides).

Han elſker Liſe!

Justitsraaden

(til Gram, idet han tager Eliſe ved Haanden).

Lor jeg ſige Dem . . .

Det er en Miſforſtaeſe —

(til Eliſe).

Kom frem!

Gram (alvorlig, uden at have lagt Mærke til Justitsraaden).

August! det er beſtemt! jeg reifer hjem.

I det Capitel gjælder ingen Pligter.

En Gud, der byder mægtigt over os,

Vil tvinge dig, Beſlutningen tiltrods.

August.

Nei, nei!

Gram.

Min Ven! der gives tidt Conflicter

I dette Liv, der falde Hjertet tungt.

Men jeg, hvis Bryst er ikke længer ungt,

Vor, hvad jeg tidt har maattet: resignere.

August.

Nei, Gram!

Justitsraaden (som før).

Men det behøves ikke mere.

Gram.

Alt nok! Det er min Villie.

(Til Petrine).

De, Veninde!

Kan, haaber jeg, ved Deres Valg kun vinde.

Petrine (forvirret).

Mit Valg?

Gram (vedblivende).

Dg mig vil det, jeg her har tabt,

Selv som et Tab forfriske ved sit Minde.

Ja, jeg bekjender, De var for mig skabt.

Hvi skulde jeg mig undsee ved den milde

Fornemmelse, der har i Dem sin Kilde?

I Dem, Veninde, henrykt jeg erkjendte

Det Ideal, hvorfor min Ungdom brændte —

Petrine (affides).

J mig!

Justitsraaden. August. Elise (affides).

J hende!

Gram (tagende Digtet frem).

Dette Digt, hvori

Jeg skimted Deres Indres Poesie,

Drog mig til Dem med sympathetisk Magt.

— Lad mig beholde det. Men — som jeg alt har sagt —

Brug denne Evne, der saa faa beskjaeres,

Forsigtigt, og til Held for Dem og Deres.

Som Hustru og som Moder ei De glemme,

At man, naar Sangens Muser banke paa,

Smellemstunder bør sig nægte hjemme.

— Levvel!

(Gaaer).

Fruen

(der hidtil har tilkjendegivet taus sin Deeltagelse, iler efter ham).

Johannes!

Justitsraaden.

Lad ham ikke gaae!

Hold paa ham!

Petrine (affides).

Jeg begriber ei hvad han . . .

Fruen (der fører Gram tilbage).

Men, min Johannes, brug dog din Forstand!

Justitsraaden (forhippet, holdende paa Elise).
 Hr. Amtmand ...

Gram (til Fruen).

Lad mig gaae!

Fruen.

Men her dog, Broder!

Hvad taler Du om hendes Valg? Hvorfra

Alt dette her om Sangens Muser? — Ah!

Du mener Digtet, Høisgaards Bakke — ja,

Det gjør mig rigtigt ondt, hvis Du formoder,

At hun har skrevet det.

Gram.

Hun selv har sagt det nys.

Fruen (til Petrine).

Har Du?

Petrine.

Åk nei! det har jeg ingenlunde.

Jeg sagde saa bestemt, jeg ikke kunde.

Det er min Afsskrift.

Gram (til Fruen).

Åf ... Men Du da?

Fruen (tagende ham affides).

Ås!

Hvad jeg har sagt var mellem os herinde.

Det var Fornødenhed for Din Forstand

At troe paa Fruentimmers Feil — velan!

(leende.)

Det var den eneste, jeg kunde finde.

Nu er hun fri for den.

Gram (bitter).

Ja, det er smukt!

Saaledes med din Broders Vel at spille!

Fruen (affides).

Ikke nei, med ham, jeg troer, faaer Ingen Bugt!

(til Gram.)

Ja, naar I Mandfolk vidste hvad I vilde,

Saa var det ei fornødent. — Men — pas paa!

Din Søsters Mening skal Du snart forstaae.

(Heit, til de Andre.)

Min Broder her beviser mig den Naade

At lade mig alene raade.

Vil I, som han?

Justitsraaden.

Ja, Gud bevares.

(Affides til Fruen, idet hun gaaer ham forbi.)

Nst!

Bryd Dem om Ingenting. Jeg veed det vist,

At han er skudt i Lise.

Fruen (affides).

Ja — men tie blot stille!

(Heit, idet hun gaaer hen mellem August og Elise. *)

August! Elise! Kommer begge To!

*) Elise, Fruen, August, Justitsraaden, Gram, Petrine.

Af synderlig Bevaagenhed vi ville,
 At I forenes skal i Eed og Tro.
 Høitideligt vi herved Ier forbinde
 I trofast Kjærlighed —

Justitsraaden (ubrydende).

Men Svigerinde!

Gram.

Hvorledes?

Elise og August.

Tante, kan vi troe — ?

Fruen.

I kan!

Jeg haaber, Himmelen forlener
 Velsignelse til hvad jeg her forener.

(Gaaer hen mellem Gram og Petrine.)

Og Du, Petrine! kjære Barn! hvordan
 Løer jeg fortolke Rødmen paa din Kind?
 Siig, har jeg gjættet hvad dit stille Sind,
 Uskyldigt som det er, ei vel kan dølge?
 Min Broder elsker dig. Vil Du ham følge
 Som Hustru, dele med ham Dndt og Godt?

Petrine (falder hende om Halsen).

D, Kjære, søde Tante ... ja ... naar blot ...

Fruen.

Johannes, kom!

Gram (til Petrine).

O, kjæreste Veninde!

De vil i Ondt og Godt Dem ømt med mig forbinde?

Petrine.

Jeg vil — naar Tante vil — men, bliv ei vred —

At skrive Vers forstaaer jeg rigtigt ikke.

Gram.

O, De er digteriff, meer end De veed.

J Deres Indre Poesser ligge.

Petrine.

Men Fætter Rudolph kan mig informere —

Gram.

Nei, ingen Fætter, mindst en slig æsthetiff!

Tro mig, vor Kjærlighed kan meget mere:

Bed den vort hele Liv skal ordne sig poetiff.

Fruen (gaaer hen til Justitsraaden).

Naa, kjære Svoger, kan De see, det gif?

Det blev dog vor Niece, som han fik.

Justitsraaden.

Ja, Trine; men ...

Fruen.

Ja, vi tog Feil af Navnet.

Justitsraaden.

Hvor kunde Nogen falde paa de To!

— Men, ikke sandt? med alt det har det gavnet,

Jeg holdt ham bort fra Søegaards? ikke?

Fruen (smilende).

Jo.

Daniel (nærmer sig August og Elise).
Min Frosken! Hr. August!

— **August.**

Ah, er det Dig!

Daniel.

Jeg gratulerer!

Elise og August.

Tak!

Daniel (affrædes).

Der seer man, det har virket,

At jeg har gaaet saa lumsk omkring og lirket.

Fruen (til de Nyforlovede. *)

Jeg haaber, Børn, I er tilfreds med mig?

Gram.

Min bedste Søster!

August.

Kjære Tante!

Fruen.

Tager

Enhver sin Omheds Gjenstand som hun er!

Feil eller Svaghed findes hos Enhver,

Og Mangen netop derved os behager.

Til disse Smaaifeil, som man dadler, bandt

*) Elise, August, Fruen, Gram, Petrine, Justitsraaden.

Naturen Fortrin, der med dem forsvandt;
 Og I kan troe mig, Kjærligheden næres
 Bed Feil, hvormed der ømt bør overbæres.

(Til Gram.)

Men Du — Du er vel ikke vred, fordi
 Jeg har ført Krig med dig?

Gram.

Jeg be'er dig, tie!

Fruen.

Ja, min Johannes, Du var uretsfærdig
 Imod vort Køn. At hævne Sligt,
 Indseer Du, er et Fruentimmers Pligt.
 Dog troer jeg, Hævnen var os begge værdig.

Gram.

D, denne Hævn har gjort mig lykkelig!

Fruen.

Jeg undte dig af Hjertet en Veninde
 Til Lindring for dit arbeidsomme Liv;
 En trostende Ledsagerinde,
 En Klog, en øm, en kjærlig Viv.
 Men — Ingen gifter sig, naar man befaler;
 Det hjælper ei engang, man overtaler.
 Det Eneste, der holder Stik,
 Er' Underhandlinger og Politik.
 Saaledes som Europa fører Krige
 Og vinder Land og Magt ved en — Tractat,

Paa samme Blis i Kjerlighedens Rige
 Erobrer Amor Land som Diplomat.
 I Kabinetter skabes Monarchier;
 I Kabinetter stifter man Partier.
 — Dg isærdeleshed har vi,
 Vi Fruentimmer Færdighed veri.
 Er' Mændene, som man har sagt,
 Et tappert Folkesærd Aristocrater,
 Saa ere vi, der hylde Biddets Magt,
 Til Gjengjæld Alle fødte Diplomater.

De Grifarvede.

262070172 26

De Frifarvede.

De Begivenheder, der indeholdes i de følgende Blade, høre til mine ældste Grindringer; ikke som om det var saadanne, *quorum pars ipse fui**); men de udgjorde et ofte gjentaget Thema i en Kreds, hvortil jeg fra min tidligste Ungdom havde Afgang og sysselsatte saavel ved deres Indhold som den fjerne Scene paa mange Maader min unge Phantasie. Amerika havde længe ophørt at være eller antages for den uudsømmelige Guldmine, man blot havde nødig at reise hen til for at kunne vende belæstet tilbage, og endnu bestandigt dvælede Europæernes Tanke med Forkjærlighed ved dets uhyre Skove, dets mægtige Floder, himmelhøie Bjerge eller blot ved dets yppige, fremmede, fra vor

*) Hvori jeg selv har taget Deel.

egen saa forskjellige Vegetation. I Danmark vare de vestindiske Colonier det Bindemiddel, der bestandigt vedligeholdte Interessen for den nye Verden, og hver lykkelig ankommen Ladning vestindiske Producter fornøiede og forstærkede denne Interesse. I de smaa Bojaner med mangfoldige syltede Sager, i de fine, stærke Kryderier, sporede man ligesom en Duft af den hede, fremmede Himmelegn, en Strøm af den brændende Sol, der trænger styrkende gennem Gaften af alle dens Planter og Værter og gløder sindbilledligt i dens Dranger. Hver Gang jeg i min Barndom var tilstede, naar man i hiin Familiekreds havde Fremmede, forekom mig de smaa figurerede Porcellains-Afsætter, der sattes frem med Syltetoi i af en dunkel mystisk Farve, som ligesaa mange underfulde Eventyr af Tusind og een Nat, hvormed de ogsaa havde den Omstændighed tilfældes, at jeg ligesaa vanskeligt kunde blive fjed af at smage paa hine som at lytte til disse. Endnu efter saa lang Tids Forløb, naar jeg tilbagekaldte i min Erindring hine Formiddags-Bisfiter, for det Meste af vestindiske Familier, de alvorlige, ordknappe Mænd, deres gualladne Teint, deres fine, engelede Klæder, næsten altid eensfarvede, og de stive, aldrende Damer med massive Guldringe paa alle Fingrene, pragtfuldt klædte, men i skrigende Farver; naar

hertil kommer alle disse Menneffers fremmede, halv engelske Udtale, deres Blanding af fornemt Væsen og temmelig simple Manerer, den Omstændighed, at de en kort Tid viste sig og derpaa aldeles forsvandt; naar jeg omsider mindes selve Besøgsørelset, der var phantastisk udsmykket af de besynderligste fra Colonierne hidbragte Snurrepiberier: da staaer alt dette for min Phantasie saa fremmed, saa isoleret, som om det ikke greb ind i min øvrige Erfaring, men var et oplevet Fæventyr.

Den Person i den omtalte Familiekreds, der fornemmeligt tiltrak sig min Opmærksomhed, var en aldrende Handelsbetjent fra Vestindien ved Navn Jung-hans. Han havde været Factor hos den Familie, hvis Begivenheder udgjør Gjenstanden for de følgende Blade, og det er fornemmeligt ham, jeg skylder Underretningen om Alt hvad dertil henhører, skøndt meget deraf først langt sildigere er blevet mig tydeligt i sine Motiver og disses Forbindelse. Denne gamle Pebersvend, hvem Svagelighed havde tvunget til at bytte Colonierne's usunde Clima med et koldere, men friskere og sundere europæisk, var uden Spørgsmaal en grundfikkelig Mand; men hans mangfoldige Betretninger om Negrene, den Strengthed hvormed disse behandlede, deres Opsætsighed, og det meget, han som

Handelsbetjent havde havt at skaffe med alt dette, indgjød mig ikke sjældent i Forbindelse med hans tørre, strenge Udseende, hans uforandrede Usvorlighed den hemmelige Frygt, at han selv nu og da havde udført en Slavefogeds ubarmhjertige Rolle. Men jeg var ligesuldt hans opmærksomste Tilhører, hvad enten han fortalte Coloniernes ældste Historie, det Tilhold Slubbustierne havde fundet paa disse Øer, og enkelte Negeropstande, eller han berørte den nyeste Revolution paa St. Domingo (Haiti), der dengang var paa Alles Læber.

Junghans's Principal — vi ville kalde ham Robert Graves — hørte i sin Tid til de rigeste Plantere paa St. Croix. Han selv og hans Fader vare fødte paa Den, men Grunden til deres Rigdom lagdes allerede ved Bedstefaderen Caspar, en dansk Mand, der som Interessent af det 1735 oprettede Compagnie og siden som Plantage-Eier heldigt havde forstaaet at benytte sig af de forskjelligste Conjunctioner. Han efterlod to Sønner, af hvilke den ældste, William, paa mange Maader lagde sig ud med Familien, fornemmeligt ved hans Iver for en bedre Behandling af Negrene. Da han, maaffee for at trodse sine Slægtninge, omsider ægtede et frifarvet Fruentimmer, blev han saaledes lagt for Had af hele sin Fa-

milie, at han forlod Verne og drog til det americanſke Faſtland. Hans yngre Broder, Richardt, der beſad langt mindre Dygtighed, ſavnede ſnart Williams Raad og Veiledning, og blev deſſoruden ved tilfældige Omſtændigheder, Miſvært og heftige Dranker, ſat tilbage. Førſt Richardt's Søn, den ovenomtalte Robert, formaade ved kloz Beſtyrelſe og ved de Begunſtigelſer, den daværende Gouverneur Waltersdorf havde ſkaffet Planterne, at gjenoprette de lidte Tab. For at ſætte Kronen paa Værket gjorde han et rigt Partie med en Datter af en Kjøbmand fra Bergen, der var boſat paa St. Thomas og derfra drev udbredt Handel med de ſpanſke Colonier i Sydamerica.

Robert nød dog ikke ret længe godt af ſine Anſtrengelſer. Han døde i en endnu kraftfuld Alder og efterlod ſin Enke med en Søn paa omtrent 12 Aar. Til al Lykke var Fru Graves en Kone af en virkſom Aand og mandig Character, der vel forſtod at holde det Echvervede ſammen, ja endog at forøge det. Hun herſkede i ſit Huus og over ſine talrige Undergivne med en Mands Beſtemthed og en beſtindiſſ Planter's Strengthed. Fra denne var ei engang hendes Søn undtaget, ſkjøndt han var hendes Stolthed og Glæde; men ſaameget mere troede hun at burde anvende al ſin Myndighed under Opdragelſen, for at han med

Tiden paa en værdig Maade kunde representere hendes Huus. Hun levede ogsaa blot for ham og Bestyrelsen af sine Plantager og Handels-Foretagender, i hvilket sidste den ovennævnte Junghans var hendes som hendes Mands høire Haand.

Flere Aar gik saaledes hen under en rastløs Drivtighed. Georg voksede til og blev stor og smuk. Alt efter som han nærmede sig den myndige Alder og tog selv Deel i Forretningerne, maatte de Afhængigheds-Baand, der knyttede ham til Moderen, umærkeligt løses; dog vilste han hende endnu bestandigt en udvortes sønlig Lybighed. Han havde vel arvet endeel af hendes heftige og bydende Character, men var dybere og følelsesfuldere, skjøndt paa den anden Side igjen mere indesluttet og taus i sin Hefstighed; det kunde ulme en Tid hos ham og synes roligt, men det brød da saa meget desmere voldsomt og uimodstaaeligt frem. — Den Alder, da man fornemmeligt i hiint Clima tør tænke paa at gifte sig, befandt han sig i alt en rum Tid. Hans Moder, hvem denne Sag laae meget paa Hjertet, havde længe befkjæftiget sig dermed og ham uafvidende gjort flere afgjørende Skridt. Hun vilde netop meddele ham disse, da hun pludselig lagde Mærke til, at han oftere befandt sig udenfor Huset end sædvanligt og, naar han var hjemme,

syntes ordknapp og takkefuld. Hun iagttog ham en Tid og lod omsider Junghans kalde.

Min Søn har Tillid til Dem, sagde hun til denne; og De kjender hans Veie. Hvor har han sin Gang i den senere Tid?

Junghans blev mærkeligt forvirret og saae ned for sig.

Nu? — Deres Principalinde fortjener dog vel et Svar.

Naadige Frue! jeg har ikke Deres Hr. Sønns Fortrolighed i dette Punkt.

Men De veed hvor han gaaer hen; og andet forlanger jeg ikke at vide.

Efter et Ophold svarede Junghans, men saaledes, at det neppe var hørligt: Han gaaer til Hoquevilles.

Til Hoquevilles! Til de Bastarder! — udbrød Fruen, idet hun sank tilbage i Sophaen. Og det har De vidst og ikke sagt mig!

Jeg har kun vidst det en kort Tid, svarede Junghans med sin aldeles gjenvundne Rolighed. Men, naadige Frue! i hvert Tilfælde hører det ikke til mine Forretninger at være Deres Hr. Sønns Angiver.

Til Hoquevilles! gentog Fruen, og hørte ikke eller lod som om hun ikke hørte den sidste Tirade.

Hvad kan bevæge ham — hvad kan han ville der — Enken, der lever saa eensomt med hendes ...

Hun fik ikke udtalt, ligesom standset af en pludselig Tanke. Hun foer op og næsten skreg: Lad min Søn paa Diebliffet komme ind til mig — Nei, nei! det kan beroe — gaae kun! jeg vil være alene ... men lad Fra Martinez komme ind til mig ... og hvad vor Samtale angaaer, saa — hvis Deres Post er Dem kjær — bliver den imellem os.

Junghans bukkede taus og gik. Kort efter kom Fra Martinez — en Neger, der var kjøbt paa Cuba og ikke omsonst havde erholdt sit besynderlige Navn — ind til Fruen og sneg sig, efter en kort Conferenz, ubemærket ud af Huset.

For at forklare Læserne Grunden til den Førfærdelse, hvori Navnet Hoqueville satte Fru Graves, var det maaskee nok at bemærke, at denne nu afdøde Kjøbmand, der havde været bosat paa St. Domingo, var gift med en Datter af den forhen nævnte William Graves, der, som ovenfor anført, havde ægtet et frifarvet Fruentimmer. Hoquevilles Enke og Børn hørte altsaa til den særegne Klasse Indvaanere i Vestindien, man der benævner *free coloured men*, *hommes de couleur* eller Trifarvede, undertiden ogsaa Mulatter. Men da det ikke er sandsynligt, at alle mine Læsere

kjende den fulde Betydning af disse Benævnelser, ville et Par Ord om de forskjellige Bestanddele af de vestindiske Ders Befolkning ikke være afveien.

De to Classer af Indbyggere, der staae skarpest begrændsede mod hinanden, ere de Hvide eller Blanke og Negerne eller de sorte Slaver: hine i Besiddelse af Frihed, Cultur og alle borgerlige Rettigheder, disse fordomte til Trældom, nedsænkede i Uvidenhed og berøvede Menneskets, endlige Borgerens simpleste Rettigheder. Af disse tvende Classer har i Tidens Lob udviklet sig en tredie, der skylder begge de foregaaende sin Tilværelse og ikke sjeldent har seet sig forskudt af begge. Et heft Clima har undskyldt og en lang Licents understøttet den i det vestindiske Archipel herskende offentlige Mening, at Forbindelser udenfor Egtteskabet mellem Europæere og Negerinder hverken kan ansees for utilladelig eller uanstændig. De have hyppigt fundet Sted, og Børnene, der skyldte deslige Forbindelser deres Tilværelse, i Almindelighed tilligemed Moderen erholdt Frihed. Den herved fremkomne Generation har forplantet sig ved Egtteskab og naturlige Forbindelser enten indbyrdes eller med et Individ af de to andre Classer, hvoraf man kan forklare sig de forskjellige Nuancer i Farver, der antyde nærmere eller fjernere Nedstammelse fra Neger-slaverne. I Vestindien

ere disse Nuancer ikke uden Indflydelse paa den offentlige Mening, men de have ingen politisk Betydning og Navnet Frifarvede ere fælleds for dem Alle*). De have formeret sig med en forbausende Hurtighed. De udmærke sig ikke sjelden ved Intelligents, Kjærlighed til deres Opholds- og Fødested og ved Vindskibe-
lighed, for ei at tale om flere legemlige Fortrin; men deres Stilling er, enten man betragter dem i Forhold til Negrene eller de Hvide lige beklagelig. Negrene see med Harm og hemmeligt Nag deres Udkom i Besiddelse af Goder, de selv forgjæves sukke efter, og Europæerne frygte ei uden Grund deres Antal, deres Dannelse og andre Fortrin, og deres retfærdige Fordringer. Selv ere de, tiltrods for deres Fortrin for Negrene, rykkede altfor langt frem i Cultur, til at de kunne nøies med de Rettigheder, der ere dem tilstaaede og til at de ikke dobbelt skulde føle Savnet af de dem nægtede. De ere frie, for saavidt de ikke ere Slaver, men ufrie, med Hensyn til at de ere udelukkede fra Nydelsen af Borgernes dyrebareste Rettigheder. Udgangen til selv de ubetydeligste Embeder er dem formeent; hvor constitutionel Forsatning har været indført i Vestindien, toges ved Bestemmelsen af

*) Besynderligt nok nævnes selv de frie Negre saaledes.

Bølgere og Balgbare ligesaa lidt Hensyn til de Frifarvede som til Negrene, hvoraf Følgen var, at $1\frac{1}{2}$ Dele af Befolkningen vare urepræsenterte. Der hviler en Plet paa de Frifarvede, der ikke skylbes deres Vandel og Sæder, men deres ulykkelige Udpring. Den Blanke seer stolt og med Haan ned paa de foragtede Negres Afkom. Han affondrer sig og Sine fra dem som fra Smittede, skyer deres Omgang i Selskabet og undgaaer selv i Kirken Samqvem med dem. Han betragter dem som Usurpateurer af Rettigheder, der ei tilkomme dem, som Parvenus, der søge at trænge sig ind. En Mængde for dem trykkende Bestemmelser af de lovgivende Forsamlinger (*the assembly*) paa de engelske Antiller skylde denne Jordem deres Oprindelse. Paa St. Domingo erklærede Repræsentanterne offentligt (1790) „at de selv med deres Liv vilde indestaae for, at denne Race af Bastarder (*cette race bâtarde et dégénérée*) ikke skulde erholde Andeel i de Blankes Rettigheder;“ og Frygten for deres Talrigheid har endog bevæget Gouverneurerne til hyppige Indskrænkninger i Frigivelses-Netten. — Følgen af deslige ukloge og uretsfærdige Forholdsregler var let at indsee. De forurettede og ophidsede Frifarvede, hos hvem Ideerne om en almindelig Frihed ved den franske Revolution vare udbredte, toge ved Opstanden paa

St. Domingo omsider Partie med Negrene, istedetfor at de Blanke kunde i dem have havt en fast Stotte. St. Domingo rev sig løs fra Moderlandet og blev en aristokratisk Republik, hvis Bestyrelse dannes af de meest civiliserede Negre og dem af Farven. Men denne Friheds = Kamp har paa de øvrige Antiller frembragt en Reaction, der fornemmeligt udtaler sig mod de Frifarvede, hvis Fordringer meest frygtes. De gamle Former ere satte i Kraft som Bolværk mod nye, farlige Ideer, og Martinique kan endnu tjene som et Exempel paa de hvide Planterers Forfølgelses = Aand.

I Danmark har en god Aand vaaget over Landet under alle de ved Tidernes stigende Cultur nødvendige Rystelser, der have fundet Sted der som i det øvrige Europa. Og saaledes er ogsaa den mærkelige Fdr. af 18de April 1834, der tilfører de Frifarvede og de frie Negre under visse nærmere Bestemmelser lige borgerlige Rettigheder med de Blanke, hos os intet Resultat af blodige Opstande, men en naturlig Følge af den danske Regjerings Humanitet og de Frifarvedes Fremgang i Intelligents og Moralitet. Det er vel ikke at haabe, at denne Forordning skal med eet Slag tilintetgjøre alle de Fordomme, der i Selskabet adskiller de Blanke fra dem af Farven; disse Fordomme ville for en Deel endnu en lang Tid bestaae.

Men Tiden, understøttet af Regjeringens velgjørende Foranstaltninger, vil ogsaa her gribe ind og bevirke hvad der kun er og kan være dens Bærk.

I det Lidsrum, hvori de Begivenheder, der udfyldte disse Blade, fandt Sted, herskede Fordommen mod dem af Farven i al sin Kraft paa vore vestindiske De. William Graves blev, som vi ovenfor have seet, ved sit Giftermaal med et frifarvet Fruentimmer bevæget til at forlade St. Croix og nedsætte sig paa det amerikanske Fastland, for at unddrage sine Børn i det mindste sin egen Familles haanlige Behandling. Hoqueville, der havde ægtet hans Datter, drog ved William Graves' Død over til St. Domingo med sin Familie. Her tog snart han og hans Søn Arthur Hoqueville entusiastisk Deel i den for Friheden udbrudte Krig; men den gamle Hoqueville fandt sin Død i Kampen, og hans Søn, der ikke kunde bekvemme sig til at forlade det Partie, for hvilket han havde grebet til Vaaben, men heller ikke formaaede at skaffe sin Moder og Søster et sikkert Opholdsted paa Den, fandt det hensigtsmæssigst at lade dem føre over til den danske De St. Croix, hvor de snarest kunde vente Beskyttelse. Saaledes fandt William Graves' Datter og Datterdatter efter saa mange Aars Forløb et Asyl paa den samme De, der havde forjaget ham.

Paa St. Croix levede Fru Hoqueville og hendes Datter, uagtet de vare i Besiddelse af store Rigdomme og havde indrettet sig med vestindisk Pragt, dog meget indgetogent. Med deres saa nære Beslægtede, Fru Graves og hendes Søn, havde de ingen Omgang. De første Skridt til at nærme sig dem var fra Fru Graves' Side bleven mødt saa haanligt og krænkende, at Fru Hoqueville med Stolthed opgav ethvert videre Forsøg. Men, endskjøndt hun saaledes levede eensomt og hverken gjorde eller tog mod Visiter, undgik hendes Datter Marguerite, der var af glimrende Skønhed, dog ikke at drage Opmærksomheden paa sig. Rygtet om hende kom omsider til Georg; men om det ogsaa var faldet ham ind at gjøre sin skønne Cousines Bekjendtskab, turde han dog aldrig vove derpaa af Hensyn til sin Moder, hvis skaanseløse Had mod alle Trifarvede og mod dem af hendes Slægt isærdeleshed var ham bekjendt. Tidt nok havde hun klaget over, at siden disse Bastarder af hendes Familie vare nedsatte paa Den, havde hun intet roligt Dieblis havt; og at hun ingensteds kunde nære sig for lutter spidse og spydige Spørgsmaal, om hvad man foretog sig paa Hillerhouse. Dette sidste var Navnet paa det Landsted, Fru Hoqueville beboede. — Hændelsen eller Amor eller hvad man vil spillede imidlertid Fru Graves

et Puds. Georg saae den indtagende Marguerite i Kirken og blev ved det blotte Syn af hende grebet af den heftigste Kjærlighed. Hendes ædle regelmæssige Træk, de store, dunkle Dine, hvis Glands formildede den noget mørke Teint, en vis smægtende Mathed, der var udbredt over hendes hele Væsen og alle hendes Bevægelser og gav dem en egen Ynde; en vellystig Duft, der omgav hende og ligesom aandede i de fine Museliner, hvori hun var hyllet, alt dette virkede forenet, saa at han stod ligesom fasttryllet uden at kunne vende Dinene bort fra dette forføreriske Syn. Han gik hjem drømmende og grublende, opfyldt af Billedet om sin skønne Cousine; benyttede i de følgende Dage hver Leilighed til at forfriske sine Dine med det samme Syn, stjal sig ubemærket til Haven ved Hillerhouse og avancerede omsider til den faste Beslutning, at han vilde gjøre sin Cousines Bekjendtskab. At de herskende Fordomme mod dem af Farven ingen Indflydelse havde paa hans Beslutning, grundede sig vel i den Magt, Lidenfkapen allerede havde over ham; men han havde desforuden hidtil levet i for ringe Berøring med dem, til at disse Fordomme kunde have fæstet dyb Rod. Hans Moders idelige Udfald mod og bittere Bemærkninger over disse af hende dybt foragtede Menneffer; hendes ofte yttrede Vægrelse

over, at hendes Mand's Onkel havde sat en Plet paa hele Familien ved sit Giftermaal: alt dette faldt for meget sammen med hendes øvrige endeløse Uregreiser og bitte Bemærkninger til at Georg under disse Omstændigheder skulde have taget stor Notits deraf. Derimod indsaae han vel, at hun aldrig vilde tillade hans Komme i denne Familie og at han derfor maatte gaae hemmeligt tilværks. Et Paaskud til at aflægge Fru Hoqueville en Visit fandt han i nogle med et af Comptoirets Skibe ankomne Kasser og Breve til hende, som han besluttede selv at underrette hende om.

Fru Hoqueville blev ikke lidet forundret over dette Besøg, som hun i det første Dieblisk betragtede som et Skridt af Fru Graves til en Forsoning. Men hun blev snart revet ud af denne Bilsfarelse. Et Par Spørgsmaal, hun med Fiinhed havde stillet angaaende deres nære Slægtskab og ringe Sammenhold satte Georg i den øiensynligste Forlegenhed, og nogle Ord, han lod falde, overbeviste hende om, at han havde gjort denne Visit paa eget Ans og Tilsvær. Dog var hun tilfreds dermed som det var, allerede glad ved det nok saa svage Haab, det gav om en Tilnærmelse. Georg paa sin Side følte sig en lang Tid geneert, angst for at berøre hvad der i fjerneste Maade spillede paa Familiens mislige Stilling og netop ved denne Angst

ofte ude af Tact. Denne tvungne Holdning forlod ham først da Marguerite traadte ind til dem. Hendes Nærværelse førte ham ind i en bedre Sphære, hvor hendes dominerende Skjønhed bød alle Fordomme at tie; og med det samme han ved hendes Stemmes melodiske, indtrængende Klang, hendes ildfulde og dog saa smægtende Dine solte sit Hjerte uopløseligt bundet til den snævre Kreds, der omgav hende, mærkede han dog ligesom et friere Aandebdrag, en Forsvinden og Forglemmelse af alle de underordnede Hensyn, der forhen syntes ham saa betænkelige. — Fru Hoqueville bemærkede med hemmelig Glæde det Indtryk, hendes Datter gjorde paa den unge Mand, og Marguerite var heller ikke vred over, at hun alt forhen havde bemærket ham, naar han stjal sig til at betragte hende gennem Havgitteret. Saaledes vare alle Parter tilfredse, og Georg maatte ved Afskeden love ret snart at gjentage Besøget.

Dette faldt ham heller ikke vanskeligt. Ikke blot hans vokende Lidenkab ledede hans Skridt derhen; men jo oftere han kom i denne lille Kreds og blev fortrolig med Forholdene og Omgivelserne, desmere maatte han tilstaae sig selv, at den Aand, der herskede her, var meget forskjellig fra den i hans Moders Huus; at stille, fredelige Huusguder havde fæstet Bolig her; at

ingen Mislyd sporede, og at dette især var tydeligt ved det smukke Forhold mellem Herskabet og dets Tyende og Slaver. I Marguerites Dine læste han snart med Henrykkelse det ømmeste Svar paa de Følelser, hun havde indgivet ham; og hendes endelige Tilstaaelse, der var næsten frivillig og ledsaget af Taarer og det heftigste Udbrud af Lidenfabelighed, satte ham i en Tilstand af Beruusning, hvori hans Moders Villie og Verdens Fordomme maatte vige for Hjertets Stemme.

Det er mig ubekendt, om Fru Hoqueville var vidende om de unge Menneffers hemmelige Sammenkomster udenfor den Tid, Georg regelmæssig pleiede at aflægge Familien sine Visiter. Men vist er det, at saavel hun som Datteren stiltiende syntes enige med Georg i aldrig at omtale for Nogen hans Bekjendtskab til og hyppige Komme i deres Familie, enten dette nu skeete af Delicatesse eller af beregnende Klogskab. Flere Maanedes gik hen, uden at Noget forstyrrede de unge Menneffers Lykke, indtil det Tidspunkt, da Fru Graves fattede Mistanke og ved Negeren Fra Martinez lod sin Søns Veie efterspore. Dette listige Menneffe stjal sig som en Snog om Fru Hoquevilles Landsted, oppebiede det gunstige Dieblis indtil han blev Georg vaer i Selskab med Marguerite og var Vidne

til deres Samtaler. De Efterretninger, Fru Graves Tid efter anden erholdt gjennem ham, satte hende i den yderste Forbittrelse. Ingen Forholds-Regel syntes hende voldsom nok. Havde det gaaet efter hendes Hoved, da var Omgangen med disse Skarns-Mennekker paa det Bestemteste bleven forbudet hendes Son; Ho-
 quervilles var bleven forviist fra de danske Besiddelser eller belagte med Lænker og Jern for at have forført En af de Blanke. Men til al Lykke havde hun Tid til at rase ud og en heel Nat til at overveie Sager-
 nes Stilling. Hendes Sons Character var ikke at spørge med. Han havde vel hidtil aldrig nægtet hende sønlig Lydighed, men dog ved saamange Leiligheder, hvor man mindst ventede det, viist en Stivfindighed og en Bestemthed der syntes en Frugt af lang Grub-
 len og hvorimod enhver Modstand havde været for-
 gjæves. Hvor lidet der altsaa nu kunde udrettes, da hans Lidenskaber vare i Spillet med, var let at for-
 udsee. Tvinge ham, kunde hun ikke; om kort Tid var han majoren og sin egen Herre. De samme Scener, der havde fundet Sted ved Bedstefaderen Williams Giftermaal med et frifarvet Fruentimmer, vilde gjentages og i dette Tilfælde være saameget mere ydmygende som Georg var den sidste af sin Familie, der paa denne Maade aldeles vilde gaae over til de

Frifarvedes Klasse. Denne Tanke var hende utaaelig; hun vilde heller lade sit Liv end finde sig deri. Den oprørte hendes Stoltthed og truede med at kuldkaste alle hendes Planer. En Forbindelse mellem Georg og et ungt danst Fruentimmer, en Datter af en høi og anseet Embedsmand paa St. Croix, var allerede bleven forberedt og stod netop nu paa det Point, at den endeligt skulde afgjøres. Den unge Dame, der opholdt sig i Kjøbenhavn, hvor hun var bleven opdragen, skulde denne Sommer afhentes til St. Croix, for at hun og Georg kunde gjøre hinandens Bekjendtskab. Fru Graves indsaae, at hun behøvede al sin Klogskab for under disse Omstændigheder at sætte denne Plan igjennem, og at ene og alene Georgs Bortfjærelse fra St. Croix kunde love hende et lykkeligt Udsald. Alt vel overveiet besluttede hun da at ignorere hans Bekjendtskab til Familien Hoqueville og at vente Alt af Tid og Traværelse.

I de følgende Dage talte hun oftere, naar Georg var tilstede, om sine Familie-Besiddelser i Norge. Nogle Breve, hun havde modtaget, vare meget foruroiligende; man havde hidtil viist en utilgivelig Skjodshed og Ligegyldighed mod saa store og betydelige Eiendomme, og man kunde endnu risquere at miste dem. Disse Eiendomme, der for en stor Deel vare gaaet i

Arv i Familien, havde været hendes Faders Diefteent, og det var dobbelt Pligt at sørge for de ikke gik tabt. Georg, der i denne Tid som oftest var i en drømmende Tilstand og fordybet i sig selv, tog ikke synderlig Notits af disse Ubladelser. De norske nedarvede Besiddelser vare sandtnok udstrakte, men hidtil betragtede som en Bagatel mod de langt vigtigere og rigere i Vestindien; fornemmeligt havde hans Moder, hvis practiske Blik aldrig bragtes paa Afveie ved Syslen med hvilkensomhelst Sag, der blot havde Affections-Værdie, hidtil brudt sig meget lidt om Eiendommene i Norge; at gjøre det af Pietet, lignede hende ikke. Breve fra Norge havde Comptoirret vel modtaget i den senere Tid, men han var ubekjendt med deres Indhold og havde heller ikke bekymret sig derom.

Omsider en Dag, da Fru Graves igjen havde bragt denne Materie paa Bane, sagde hun tilsidst: Det er tydeligt at mærke paa Alt, at denne Commissionair, vi have taget, søger at trække Tiden ud for deslængere at have vore Forretninger; og Enden bliver at disse vor Familie saa dyrebare Eiendomme smelte hen i lutter Processer og Salairer. Det kan jeg ikke roligt see paa. Jeg vil gjøre Ende paa denne Historie og selv reise til Norge.

Georg, maaskee i den Tanke, at denne Uttring

ikke var saa alvorligt meent, tav dertil. Men en anden tilfædeværende Person, som Fru Graves vel muligt gjorde Regning paa, viiste sig ikke saa ligegyldig. Denne Person var et aldrende Fruentimmer ved Navn Elsebeth Krog, der havde været Georgs Amme og nu spiste Naadsens = Brødet i Familien. Hun var født i Bergen paa en Gaard, der tilhørte Fru Graves Forældre, og som ung Pige kommen over til Vestindien; men det var Synd at sige, at hun var acclimatiseret. Den gode norske Grund, hun havde lagt i Bergen, var kjendelig saavel i hendes Manerer og Klædedragt, der aldrig ret var afpasset til Landets Varme, som især i hendes Sprog og Accent. For sit Herskab bar hun den største Hengivenhed og især for Fru Graves den ubetingede fløve Respect, der er almindelig hos simple Folk for Alt, hvis Forbindelse eller Grund de ikke begribe og dog maa bøie sig under. Hun havde ringe Forstand, men stor Godmodighed. Imellem Georg og hans Moder var hun tidt hos Førstnævnte den mæglende Person, og Refrainet var da altid: Hør nu hvad jeg siger, lille Georg! Han maa gøre hvad hans Mo'er forlanger. Hun har mere Forstand end alle vi Andre, og veed nok hvad hun gjør.

Da Elsebeth, der som gammelt Lyende havde Lov til at tale et Ord med, hørte om Fruens Beslutning

at reise til Norge, udbrod hun: Na jei, jei, jei! — dette Udraab var en lille Levning fra hendes norske Ungdoms = Erindringer og vel det samme som Na, Herreje! — Vil Fruen reise til Norge? Skal saa Georg med? og skal jeg med?

Georg? svarede Fruen; hm! nei det er der ikke at tænke paa. Begge kan vi ikke være fra Comptoir-ret. Enten maa han eller jeg blive tilbage.

Men saa skulde Fruen la'e Georg reise. Han er ung og stærk og taaler det bedre. Og lad saa mig ta'e med og vise ham omkring derovre.

Hvad siger Du til Elisebeths Forslag, sagde Fruen, henvendende sig til sin Søn.

Denne ønskede sin Amme og hendes Forslag Pokker i Bold, men kunde dog ikke være bekendt at svare andet skjondt med mærkelig Besværlighed, „at naar Nogen skulde reise, saa var det rimeligst, at han tog bort.“

Jeg har selv tænkt derpaa, vedblev Fruen. Det er paa Tid engang, at Du seer dig om i Verden; og Du har jo ofte ønsket at gjøre en Reise til Europa. Du kunde da med det samme besøge adskillige andre faste Pladser, der have Handels-Forbindelser med vore Eilande, og indgaae nye. Ja, ved Du hvad, Georg, den Idee er ikke saa gal. Reis Du! Tiden er

netop nu beqvem dertil, da Intet holder dig her og dine Forretninger kan overtages af Junghans.

Den Sidstnævnte traadte i det samme ind med nogle andre Comptoir-Betjente, der bragte Breve og Regnskaber. Fru Graves henvendte sig til dem og sagde med den hendes Søn kun altfor bekendte Kolde, bestemte Forretnings-Tone: Jeg har herved at underrette dem om, at jeg efter min Søns Anmodning har besluttet at lade ham gjøre en Reise til Europa med det først afgaaende Skib. De, Junghans, sørger for, at der fra Comptoirets Side ingen Forhindringer indtræde, og at min Søn equiperes saaledes til Reisen som det anstaaer sig for vort Huus." Ved disse Ord vinkede hun ad de to andre Betjente og begav sig med dem ind i sine Værelser for at eftersee de medbragte Regnskaber.

Georg blev tilbage i en Forvirring og Bestyrtelse der øieblikkeligt berøvede ham al Besindighed. Hundrede Gange besluttede han opad Dagen at tage Mod til sig og aabenbare Moderen sit Forhold til Familien Hoqueville, men forkastede lige saa ofte denne Beslutning. Netop i disse Dage havde hun ved flere Leiligheder yttret sig med saa megen Bitterhed om nogle Familier af Farven, at han med Skrak tænkte paa den Modstand han vilde møde. Mod Aften gik

han hen til Hoquevilles og meddeelte dem denne ubehagelige Nyhed. Marguerite henflød i Taarer; men Fru Hoqueville, hvem Georg ved denne Leilighed underrettede om hans og hendes Datters Kjærlighed og forsikrede om sin uforanderlige Troskab, blev saa behagelig overrasket ved denne Erklæring, at hun fandt sig lettere i Eftismissen og trostede de Elskende. Georg tilstod ligefrem, at hans Moder var og for det Første burde være uvidende om hans Kjærlighed, men at han ved sin Hjemkomst, til hvilken Tid han var myndig, intet Dieblis vilde opsætte sin Forbindelse med Marguerite. Dennes Ungdom og Uerfarenhed gjorde, at hun ikke tydeligt indsaae Vigtigheden af denne Eftismisse for hendes Belfærd, og et smigrende Haab om Fremtiden bragte hendes Vngstelser til Taushed.

Fru Graves var imidlertid meget virksom. Den forhen omtalte Embedsmand paa St. Croix, hvis Datter var bestemt for Georg, underrettede hun om at hendes Son var nødsaget til at gjøre en Forretnings-Reise til forskjellige Handelspladser i Europa, samt at hun selv om kort Tid agtede sig til Danmark. De unge Menneskers første Sammenkomst syntes derfor bekvemmest at kunne finde Sted i Kjøbenhavn, hvorfra hun, hvis der ellers Intet kom iveien for Forbindelsen, med største Omhyggelighed skulde føre

den unge Dame tilbage til St. Croix. Paa samme Tid dette var bragt i Rigtighed, bleve Anstalterne til hendes Søns Udfærd drevne i al Stilhed og med saa stor Hurtighed, at Georg paa Grund af det Lidet, der kom til hans Kundskab derom, endnu smigrede sig med nogen Udsættelse, da hans Equipering allerede var besørget, et Skib laae seilfærdigt og hans Moder underrettede ham om, at han den næste eller næstfølgende Dag maatte være beredt til at gaae ombord. Og fra dette Dieblik af forstod hun under Paaflud af nærmere Aftale saaledes at holde ham i Nærheden af sig eller omgive ham med sine Creaturer, at det var alt det, han fik taget Afsked med Hoquevilles.

Fru Graves fulgte selv sin Søn ombord. Ved Afskeden gav hun ham en forsejlet Pakke, der deels indeholdt Handelspapirer deels en nøiagtig bestemt Norm for hans Forhold som Husets Commissionair i Europa. „Jeg behøver vel ikke at sige min Søn, tilføiede hun, at en lille Udføigelse fra hvad her er foreskrevet, kan sætte vort Comptoirs Velfærd paa Spil.“ — Elsebeth, der til sin store Sorg ikke turde følge med sin Yndling paa Reisen, vilde endnu tilføie nogle Exclamationer af „Aa jei, jei, skal han nu reise, lille Georg?“ ledsaget af Graad og Beklagelser og gode Raad; men et strengt Blik af hendes Frue

bragte alt dette igjen i Orden og hun satte sig i Baaden uden engang at see tilbage, men brummede blot noget ved sig selv om den lange Rei og det meget Vand, han skulde over. — Skibet gik under Seil; Fru Graves kastede endnu et stolt, triumpherende Blik derpaa, og ved den gunstige Vind behøvedes der kun faa Timer til at lægge et stort Hav og uoverstigelige Hindringer iveien for to elskende Hjerter.

Georg var saa sysselsat med sine egne Tanker, at han allerede havde været nogle Dage ombord inden han aabnede den forseglede Pakke og undersøgte dens Indhold. Til sin Bedrøvelse opdagede han altsaa først nu, at hans første Bestemmelses-Sted ikke var Bergen, som han havde tænkt, men at forinden et Aar vilde gaae hen med Opholdet i forskjellige Byer i England og Frankrig. Herved vilde han for længere Tid være sat ud af al Forbindelse med Hoquevilles, hvis Breve efter hans Opgivende skulde adresseres til Bergen; og Udsigten til at kunne fra sit første Opholdsted bestemme og opgive dem sin Adresse gav ved den lange Afstand kun et svagt Haab. Betydende nok fattede han ikke engang nu Mistanke til at hans Moder kunde være vidende om hans Kjærlighed og med Tid have søgt at bortfjerne ham, saa vel havde hun vidst at forstille sig, og saa overbeviist var han

om at hun, ved det mindste Nys om en hende saa forhadet Gjenstand, umuligt havde kunnet undertrykke et aabenbart og heftigt Udbrud af Forbittrelse.

Oversarten gav Georg rigelig Leilighed til at fordybe sig i sin Kjærligheds Erindringer og udkaste Planer for Fremtiden. Men denne grublende Tilstand afløstes af en saa meget desto større Virksomhed ved Ankkomsten til Europa. Hans Moder havde med stor Skarpsindighed overdraget ham en Mængde Forretninger, der ikke blot ved hyppige Reiser og Forandring af Opholdssted adspredede Sindet og gjorde det modtageligt for nye Indtryk, men desuden ved selve disse Forretningers Natur maatte løsrive hans Tanker fra Forestillinger af en blødere Natur og henvende dem til Livets strengere og alvorligere Side. Et Aar gik saaledes hen, uden at han i al denne Tid hørte noget fra Marguerite. Efter sin Bestemmelse gik han nu til Kjøbenhavn, hvorfra han agtede sig til Bergen. I Kjøbenhavn blev han meget overrasket ved at finde et Brev fra hans Moder, hvori hun underrettede ham om at hun efter længere Skramten vilde følge Lægerens Raad og begive sig til et sundere Clima; at han, som Følge heraf, skulde oppebie hende i Bergen, hvor hun ret snart haabede at indtræffe. — Georg fandt

heri en Grund mere til at skynde sig op til Norge, hvor han kunde vente at træffe de Breve fra Marguerite, han i saa lang Tid havde længtes efter.

Ved Ankomsten til Bergen var hans første Forretning at forhøre sig paa Posthuset. Til hans Glæde laae der Brev til ham. Det var fra Marguerite og skrevet omtrent en Maaned efter hans Afreise fra St. Croix. Det indeholdt de varmeste Forsikringer om en uforandret Omhed og var ham visseligt saare dyrebart, men formaade dog ikke ganske at udfylde hans Tanker længere hen eller beskæftige hans Phantasie under det eensomme og høist kjedsommelige Liv, han i nogle Vinter-Maaneder førte deels i Bergen deels i hans Nødrene-Gaard nogle Mil derfra. I Byen var han omgivet af ham ubekjendte Folk, hvis Mangel af Dannelse ikke vilde smage ovenpaa de Forbindelser, hvori han i Udlandet havde staaet med nogle af de første Kjøbmands-Familier; og paa Gaarden var han omringet af en sandnok romantisk, men tillige noget trist og vild Klippenatur. Endeligt kom Foraaret og med det hans Moder. Paa Skibet, hvor han var taget ud ved hendes Ankomst, kom hun ham med en vis Høitidelighed imøde med et ungt, blond, smækkert og særdeles smukt Truentimmer ved Haanden, som

hun forestillede ham med de Ord: „Jeg har her den Vre at forestille dig Frøken Heloise Carstens, en Datter af Oberstlieutenant Carstens. Hun agter at opholde sig her en kort Tid og siden tage over med os til St. Croix. Jeg tvivler ikke paa, at min Søn vil gjøre hendes Ophold paa vore norske Godser saa behageligt som muligt.“ — Georg, der virkelig følte sig slaaet af den unge Dames Skjønhed og firerende Diekast, stammede Noget frem, der lød som et Velkommen, og ledsagede derpaa Damerne til Byen, hvor Vogne stode i Beredskab for at føre dem ud til Godset. Her fik man nu travlt med at indrette sig og anvise Værelser til Herskabet og det talrige Lyende, der var fulgt med. Gaarden var vidtløftig og gammeldags indrettet, 2 Stokværk høi og af Træ. Ved nogle Indretninger, Georg i Hast havde truffet, var den efter Omstændighederne bleven bekvemmere end man havde ventet. Blandt det medfulgte Lyende var ogsaa Georgs Amme, Elsebeth Krog, der var aldeles ude af sig selv af Henrykkelse over sit Fødelands Herlighed.

Ved Anordningen af Damerne's Værelser viste det sig, at den unge Frøken fra Kjøbenhavn var ikke let at tilfredsstille. Alt hvad Fru Graves havde ladet

indrette for hende, forkastede hun, blot med en lille Undskyldning, og udbad sig omsider Tilladelse til at indrette sine Værelser „efter sin egen Phantasié“ som hun sagde. Til sin Opvartning forlangte hun blot en halvvoxen Negerinde og den gamle Elsebeth. Det syntes snart, at Alle paa Gaarden, selv Fru Graves, der ellers var saa uvant til Eftergivenhed, fandt en Fornøielse i at opfylde denne Dames Nisser. For hendes Skyld blev Spisetiden forandret, nogle Træer, der hindrede Udsigten fra hendes Vinduer, bleve omhuggede og endel Indretninger trufne, som hun atter uden lang Betænkning lod gjøre om, naar de ikke svarede til hendes Forventning. Hendes Hoved-Passion var at ride og jage, som et Sommer-Dphold Naret forhen paa en Herregaard i Sjælland havde givet hende Smag for. Hun red derfor jevnligt ud enten alene eller med Gaardens Folk, naar de gik paa Jagt. Til trods for hendes smaae Luner og Egenheder, var hun næsten tilbedt, især af Gaardens Folk. Hendes aabne, ligefremme Væsen og Gæmildhed vare vel for en Deel Grunden dertil; men ogsaa hendes Skønhed, hendes høie ranke Figur. Hjertet hoppede i Livet paa mangan ung Karl, naar han saa hende fare tilhest ud af Gaardporten, i et Slags Ridedragt efter Datidens Mode, et viidt lyseblaat Silkefjort, en snever Spencer med Skjæ-

der og en hoi Taftes-Hat med Fjebre, hvorunder det blonde fiintpuddrede Haar saaes i fyldige Lokker.

Heloise havde som Barn forladt Vestindien og var opdraget i Kjøbenhavn hos en Slægtning af hoi Stand, der førte et stort Huus, og hvor hun var bleven vant til at see ethvert af sine Ønsker opfyldte. Ved Skjønhed og Forstand blev hun snart Gjenstanden for de unge Herrers Tilbedelse og Sjælen i de bedste Kredse. Men det syntes som om tvende Fæer havde staaet ved hendes Bugge, og at den ene ikke blot havde skjænket hende den skønne Gave at vække de sømteste Følelser hos Andre, men ogsaa at erkjende deres Betydning og Værdie, den anden Fæe derimod havde nægtet hende Evne til at gjengjælde dem. Hun sympathiserede visselig med alt Skjønt og Godt; men Kjærligheds Indflydelse paa et ungt Gemyt i Sorg og Glæde, dens Hefstighed og Magt kjendte hun kun af Sagttagelser paa Andre; selv forblev hun urørt. Det Partie med Georg Graves, hendes Slægtninge foreslog hende, havde hun Intet at indvende imod. Hendes Hjerte var aldeles frit. At den rigeste Familie i Vestindien havde henvendt sine Øine til hende smigrede hendes Forsængelighed; og hun var fast besluttet paa at række Georg sin Haand, hvis hun ellers ved nærmere Bekjendtskab intet Væsentligt havde at indvende mod hans Person. Kun

udbad hun sig af Fru Graves, ikke strax at forestilles Sønnen som hans Tilkommande, hvis han ellers ikke alt var underrettet derom. Det var bedst, meente hun, for Begges Fremtids Lykke, at deres Forbindelse blev en Følge af gjensidigt frit Valg. Denne Aftale stemte vel med Fru Graves' Planer, og hun havde Intet derimod. Reisen til Bergen og det korte Samliv i Kjøbenhavn var tilstrækkeligt for disse to Damer til at lære hinanden at kjende. Fru Graves, der blev imponeret af den høie Post, Heloises Fader beklædte i St. Croix, og desuden ved den Vanskelighed, hun kunde møde hos Georg, indsaae, hvor vigtigt det var at vinde den unge Dame, viiste hende en Opmærksomhed og et indsmigrende Væsen, der ellers var hende intet mindre end naturligt. Men Heloise behøvede kun lidt Bekjendtskab til Forholdet mellem Fruen og dennes Undergivne for at begribe Nødvendigheden af stor Bestemthed og Character-Fasthed mod sin tilkommende Svigermoder, og dette var kanskee Grunden til, at hun strax ved sin Ankomst til Norge og ved det huslige Arrangement paa Godsset viiste større Paaholdenhed i sine Meninger og en større Isolering i sin Levemaade end maaskee Tilfældet havde været under andre Omstændigheder.

Georg fandt sig i Begyndelsen tilbageskødt af

den unge Dames mandige, lidt vel dominerende Væsen. Hendes Tagen og Riden havde han ingen Smag for. Kun af Høflighed tilbød han sig et Par Gange som hendes Ledsager, men da det var tydeligt, at det blot skeete af Høflighed, blev han heller ikke vred over et høfligt Afslag. Han lod hende da styre sin egen Kaas, og nærmede sig hende kun, naar det var uomgængeligt nødvendigt. Men dette var ikke ganske efter Heloises Hoved. Hun var vant til at see Herreerne ligge for hendes Fodder; en Ligegyldighed som Georgs Krænkede hendes Forfængelighed, saa uvillig hun ogsaa var til at ville tilstaae det for sig selv. Det var hans Tungfindighed, sagde hun, der interesserede hende. Den unge Mand sølte sig ikke lykkelig; og det var intet Under i saadanne Omgivelser. Dobbelst Pligt for hende til at nærme sig ham, at trøste og opmuntre ham. Hun var jo bestemt til at være hans Livs Ledsagerinde; hvilken skjønnere Betydning laae der i dette Ord end fælleds Deeltagelse i Vandringens Besværlighed, fælleds Kummer og fælleds Opmuntring. Med denne Ideegang, hvori hendes Hjerte havde mindre Deel end hun selv troede, besluttede hun ved første Leilighed at gjøre et Forsøg paa at vinde hans Fortrolighed.

Georg var aldeles uvidende om at Heloise var

hans af fælleds Betslægtede udkaarne Brud. Fru Gra-
ves iagttog en dyb Taushed herover og oppebiede Alt
af Tiden. Den Eneste blandt dem, der vare fulgte
med fra Kjøbenhavn, som havde faaet Nys om denne
Sag, var Elsebeth. Men da denne strax den første
Dag i sin overstrømmende Glæde sagde til sin Ynd-
ling, idet hun pegede paa den unge Frøken: „Har han
ogsaa seet, lille Georg, hvad vi har bragt med til ham?“
mødte hun et saa forførdeligt Blik hos Fruen, at hun
forstummede og trak sig hen i en Krog med en sagte
Mumlen. Siden tog Fruen hende ind i sit Værelse
og forsikkrede hende kort og tydeligt, at hun ved den
ringeste Yttring for Georg om denne Gjenstand skulde
sættes paa det første det bedste Fartoi og transporteres
over til St. Croix. Mere behøvedes der ikke for at
binde Munden paa det stakkels Skrog, der af Erfa-
ring vidste, hvor alvorligt flige Trusler vare meente.
Georg ventede eller haabede derfor ikke Andet af Frø-
ken Carstens end en behagelig Adspredelse under det
ensformige Liv paa Godset. Da dette Haab ved hen-
des Tilbageholdenhed slog feil, kunde han endnu min-
dre formode Noget om sin Moders Planer; og han
trak sig i al Ro tilbage, overladende sig til sine Grub-
lerier og ældre Grindringer. Men dette Forhold mel-
lem de to unge Mennesker undergik en stor Foran-

bring. Heloise syntes efterhaanden at skjænke ham en saa smigrende Opmærksomhed, yttrede saa megen Deeltagelse for Alt hvad der angik ham og lagde overhovedet saa stor Elskværdighed for Dagen, at han snart med behagelig Overraskelse maatte erkjende hende som en god, trøstende Mand i al Stedets trøstesløse Kjedsommelighed. Uformærkt fandt de et vorende Behag i hinandens Selskab; for hans Skyld opgav hun for en Deel sine Ridetoure; de saaes næsten altid sammen; og det varede ikke længe før den unge Mand følte al den fordærvelige Indflydelse, hendes Mand og Skønhed allerede ofte før havde udøvet paa Andres, bedre forvarte Hjerter. Et letfængeligt Gemyt var vel Hovedgrunden til denne Utroskab mod hans vestindiske Elskede; men mange Omstændigheder kom til. En Fraværelse af halvandet Aar er farlig for en ung Mand, naar hans Kjærlighed intet uopfyldt Ønske har tilbage. Marguerite havde vækket og næret hans Sandfelighed. Med et ungt elskende Hjertes hele Fyldte havde hun saa aldeles hengivet sig. At fængsle en flygtig Fange ved Modstand og Selvfornægtelse, var aldrig faldet hende ind, og forbedes maaskee af Temperament og Clima. Med Liv og Sjæl tabt i sin Kjærligheds Gjenstand var det hende saa naturligt at afløre sine taufeste, hemmeligste Sø-

telser; men disse tabte i quindelig Fiinhed hvad de vandt i Styrke og Inderlighed. — Hvor ganske anderledes var Heloise Carstens! Alle dennes Yttringer beherskedes af en velgjørende Forstandighed. Selv den Afstand hvori hun under al sin Tilnærmelse forstod at holde ham, skjærpede hans Følelser. Han betragtede hende som et høiere Væsen, som en Gjenstand for Tilbedelse. Denne fine Teint, disse blonde svævende Lokker, det klare blaae Øie og det flegge behagelige Emill om hendes Mund, hvor var alt dette forskjelligt fra Marguerites tillokkende, men saa jordiske Skønhed. Hvad han under sine Sandfers Ruus aldrig havde bemærket før hos hende, nogle Træk, der robede Nedstammelsen fra de Grifarvede, traadte nu, da de ikke længer dækkedes af Kjærlighedens Slør, skarpere frem i hans Grindring og gav ham en bitter smertelig Følelse. En Forening med hende forekom nu ogsaa ham unaturlig og ikke heldbringende; de gamle Forbomme mod dem af Farven smittede ham; selv den Omstændighed at han, med Undtagelse af det første Brev ingen senere havde erholdt, uagtet hun var underrettet om hans Reiser og nuværende Opholdsted, var ham nu kjærkommen; hans Billede var vel for lang Tid siden fortrængt hos hende af andre, nye Indtryk. I Korthed, han søgte hvor han kunde, Und-

skyldning for et Brud, hvis Uforsvarlighed han kun altfor vel indsaar. —

Fru Graves var en taus, men opmærksom Tagerinde af Forholdet mellem Georg og Heloise. Med hemmelig Triumph bemærkede hun hans vorende Liden- skab. Men heller ikke hans Kamp med sig selv und- gik hende; og hun forholdt sig rolig og uvirksom ind- til hun troede, det rette Dieblig var kommet. En Af- ten, da han i Forretninger havde været inde i hendes Arbeids-Værelse og netop vilde gaae, sagde hun: Vent endnu et Dieblig. Jeg har Noget at tale med Dig om. Er det sandt hvad man har sagt mig, at min Søn har fattet Kjærlighed til Frøken Carstens.

Hvo har sagt . . . ? stammede Georg forvirret.

Ih nu, det maa være en bekjendt Sag, siden endog Tyndet taler derom. I sees altid sammen; Du lurar paa hvert af hendes Skridt, forfølger hende som hendes Skygge. Saaledes bærer man sig i vor Familie ikke ad, uden naar man har alvorlige og rede- lige Hensigter.

Georg blev ved saaledes at see en Hemmelighed, han neppe vovede at tilstaae sig selv, givet til Priis, betaget af en ubehagelig Følelse, og han saar mørk og taus ned for sig.

Ja, min Søn — vedblev Fruen efter en Pause

— jeg for min Deel har Intet mod dette Partie. Frosken Carstens horer til en Familie, vi ikke have nodig at undsee os ved. Ivertimod, en saadan Forbindelse vil give vort Huus forøget Glæds. Altsaa, naar min Søn har truffet dette Valg, da giver jeg min moderlige Belsignelse.

Georg foer op i Bevægelse og udbrod: Mit Valg! Har man da blot nodig at pege paa en saa fortraffelig Pige som Heloise, for at være hende vis? Hvor tør jeg haabe —

Lad det være min Sorg. Jeg kjender Pigebarnets Tanker og kan forsikre dig, at Du staaer høit anskrevet hos hende. Et Andragende fra vor Familie af den Natur slaar man heller ikke saa let hen.

Jeg frygter, Du tager feil, sagde Georg rystende paa Hovedet.

Jeg pleier ikke at tage feil, og taler ikke uden Grund. Men derom kunne vi tale nærmere imorgen. Nu ønsker jeg at begive mig til Ro.

Georg bortfjernede sig og tilbragte en urolig Nat. Saa nær ved Opnaaelsen af sine Ønsker var det ham som om han ikke vovede at tænke sig Muligheden heraf. Og dog vuggede han henrykt sine Tanker i Forhaabninger, han selv undsaar sig ved.

Den næste Formiddag blev han kaldt ned til sin

Moder. Heloise var hos hende, og i en Graastand nogle af Tyendet og Gaardens anseetere Undergivne. Som ved det første Møde paa Ekibet, kom Fruen ham høitideligt imøde med Heloise ved Haanden og sagde: Min Søn, modtag af min Haand den bedste Gave din Moder kan give dig. Jeg forestiller dig her din Brud — idet hun vendte sig til de Høstaaende — Froken Heloise Carstens, en Datter af Oberstlieutenant Carstens. Hun vil blive en kjærlig Deeltagerinde i dine Glæder og være din Trøst i Modgang. Hun vil dele med dig din Æmhed for din Moder, og være for dine Børn hvad jeg har været for dig. Jeg tillader dig, min Søn, at omfavne din Brud.

Under denne ceremoniøse, langsomt og asmaalt fremsagte Tiltale formaaede Georg nogenledes at komme sig af sin første Bestyrtelse. Heloise lod til at føle det Piintlige i hans Stilling. Saasnart det lod sig gjøre, førte hun ham med Venlighed hen til et Hjørnevindue og sagde: „Deres Moder har overrasket Dem, og imod min Villie. Men jeg haaber, at De ikke vil faae Grund til at fortryde dette Skridt. Vi ville for Fremtiden have Leilighed til at lære hinanden nøiere at kjende, og De skal erfare, at Deres Valg ikke er faldet paa en Uværdig.“

Saaledes var Georg pludselig og uden selv at

vide hvordan bleven udrevet af den Ubestemthed, hvori han en Tid havde svævet. Samvittighedens Stemme søgte han i de følgende Dage at bringe til Taushed ved sin egen Ufkyldighed i hvad det var skeet. Ikke fra ham, men fra hans Moder hidrørte det første Skridt. Om han ogsaa vilde, forbød Pligt og Ære ham at træde tilbage. Men Sandheden var, at han med hver Dag følte sig fastere bundet til Heloise, og at den blotte Tanke var ham utaaelig, at dette Forhold nogensinde skulde kunne løses.

Det laae i Fru Graves Plan at holde de unge Folks Bryllup saasnart som muligt. Men Georg havde, uagtet hendes Indvendinger, gjort det til en fast Bestingelse, at vælge Kjøbenhavn til Opholdsted for de første Par Aar, og Heloise deelte dette Ønske, hvorfor Fruen ogsaa omsider gav efter. Det blev nu bestemt saaledes, at Georg ved første Skibsleilighed vilde reise ned til Kjøbenhavn for at træffe de fornødne Forberedelser til at kunne modtage sin Brud paa en værdig Maade. Brylluppet skulde staae strax efter hans Tilbagekomst, hvorpaa han med sin unge Kone og sin Moder endnu samme Efteraar vilde begive sig til Kjøbenhavn. Fru Graves vilde blive der Vinteren over, og næste Foraar tage tilbage til Vestindien. Men — af alle disse Planer skulde ikke ret mange gaae i Opfyldelse.

Efter Georgs Afreise til Kjøbenhavn havde He-
loise paany taget fat paa sin Yndlings = Forlystelse, at
ride og jage. En Dag, da hun med nogle af Folkene
jagede i en anden Retning end den sædvanlige, stand-
fede de paa et Sted, der laae temmeligt nær ved Ho-
vedgaarden, men hvorhen hun hidtil ikke var ført, da
der var vanskeligt at komme frem tilhest. De befandt
dem ved Indgangen til en nogen, raa Klippegrund,
hvor det, uagtet Veiret var stille, lustedes koldt og
uvenligt imellem de store, henslængte Steenmasser.
Disse taarnede sig efterhaanden høiere iveiret. Elven,
der gik forbi Gaarden, trængte her ind og havde ba-
net sig et Leie dybt ved Foden af de brat opstigende
Fjeldvægge. Veien derover gik i Almindelighed noget
lavere; kun paa eet Sted løb den over en Aas langs
med en uaffæelig Afgrund, i hvis Dyb Elven skum-
mede. Det faldt hende nu ind hvad En af Folkene
havde fortalt, at der paa hiin Side af disse Fjelde
fandtes et smukt og særdeles frugtbart Dalstrøg, hvor
der var flere Gaarde; at disses Beboere vare i Klæde-
dragt og Sæder aldeles forskellige fra dem, hun hidtil
havde seet, men at Veien dertil fra denne Kant var
besværlig og ufremkommelig tilhest. Mens nu Folkene,
der vare tilfods, trætte af Jagten, havde leiret sig ved
Elven dybere nede og holdt Maaltid, red hun høiere

saa langt hun kunde komme. Tilfældt steg hun af og trak Hesten efter sig. Toppene af nogle Gran- og Birke-Træer, hun fra et høit Sted kunde skimte, forstærkede hendes Lyst; hun kastede blot et Blik tilbage for at mærke sig Hjemveien, og trængte videre i det Haab snart at nyde det overraskende Syn af en blomstrende Dal dybt under disse øde, eensomme Fjelde. Men pludselig standsede Hesten, spidsede Dren og vilde ikke gaae videre, skjøndt hun trak i den og kjælede for den. Da hun nu saa sig omkring for at opdage Grunden til dens Stædighed, blev hun i nogen Afstand en dunkeltfarvet, uformelig Klump vaer, og gik nærmere for at see hvad det var. Men til hendes Forfærdelse reiste det sig med et huult Brum og rokkede imod hende paa Bagbenene. Det var en Bjørn. I sin Angst retirerede hun hen til Hesten, der vel i den Tanke, at hun vilde trække den frem, gjorde et sky Spring tilbage. Hun var saaledes ganske hjælpeløs. Den lille Jagtflint, hun pleiede at føre med sig, var uladt og hang ved Sadelknappen, og Bjørnen var hende saa nær, at hun kunde mærke dens Aande. Hun var behjerttet nok til at slaae en stor Steen paa den, men gjorde derved ondt værre. Den blev vred og gik lige ind paa sit Bytte. Heloise udstødte et Skrig; et Skud faldt, og Bjørnen sank sammen. En ung Mand

styrtede frem, rev Heloise bort med den ene Haand, og gav Bjørnen, der begyndte at reise sig igjen, efter en kort Kamp sin Næst med Hirschfængereren.

Først nu kom Heloise til sin fulde Besindelse og kunde betragte sin Frelser. Han var hoi og rank og en af de smukkeste Mænd hun havde seet. De sorte, ildfulde Dine stemte vel med Ansigtets dunkle Farve; men det var tydeligt, at ikke Vind og Veir blandt de norske Fjelde, men et hedere Klima havde brunet disse Kinder. Hans Dragt var en simpel Jægers; men alle hans Bevægelser forraadede Frihed og Anstand.

Heloise nærmede sig ham og takkede ham med Varme for hans Landsnærværelse og Kjækhed. Han hørte opmærksomt og ligesom nysgjerrigt paa hvad hun sagde, og spurgte med et mildt Smil og paa gebrokkent Danskk om hun var bleven meget forfækket.

De er ingen Nordmand, ingen Danskk — udbrod hun levende. Hvis jeg ikke tager feil — tilføiede hun paa Engelskk, et Sprog, den idelige Omgang med Vestindianere i Kjøbenhavn havde gjort hende let at tale — hvis jeg ikke tager feil, er De en Americaner.

Det er jeg, svarede han, dog med en vis Tilbageholdenhed.

Min Gud! hvorledes er De da kommet til disse øde, uvejsomme Fjelde. Har Himlen ved et Under

sendt dem herhid, for at opholde Livet paa et stakkels, hjælpeløst Væsen?

Jeg tvivler ikke paa — svarede han smilende — at Himlen vilde gjøre et Mirakel for at staae Dem bi, min Frosken. Imidlertid er mit Ophold her dog ganske naturligt. Jeg er en stor Elsker af Jagten og har alt et Par Dage været paa Spoer efter Bjørnen der med nogle Folk hernede fra Dalen. Disse Fjælde ere heller ikke saa forskjellige, som De maaskee troer, fra den Bjerg-Natur i mit Hjem, hvor jeg har tilbragt en lang Tid.

Med disse Ord gik han efter Heloises Hest, som han loffede til sig, og bød hende derefter Armen for at lede hende over den ubanede Wei. Men i det samme hørte man Raab fra Folkene, der nærmede sig, gjorde opmærksomme ved Skuddet. Heloise bemærkede, at der malte sig en fjendelig Uro i hendes Ledsagers Ansigt og at han ligesom standsede.

Jeg tør ikke haabe, at De følger hjem med? spurgte hun.

Det staaer desværre ikke i min Magt, svarede han, pludselig meget alvorlig.

Men jeg seer Dem jo igjen? ikke sandt? Om De vil imorgen — jeg gjør næsten hver Morgen en

Ridetour — men lidt længere nede; her er dog altfor uvenligt, og jeg tør heller ikke ride saa langt alene.

Han lovede Alt, tog Afsked og forsvandt hurtigt bag Fjeldstykkerne. Heloise stodte strax efter sammen med den Forreste af Folkene, der, da han saae hende velbeholden, antog, at det var hende selv, der havde skudt sin Flint af; og der blev ikke talt videre om den Sag.

Heloise berørte ligesaa lidet for Fru Graves som for Folkene sit Uventyr blandt Fjeldene. Hun var usædvanlig takkefuld og ordknap. Saa snart det efter Bordet gik an, trak hun sig tilbage til sine Værelser. Ikke engang Elisebeth turde blive hos hende, uagtet denne ellers altid havde fri Udgang og frit Sprog. Den næste Dag red hun ud med Folkene, men forlod dem snart og bad dem oppebie hende ved et Slags Udsættergaard, hvor man pleiede at udhvile sig og tage Forfriskninger. Allerede langt fra saae hun den Fremmede sidde og vente paa hende, som det syntes fordybet i sig selv. Han sprang med kjendelig Glæde op, da han blev hende vaer og gik hende imøde, men en Alvor, der grændsede til Sørgmodighed, lagde sig snart over hans Ansigtstræk. Han var af saa Død og ikke sjældent adspredt. Naar han saae paa Heloise, da var det med en Blanding af Æmhed og Bedrøvelse.

Hende undgik det ikke, at han øiensynligt skæde enhver Ytring, der havde Hensyn til den Familie, hvor hun opholdt sig, uagtet den betydelige Gaard, Fru Graves beboede, neppe kunde være ham ubekjendt. Hun bragte den selv paa Bane med det Spørgsmaal, om man da aldrig turde haabe at see ham paa Lindaasegaard. „Vær forsikkret om den bedste Modtagelse, tilføiede hun. Naar Fru Graves erfarer, hvad jeg skylder Dem, vil hun behandle Dem som en Søn.“ — En høi Rødme farvede pludselig den Fremmedes Kinder, ledsaget af et bittert Smil; dog fattede han sig hurtigt. „Han tvivlede ikke paa en god Modtagelse, sagde han; kun var hermed saa lidet sagt. At lade sig optage i en ny Familiefreds var at gjøre sig til Deeltager af dens Sorger og Glæder, og herved paadrog man sig store Pligter. Naar han rigtigt betænkte, hvor mange Vexlinger det enkelte Menneskes Liv var underkastet, saa kunde han ængstes for at binde sig til en heel Familie, i hvis talrige Areds nødvendigviis En og Anden maatte friste Livets Omkæftelser. Havde man ogsaa Mod til at ville dele Sorger med andre, saa var han dog for ung og endnu for beskæftiget med sig selv til altid med et godt Hjerte at kunne dele Andres Glæder; dette krævede større Resignation end man i Almindelighed antog. Hvad ham selv iøvrigt angik, da var han en

Elsker af Eensomhed og havde netop derfor valgt det affides Opholdsted hiinsides i Dalen. Hvis derfor Familien paa Lindaasegaard ikke allerede var underrettet om hans Existence blandt disse Fjelde, da saae han helst, at de fremdeles bleve uvidende derom." —

Heloise beroligede ham angaaende det sidste Punkt og beredte sig kort efter til at tage hjem. „Min Egenfindighed i ikke at ville aflægge Dem en Visit i Deres Bolig — sagde han, idet han hjalp hende op paa Hesten — vil dog vel ikke berøve mig den Glæde, nu og da at træffe sammen med Frøkenen?" Heloise rystede paa Hovedet og svarede bestemt, at naar ikke Hændelsen førte dem sammen, maatte hun nægte sig et saadant Møde. Men hun tilføiede strax med et forsonende Smil: „Erfaringen har lært mig Forsigtighed i mine Streiftog; de norske Bjørne ere ikke at spøge med; og jeg tør ikke altid stole paa en saa ridderlig Beskytter, som jeg fandt i Dem, min Herre!" — Den Fremmede hørte taus paa dette Afslag uden at gjøre videre Indvendinger. Efterat have fulgt hende endnu et Stykke hen mod Udsættergaarden, skiltes de ad.

Det var ikke Hensyn til Georg eller Frygt for at være ene med en hende saa ubekendt Person, der bevægede Heloise til at afbryde disse Møder. Men — det lod virkeligt til, at den Fremmede havde gjort et

ligesaa hurtigt som dybt Indtryk paa dette hidtil ufor-
 somme Hjerte, og at hun af en vis Sky eller Tanken
 om at vide sig forsvarslos undgik en gjentagen Sam-
 menkomst. Fra det første Møde var hans Billede
 ikke veget fra hendes Sjæl. Hun havde tilbragt Nat-
 ten søvnlos, var bleven greben af en pludselig Skræk
 ved den Tanke, at hendes Fremtid uoploseligt var bun-
 den til en Anden, og havde ikke vovet at besvare det
 Spørgsmaal, om dette Forhold, hvori hun saa aldeles
 uden Betænkning havde indladt sig, formaaede at ud-
 fylde og tilfredsstille hvad hun nu bevægedes af. Hen-
 des Forstand var for hurtig og udviklet til at hun
 længe kunde være i Uvisshed om sine Følelsers Natur.
 Hidtil havde hun ikke givet efter for noget Ind-
 tryk med qvindelig Blødhed; en rolig Befindelse havde
 styret alle hendes Handlinger, og denne og maaskee
 lidt Stoltthed holdt hende ogsaa nu ibevaret. „Fra mig
 skal intet Brud komme — sagde hun da hun efter det
 andet Møde red hjem og en lang Tid havde fordybet
 sig i sine egne Tanker — og der var heller ingen
 Lykke at vente deraf. Jeg har engang givet mit Løfte,
 og det skal holdes saa urokkeligt som de Fjelde, der
 omgive mig.“ Med disse Ord, som hun udtalte i op-
 hidset Sindstemning, satte hun Hesten i Gallop og

red hjem. Her indelukkede hun sig i sit Værelse og lod sig ikke see den Dag.

Saa vidt mig er bekjendt fandt heller ingen flere Møder Sted mellem Heloise og den Fremmede. Hun red i den følgende Tid sjældent ud, og da kun med Gaardens Folk, fra hvilke hun ikke skal have skilt sig. Kort Tid efter ankom Georg fra Kjøbenhavn. Den Virksomhed, hvori Arrangementet af hans tilkommende Bolig og det nødvendigste Indkjøb her havde sat ham, var tilligemed Søereisen skiftet til at virke fordeelagtigt ind paa hans Sindsstemning. Han ankom usædvanlig munter og oplivet af sin Fremtids Forhaabninger. Heloise modtog ham venlig, vel noget tilbageholdende, men ikke mere, end han tidligere var vant til hos hende. At hun, ligesom tidligere, tilbragte den mæeste Tid ene i sine Værelser, stødte ham heller ikke. Eligt, meente han, vilde under andre Forhold af sig selv forandres. — Alt blev imidlertid forberedt til Brylluppet og Wielsen. Fru Graves, der triumpherende saae sig ved Maalet af sine Dnsker, sammenkaldte nogle Dage forinden sine samtlige Undergivne, hvoriblandt ogsaa var den med Georg ankomne Junghans, hvis svagelige Helbred havde tvunget ham til at forlade sin Post ved Comptoir i St. Croix. I denne Forsamling proclamerede Fruen med megen Høitidelighed sin Søn, der nu var

majorenn, til Handelshusets Overhoved og indbømmede ham al den Myndighed, der som saadan tilkom ham.

Silde om Aftenen, to Dage før Brylluppet, kom Heloises lille Negerinde hemmelighedsfuld ind til sin Froken med et Brev, en fremmed Herre, som hun sagde, havde betalt hende for at overlevere. Heloise blev forstrækket, paalagde den Lille Taushed og brød Brevet, da hun var ene. Det var fra hendes ubekjendte Frelser. Det indeholdt i saa Linier en indstændig Bøn om en Samtale den næste Morgen paa det hende bekjendte Sted, og endte med den Forsikkring, at han ikke skulde have vovet denne Bøn, hvis ikke hendes egen og et andet Væsens Velfærd og Lykke ahang af denne Samtale.

— Heloise var i den senere Tid bleven fuldkommen enig med sig selv med Hensyn til hvad Gte og Pligtfølelse bød hende, og troede uden Fare at kunne finde sig. Hun anede vel, at den Fremmede havde meent sig selv ved det andet Væsen, hvis Lykke stod paa Spil, og at Hensigten af det attraaede Møde var en Erklæring. Men selv i dette Tilfælde haabede hun at kunne beherske sine Følelser og ved Fornuftgrunde og Forestillinger overtøde den Fremmede om Nødvedigheden af en Skilsmisse.

Kort efterat hun var redet den næste Morgen hjemmefra, indfandt Georg sig ved hendes Dør i An-

ledning af nogle Kasser med Brudestads, der vare udfibede i Bergen og nyligt ankomne. Da han hørte, hun gjorde sig en Ridetour, lod han En af Folkene ledsage sig den Vej hun sædvanligt pleiede at tage, for at gjøre hende Selskab paa Veien. Heloise saae ham til sin Forstrækkelse allerede langt fra. En pludselig Ulyst, ja næsten Modbydelighed for at træffe sammen med ham bemægtede sig hende, maaskee dog kun fremkaldt af Fortredelighed over at see sig forstyrret; og der var da ingen anden Hjælp end at boie ud af Veien og vende tilbage over nogle nærmere, men besværligere Stier.

Georg gik imidlertid ubekymret videre. Ved at komme ud af en Beining af Veien saae han en ung Mand i Jagtflædning sidde estertænksomt paa en Skrænt og støtte sig til sin Flint. Han spurgte sin Ledsager hvem det var. „Han erovre fra den anden Side, svarede Karlén; det skal være en Englænder, siger de.“ — Den Tid var det vel ikke saa almindeligt som nu at Englænderne bereiste Norges vestlige Hoilande, men det skeete dog undertiden og var ikke videre paasaldende. I England var Georg bleven modtaget med megen Gjæstfrihed og følte sig opfordret til at gjøre Gjengjæld saa vidt det stod i hans Magt. Han nærmede sig den Fremmede og tiltalte ham. Denne, der med

Hovedet styttet paa Haanden, syntes aldeles tabt i sine Betragtninger, foer op og stirrede stivt og forbauset paa den Tiltalende uden at svare. „Jeg har maaffee forstyrret Dem,” sagde Georg og vilde trække sig tilbage.

Jungenlunde — svarede den Fremmede og søgte at samle sig. Hvis jeg kan tjene Dem i Noget . . .

De er fremmed her — afbrød Georg ham — og efter hvad mig er sagt, en Englænder. Af Erfaring veed jeg, at en Reisende kan behøve al den Ophjælpning, Stedets Beboere kunne give ham. Hvis nu jeg, som bosat, skjøndt ikke Indfødt, kan være Dem til nogen Nytte, da har De at befale.

Jeg er Dem meget forbunden — svarede den Fremmede med et lidt mistænkeligt, fixerende Blik — og skal ved Leilighed benytte mig af Deres gode Tilbud. Englænder — vedblev han, idet han ligesom for at ledsage Georg gik videre med ham paa den Stie, denne havde slaaet ind — Englænder er jeg ikke. Jeg er fra Nordamerika. Lyst til at besøge fremmede Lande har bragt mig herhid, og denne Egns vilde Skønhed bevæget mig til at dvæle her en Tid.

De to unge Mænd fordybede sig snart i en Samtale der syntes at interessere dem begge lige meget. I hiin saa bevægede Tid — vi befinde os ved Narhundredets Begyndelse — var der vel Gaa, der ikke

med levende Deeltagelse fulgte de mærkværdige politiske Omvæltninger. Den Fremmede havde for ikke lang Tid siden forladt America og var nede bekendt med en Gjenstand, der havde særegen Interesse for alle Vestindianere: Revolutionen paa Haiti, hvor alle Nædels-Scener fra det franske Møderland efterhaanden syntes at skulle efterspilles, og hvis Exempel truede med at blive saa farligt for de øvrige Antiller.

Jeg kan ikke troe — sagde Georg efter den Fremmedes Beretning om den nyeste Gang af Begivenhederne dersteds — jeg kan ikke troe, at alt dette vil føre til andet end Elendighed for Indbyggerne og Undergang for deres Anførere. Negeren er ikke skabt til Frihed. Europæeren er hans naturlige Herre. Nu, Toussaint er styrtet og ført over til Frankrig, maa Tragoedien anses for endt. Hans og enhver Neger-Anførers grusomme og raa Kraft skal og bør bøie sig for den første Consuls Genie og Magt.

Toussaint er en Africaner — svarede den Fremmede; han har hævnnet sit Folks tallose Lidelser med en Grusomhed, hvis Forbillede han fandt hos Europæerne. Af Samtiden vil han fordømmes; men han vil indtage et stort Navn i Historien. Hans Energie og Overblik under de vanskeligste Omstændigheder er beundringsværdig, saa forhadte mig ogsaa hans Rænker

og Troloshed ere. Hævnjærrighed og Herskesyge have ledet ham; deri har De Ret. Tanken om en høiere politisk Orden var ham maaskee ubekjendt. Hans Herredømme maatte derfor som enhver Usurpation, der ikke gaaer ud fra det Heles, men fra den Enkeltes Interesse, omsider styrtes, og hans Fald er naturligt. Men de Kræfter han har sat i Bevægelse, den Aand han har vaakt, den Overbeviisning om Revolutionens Mulighed han afgjørende har befæstet: alt dette vil langt overleve ham og være Sjelen i de nærmeste Begivenheder. — Iøvrigt indrømmer jeg gjerne, at Rochambeau *) i Længden vil have mindre at frygte af Neger-Armeerne. Men det er heller ikke fra den Side, det franske Overherredømme trues med Undergang. Ferrou har grebet til Vaaben og erklæret sig for Revolutionen.

Ferrou, den Frifarvede? udbød Georg.

Netop. Han og de Dvrige af Farven have forenet sig med Oprørerne, og allerede er hele Syden gaaet tabt for Franskmændene. Om kort Tid er Den rimeligviis fri.

*) Den franske Generalgouverneur, bekjendt for sit Had til Negrene. Han blev afløst af Lavalette.

Fri! En De af saa stor Betynghed! — Og dette, mener De, skulde være de Frifarvedes Værk?

Jeg tvivler ikke derpaa — svarede den Fremmede, og lagde til med forhoiet Stemme: Ingen er heller værdigere til at være Frihedens Talsmænd. Hos dem har Civilisationen sit Sæde; det er en af ordnet Fornuft styret Kraft. De elske deres Fødeland med Enthousiasme; de ere de Eneste, der ere bundne til Landet ved Naturens drebareste Navne; thi de ere de Eneste, der fortjene Navn af Landets Børn. Den Tid er forbi, da de lode dem nøje med de halve Rettigheder, der vare dem indrømmede, og villigt taalte den Foragt, der har været deres Lod. Hvad kan ogsaa være unaturligere og ubilligere end denne Foragt? Redstamme de ikke fra frie Fædre og have været frie fra Fødslen? Kun en Nuance i Farven, og som De veed, ofte en saa ubetydelig, at kun vestindisk Jalousie kan opdage den, bestemmer Tusinders Skjæbne. Man fordrer alle en god Borgers Egenstaber af dem og nægter dem hans Rettigheder. Man fordrer Fædrelandsfjærlighed, Interesse for Landets Vel, Trostkab mod Regjeringen, Lydighed mod Lovene af dem, og nægter dem Stemme i Folkets Forsamlinger, nægter dem at benytte de Midler, der ene og alene knytter Undersaaten fast til Landet og Regjeringen.

Under denne Samtale havde den Fremmede ufornærkt ført Georg, der var aldeles ubekjendt med Veien, over de Bjerg=Stier, der ere os bekjendte fra hans første Møde med Heloise. Hvor de nu stode, udbredte sig pludseligt et stort, frugtbart Dalstrøg for deres Dine, med en næsten sydlig Varme i Tonen. Enkelte store Gaarde stak frem mellem Træer og Buskværk; Elven, der højere oppe med Besværlighed brød sig igjennem sit Steenleie og noget fra Dalen skummede ned i et stort Styrtesfald, gik her langsomt og med idyllisk Ro, som om den sympathiserede med Vandreren og vilde udhvile sig i den skønne, stille Egn. „Dernede boer jeg“ sagde den Fremmede; „det er en Vei af et Par Minuter, hvis De har Lyst at bese min beskedne Baaning.“ — Georg kunde ikke længer vente at træffe Heloise, som han formodede havde taget en anden Vei idag. Han tog da mod Tilbudet og fulgte med. Manden fra hans Moders Gaard, der hele Tiden var gaaet båg efter dem, kunde ledsage ham paa Hjemveien.

Efter kort Tids Forløb stode de foran en stor, rummelig Gaard, opført af Træ og indrettet som i Almindelighed de større norske Bøndergaarde. Den Fremmede, der paa denne lille Vei ikke havde talt et Ord og syntes bestandig alvorligere, bad med en Undskyldning Georg at tøve mens han gik ind. Efter et

temmelig langt Ophold kom han tilbage, og de gik nu ind sammen. Ved Indtrædelsen i et stort, men noget dunkelt Værelse saae Georg et smagfuldt klædt Fruentimmer sidde ved den modsatte Væg i en gammelbægs Lænestoel. I en Krog stod en Neger og gyngebe et sovende Barn i en Hængesurv. Damen reiste sig for at gaae ham imøde, men sank tilbage og bedækkede Ansigtet med Hænderne under heftig Graad. Den Fremmede Herre tog den bestyrtsede Georg ved Haanden og førte ham nærmere. „Denne Dame, sagde han, er min Søster, Maguerite Hoqueville, deres forlovede Brud for Guds og Samvittighedens Domstoel.“

Georg var som luvslaaet og formaaede ikke at frembringe et Ord. Den stakkels Marguerite faldt, under et nyt Forsøg paa at reise sig, ned paa Knæ for ham, greb hans Hænder og bedækkede dem med sine Taarer. „Kommer Du, for at opsoge mig, Georg? udbød hun med det smerteligste Udtryk i Stemme og Ansigtstræk. „Har Du tænkt paa din stakkels Maguerite? Ikke sandt, Du har ikke forskudt mig? Jeg har jo heller aldrig tvivlet om din Kjærlighed. Skal saa Alt være glemt? Alt ved det Gamle? — Kom, Georg, lad mig vise dig — ak, Du har endnu ikke seet vort Barn. Kom, kom, skal Du see — det er en Dreng og dit udtrykte Billede.“

Med disse Ord sprang hun op og førte ham hen til Gyngekurven og løftede det sovende Barn op. Georg var dybt rystet. Han hørte her igjen efter saa lang Tids Forløb det ubeskrivelige, melodiske Fald af denne Stemme, der saa tidt havde fortryllet ham; han saae igjen dette dunkle, smægtende Blik, der endnu som dengang hang ved ham med den inderligste Kjærlighed, den meest uindskrænkede Tillid; og alle hans ældre Følelser vaagnede med fornøyet Styrke. Tanken om en Søn — et Navn, hvori Naturen har lagt en saa stærk, rørende Klang, at den finder Echo i ethvert menneskeligt Bryst — denne Tanke greb ham med uimodstaaelig Magt. Med udbrydende Taarer tog han mod Barnet og bedækkede det med Kys, uden at kunne frembringe et Ord. „O jeg har gjort Eder Alle stor Uret, sagde han endelig, og trak Marguerite hen til sig; men jeg haaber at kunde gjøre min Uret god igjen, og stoler paa Eders Tilgivelse. Ja, Alt skal blive godt, Alt ved det Gamle. Marguerite skal blive min Hustru og hendes Broder min Ven. Vi skal alle blive lykkelige, og selv min Moder skal forsones, naar hun seer min Søn, min herlige Dreng.“

Saaledes talte han længe, efter hans desværre kun altfor bløde og modtagelige Natur et Bytte for ethvert nyt, stærkt Indtryk. — Marguerite var ude

af sig selv af Henrykkelse. Dette Dieblif gav hende Erstatning for et Mars bittere Lidelser. Hun lod Dinene begjerligt og med en Blanding af Taarer og mild Latter glide fra Georg til Sønne og tilbage, som om hendes Syn kun foldestgjordes i denne dobbelte Beskuelse. Hendes Broder var overrasket. Han havde ventet stor Modstand hos Georg og frygtet for de værste Optrin. Nu var Sagen til hans store Glæde hurtigt og som naturnødvendigt opløst paa en forsonende Maade, og han var tilbøielig til at troe, at Georgs Utroskab var mere grundet i en Ungdoms-Flugtighed, hvem Adskillelsen havde været farlig, end i nogensomhelst Uredelighed i Tænkemaade. Han tilstod Georg ligesom, at han havde frygtet for en haard Døst, men var nu glad ved at kunne række ham Haanden til Forlig.

Georg selv var i en saa exalteret Stemning, at Oplosningen af hans nye forviklede Forhold forekom ham let. Hans Moder maatte og skulde give efter for hans Duffer. Heloise var altfor ædel til at ville modsætte sig hvad Pligt og Samvittighed bød ham, ja vilde maaskee endog saa hjælpe ham til at virke ind paa Moderen. Han tog altsaa med de bedste Forhaabninger Affed fra sin Elskede og hendes Broder for at træffe de fornødne Foranstaltninger hjemme, og

lovede at indfinde sig igjen senest samme Estermiddag. Da han stolede meest paa at røre sin Moder ved Synet af en Sønneson, bønfuldt han om at maatte tage Barnet med. Det blev omhyggeligt lagt ned i en lille Korfur med Hank og givet dets bestandige Oppasser, Negeren Dominique, der fulgte med Georg til Gaarden.

Medens denne begiver sig paa Hjemveien, og Marguerite og hendes Broder overlade sig til deres Lykke, skal jeg, saavidt det staaer i min Magt, forklare disse Sødsfendes uformodede Ankomst til Norge. — Efter Georgs Afreise fra St. Croix førte Fru Hogueville og hendes Datter deres forrige stille Leve- maade. De trostede dem med hans Hjemkomst og stolede paa Fremtiden. Men efter nogle Maaneders Forløb opdagede Fruen med Skræk, at hendes Datter var frugtsommelig, inden det uerfarne Barn endnu selv var sig det bevidst. Denne ulykkelige Omstændighed forandrede hele Forholdet. Georg var langt borte, hans Hjemkomst uvis, men, inden han kunde komme tilbage, Datterens Banære vis. Marguerite fortvivlede, og Moderen havde nok at gjøre med at trøste hende. I denne Nød vidste hun ikke andet Middel end at skrive til sin Søn Arthur, der opholdt sig i Port-au-Prince paa St. Domingo, underrette

ham om det Foresaldne og meddele ham sin Beslutning saa snart muligt at drage over til ham og der paa et affides Sted i det mindste frelse Datteren fra offentlig Skjændsel. Efter indløbet Svar forlod hun St. Croix med Eet og Alt, og levede i dybeste Incognito ved Port-au-Prince. Arthur var ude af sig selv af Harmen over Søsterens Ulykke. Han fandt deri Næring for det Partiehad mod de Blanke, der tiltrods for hans besindige Character, under daværende idelige Gnidninger ofte maatte bryde frem. „Kumpne, skjændige Race — vare hans Ord til Marguerite — der behandler os som et Legetoi for deres Luner og kaster os foragteligt bort, naar de ere kjede af os. Men, ved mit Liv! har han givet dig Egtteskabs-Lofte, da skal han holde det, om han saa var reist til Jordens yderste Ende!“ Marguerite søgte at formilde ham og forsikrede sin Tillid til Georgs Troelskab. Man maatte oppebie Brev fra ham, sagde hun, for at kunne skrive ham til. Naar han erfoer hendes Tilstand, vilde han paa Binger ile tilbage og beskjæmme Arthurs uretfærdige Mistanke. Men — desværre gif Maanedene hen og der indløb intet Brev. Kunde dette ogsaa antages som en Følge af Familiens forandrede Opholdssted og de netop nu fornøiede Uroligheder paa St. Domingo, hvorved de til St. Croix ankomne og til

dem affendte Breve let kunde gaae tabt: saa blev Mistanken saa meget større, da Arthur omsider erfoer, at Georg slet ikke var reist til Norge, men til Holland, England og Frankrig. Han for sin Deel var nu aldeles overbevist om Georgs uredelige Hensigt, og hans Beslutning var fattet. Han oppebiede blot Søstrens Nedkomst og begav sig derpaa til St. Croix for ligesrem at meddele Fru Graves det Forhold, hvori hendes Søn stod til hans Søster, og enten med det Gode eller ved Nettens Hjælp bringe sin Tante til at angive Georgs Opholdssted. Men han kom for sildigt. Fru Graves var dengang allerede seilet over til Europa, og, efter hvad man paa Comptoiret forklarede, til Kjøbenhavn, for enten der eller i Bergen at træffe sammen med sin Søn. Med denne Efterretning ilede han tilbage, overtalede sin Moder til at lade ham med Marguerite og hendes Barn opsøge Georg og i et Land, hvor man snarere turde haabe Lovens Bistand, tvinge ham til at opfylde sine Løfter. Efter denne Plan afreiste de virkelig, ankom først til Kjøbenhavn og siden til Bergen. I denne sidste By vidste man ikke meget om Fru Graves eller hendes Søn. Gaarden laae for langt borte og stod i liden eller ingen Forbindelse med Byen. Omsider traf Arthur en Skibscheder, der underrettede ham om, at Georg havde hyret et af hans

Skibe til Kjøbenhavn og tilbage, og kunde retournere om en 14 Dage. Ved Hjælp af en i Bergen bosat Skotlænder, han var adresseret til, skaffede sig Arthur nu den omtalte Bolig i den affides smukke Dal paa den anden Side af Fru Graves' Gaard. Her kunde han og Søsteren baade bedst holde sig skjulte og tillige bestandigt erholde Efterretning fra Lindaasegaard. Veien derimellem over Bjergene var kun kort, men ved sin Besværlighed lidet besøgt, især da den kun var tilgængelig for Fodgængere. Her streifede han omkring halve Dage, og søgte Udspredelse med at gaae paa Jagt. Paa disse Vandringer havde han alt flere Gange i Graastand lagt Mærke til den unge, ranke Dame tilhest, der i den lavere, frugtbarere Deel henimod Fru Graves' Gaard saaes enten ene eller ledsaget af Gaardens Folk. Hendes Livlighed, skønne Figur og Færdighed i at ride fysselsatte behageligt hans Phantasie, og han forespurgte sig paa Gaarden hvor han boede, hvem hun var. Men her vidste man intet noiere, end at hun var en Dame fra Kjøbenhavn, der var i Besøg. Nogen Tid efter, da hun første Gang betraadte de Veie, hvor han færdedes saameget, havde han den Lykke at kunne vise hende den omtalte væsentlige Tjeneste og derved gjøre hendes personlige Bekjendtskab. Hun indtog ham i hoi Grad, og maaskee meest fordi hun var aldeles forskjellig fra de Fruentimmer,

han havde havt Leilighed at lære at kjende i Vestindien. Han erkjendte sig endnu samme Dag med megen Iver om hendes Navn og Hensigten af hendes Ophold her; men hvad han erfarede fyldte ham med Skræk. Hun var forlovet med Georg! Denne var altsaa uden Spørgsmaal en elendig Bedrager, og hans stakkels Søster ulykkelig for bestandig. Han vovede ikke at meddele Marguerite denne Nyhed af Frygt for den Virkning, den vilde frembringe. At underrette Heloise den næste Dag om dette Forhold, var vel hans første Tanke, men han forkastede det som uædelt. Saaledes var han ved det følgende Møde med hende i en spændt Tilstand, men den nærmere Berøring, hvori de nu ulykkeligviis vare komne til hinanden, indgjød ham kun en større Umhed for hende og gjorde ham blødere. Ved Afskeden indsaae han vel, at dette maatte være den sidste Sammenkomst og at de kun turde sees igjen under de uheldigste Omstændigheder. Da han længere hen erfarede Georgs Ankomst og at Bielsen var saa nær forhaanden, ængstedes han for den Tanke, pludselig at staae for hende som en voldsom Sønderriver af et hende maaskee dyrebart Baand. Georg havde han seet, da Fru Graves og Heloise modtog ham udenfor Gaarden ved hans Hjemkomst, og spaaede sig intet Godt af hans Glæde ved at gjensee sin Brud.

Derimod kunde han ikke blive klog paa hendes Udsærd. — Efter nogen Overveielse valgte han at tilskrive Heloise, for i en mundtlig Samtale saa lempeligt som muligt at gjøre hende bekendt med Georgs ældre Forbindelse. Muligviis kunde ogsaa hun, der syntes saa klog og af saa mild Natur, bevirke en mindre voldsom Katastrophe. Den omtalte Morgen saa han hende alt i Graastand, da hun befandt sig paa en ophoiet Deel af Veien. Siden forsvandt hun og — Georg stod for ham. Synet af denne bragte hans Blod i Raag, men han formaade til Lykke at beherske sig. Diebliffet var overraskende, men gunstigt. Han var saa godt som ene med sin Søsters Forfører og havde ham i sin Magt; thi Georg og den Karl, der fulgte med ham, vare ubevæbnede, og den sidste holdt sig i en lang Afstand. Her skulde han staae ham til Regnskab; her fraspige sig Heloise eller bestaae en Kamp paa Liv og Død med ham. Men netop Tanken om Heloise bandt hans Tunge. Han følte, at han ikke længer var den uinteresserede Forfægter af sin Søsters Ret; at han kunde ønske at skaae Heloise paa samme Tid som Tanken om hendes Skilsmisse fra Georg fyldte ham med en behagelig Jølelse. Et ædelt Træk i hans Character lod ham da tøve med sin Hævn af Frygt for at handle mere i sin egen end i sin Søsters Interesse. — Disse Tan-

fer krydsede hans Sjæl under Samtalen med den unge Graves. De nærmede sig imidlertid meer og meer den eensomme Dal, hvor den forladte Marguerite maaskee i dette Dieblis udgjød de hedeste Taarer. Da blev det Arthur pludselig klart, at Georgs Handlemaade burde tale for sig selv, at Synet af hans Søster maatte være virksommere, end alle hans Ord. Resultatet af denne Beslutning kjende vi; det lettede en stor Steen fra hans Hjerte, og lod ham med al sin gjenvundne Livlighed hengive sig til Fremtiden og de Forhaabninger, den syntes at forjætte. Han og Søsteren oppbejdede med en Tilfredshed, de ikke længe havde følt, Eftermiddagen, da Georg efter Løfte skulde indfinde sig; og vi kunne nu vende tilbage til denne og berette Udfaldet af hans Vandring.

Med hastige Skridt havde Georg forladt de to Sødsfendes Bolig. Han sølte sig dybt bevæget og i en Stemning, der selv under den besværlige Stigen bevingede hans Skridt. Men den anstrængte Gang tvang ham efterhaanden til at gaa langsommere, og jo mere han nærmede sig sin Moders Gaard og tænkte sig, med hvad Dine man her vilde modtage ham og det himmelskaldne Barn, des tungere faldt ham Gangen, og han stod ofte stille. Negeren, der fulgte efter ham, troede, da han engang standsede, at han vilde see sit

Barn, og nærmede sig i al Ydmynghed, men med glædestraalende Dine, og vilde tage Laaget af Kurven. Men Georg agtede det ikke og gik videre. „Hvad vil min Moder sige! udbød han; med hendes ubegrændsede Had til Hoquevilles og til dem af Farven. Hun maa jo —“ Han afbrød sig selv og trak Veiret dybt. „Naar jeg endda strax havde meddeelt hende denne Forbindelse, strax, inden jeg var forenet med Heloise. Men nu — nu kan hun jo med al Grund bebreide mig min Flygtighed, min vankelmødige Character — ja, her er ingen Hjælp! Jeg maa bevæbne mig med Standhaftighed og vise, at jeg intet Barn er længer!“ Men tiltrods for denne Beslutning dvælede hans Phantastie meer og meer ved Alt, hvad hun kunde indvende mod ham, og saa mange ældre Fordomme mod dem af Farven vandt derved en sygelig Klarhed i hans Sjæl. Besynderligt nok spysselfatte hans Tanker sig ikke med det mulige Indtryk, denne Begivenhed kunde gjøre paa Heloise; enten han nu virkelig stolede paa hendes ædle Tænkemaade eller anede, at hun i dette Tilfælde ikke havde saa meget at forlange; eller han blot af en vis Sky undgik at dvæle ved denne Tanke.

Da han traadte ind i sin Moders Værelse, traf han hende ene og beskæftiget med at gjennemgaae en deel Papirer. Hun saae iveiret og sagde, forundret

ved at see ham og den fremmede Neger: „Hvad bringer min Søn paa denne Tid til mig?“

Jeg kommer — svarede han med undertrykt Besværlighed, idet han tog Kurven fra Negeren og satte den paa Bordet — jeg kommer for at bringe dig mit Barn.

Dit Barn? Er det dit Barn? — udbød hun, medens hun hastig reiste sig og rev Laaget af Kurven.

Barnet er mit, og i Eftermiddag bringer jeg dig dets Moder.

Dets Moder? Primer Du, Georg? Hvem er dets Moder?

Min forlovede Brud og snart min Hustru, din egen nærmeste Slægtning, Hoquevilles Datter.

Hoquevilles Datter! udbød Fru Graves skrigende og sank tilbage paa Stolen — er hun her?

Hun er ankommen hertil med sin Broder og har alt en Tid boet i Nærheden af os. Lad mig forklare dig alt, min Moder! Jeg har gjort stor Synd mod denne Pige; jeg har meget at gøre godt igjen. Vi have allerede kjendt hinanden paa St. Croix. Det Løfte, jeg har givet hende, bør jeg som rettskaffen Mand ...

Hic! Ikke et Ord vil jeg høre! Med saadanne Historier vover Du at komme til mig? Er Du ikke

Froken Carstens Brudgom? Bør Du ikke som retskaffen Mand holde det Løfte, Du har givet hende? Skylder Du ikke hendes Familie —

Hør mig, og døm mig ikke uhørt!

Her er Intet at høre, Intet at forsvare! Ud af mit Huus og bort fra mine Dine med dine Elegfredsbørn!

Da Fru Graves ved disse Ord gjorde en Bevægelse mod Kurven, gik Negeren, der ved hendes Hestighed havde staaet som forstenet, hurtig og ængstlig hen til Bordet, som for at beskytte sin Pleiesøn. Men Georg tog ham uventligt ved Armen og befalede ham at gaae. Det stakkels Menneske tøvede endnu, med uvisse Dine betragtede snart ham, snart Kurven. „Gaae, gaae kun! — sagde Georg — og hils dit Hjerftab, at Alt er godt.“

Da de vare alene, traadte Georg hen for Moderen, og forlangte i alvorlige og bestemte Udtryk, at hun skulde række Dre til hans Forsvar. Han fortalte derpaa i Korthed sit Bekjendtskab til Hoquevilles Familie, sin Forbindelse med Marguerite og sin tidligere Beslutning, ikke at forurolige Moderen med denne Efterretning før det var uomgængeligt nødvendigt. Han søgte ikke at besmykke sin Ubestandighed, men undskyldte den blot ved den lange Adskillelse. Han havde heller

ikke troet, at hans Forbindelse med Marguerite havde havt saa alvorlige Følger, og var bleven bestyrket i denne Tro ved i al den Tid ikke at erholde Breve fra hende eller Moderen. Men nu, da han desværre var bleven overbevist om det Modsatte; nu, da hun for hans Skyld havde underkastet sig en lang, farlig Reise, og med et spædt Barn, skulde Intet afholde ham fra at frelse hendes Vre paa den eneste Maade det var muligt.

Fru Graves horte med mørke, vrede Miner paa denne Beretning. Imidlertid indsaae hun vel, at Magtsprog neppe vilde hjælpe. Hendes Søn syntes altfor bestemt i sin Beslutning. Hun forsøgte da at virke ind paa hans Selvfølelse og Stolthed.

Hende vil Du ægte? sagde hun; en Bastard af dine egne, foragtede Slaver! Og hvor vil Du leve med hende? Paa St. Croix? hvor Ingen vil omgaaes Jer, og hvor man med Haan vil pege paa din Kone og dine Børn. I Kjøbenhavn? og for evigt banlyse dig fra dine vestindiske Eiendomme, der nu, Du er Mand, vente din virksomme Bestyrelse. Hvad din Fader har efterladt, Alt, hvad jeg i de lange Aar har erhvervet, din hele Velfærd, vil Du tilintetgjøre. Og hvorfor? Fordi den listige Fru Hoqueville har benyttet sig af din Enfoldighed; fordi Du som en Dreng

har ladet dig kudske af hendes Son. At de har fulgt efter dig og ere reiste den lange Vej, er intet Under; thi de have Intet at tabe og Alt at vinde ved en Forbindelse med den anseeteste Familie paa St. Croix; og hvem kjender ikke Mulattrernes Rænker for at trænge sig ind i de Blanke Familier? — Gjør for mig hvad Du vil! Men jeg anerkjender ikke dette Slegfredbarn! Fra mig er Du skilt, for mine Dine er Du en Ufske fra det Dieblig Du bryder med en Familie som Carstens og ægter Hoquevilles Datter.

Denne Tale gjorde vel Indtryk paa Georg; dog indeholdt den Udskilligt, der krænkede ham og derved forleilede sin Hensigt. — Som en Dreng har jeg ikke ladet mig kudske, svarede han; deri feiler Du. Ingen har ved et Ord overtalt mig. Selv og af egen Drivt har jeg bestemt mig. Synet af den stakkels Pige, jeg har gjort ulykkelig, bevirkede det, ingen Magt, ingen Trusler skulde have bevæget mig til. Om Du vil anerkjende dette Slegfredbarn — tilføiede han med Bitterhed — veed jeg ikke. Jeg anerkjender det. Det skal bære mit Navn og være min Arving.

Aldrig i Evighed skal det skee — raabte Fru Graves opbragt og med gnistrende Dine. Du skal lystre min Myndighed. Jeg er din Moder og har Magt at befale her.

Her gjælder ingen anden Magt end Samvittighedens og min egen Beslutning — svarede Georg trodsig og tog sin Hat. Jeg er for gammel til at gaae i Ledebaand. Det er Tid engang, at jeg selv styrer mine Handlinger. Jeg er majorenn og min egen Herre. Ingen uden jeg kan og skal raade for, hvad jeg her har at gjøre.

Med disse Ord foer han ud af Døren. Fru Graves kastede sig paa en Stool og udbød: Det skal jeg opleve! Af min egen Søn! og Alt for dette lumpne Paks Skyld! Hvad jeg i Aar og Dag har grundet og speculeret over, hvad der har skaffet mig vaagne Nætter; hvad der har været min Stolthed at sætte igjennem, Alt i et Dieblisk tilintetgjort! Men, om jeg saa skulde sætte mit Liv til, skal det forpurrees. Saaledes kan man ikke handle med mig. Min Søn skal erfare, hvem han har for sig.

Medens hun reiste sig og grundende paa en Udvei gik op og ned, traadte den gamle Elsebeth ind. Ved at bemærke sin Frues flette Humeur, vilde hun trække sig tilbage for at undgaae et Uveir, da i det samme Kurven tildrog sig hendes Nysgjerrighed. Hun gik nærmere og fik Die paa Barnet. „Na jei, jei, Frue! — sagde hun og slog Hænderne sammen — hvad er det for et deiligt Barn! med dobbelt Hage og smaae

Smilehuller — og fikke store, sorte Dine! Saadanne Dine havde Georg, da han laae ved mit Bryst — og det er en Dreng, ja en prægtig Dreng. — Men, Du min Frelser, Frue! det er jo et Mulatbarn! Vil Fruen see: Munden, Næsen og Couleuren — har jeg ikke Ret? — Hvor kommer den lille Rakker fra? Hvor tør han, lille Strik, stjæle sig ind hos de Blanke? Veed han ikke, at vi ikke ville have Gemeenskab med Jer Herrer? Man har jo kun Skam af Jer; og saa vover han alligevel — ja, Kors, det er et deiligt Barn!”

Uagtet Elisebeth udtalte disse Ord i en kjælende Tone, og vel intet Ondt meente dermed, vare de dog ligesom Dolkestik for Fru Graves. „Retfærdige Himmel! udbød hun sagte og vred sine Hænder; saaledes vil mit eget Dyende tale! og saaledes vil min Afkom fra Slægt til Slægt blive en Gjenstand for Spot og Ynk!”

Hun traadte hen til Kurven og betragtede Barnet. De for de Grifarvede characteristiske, som det synes i Slægten uforgjængelige Træk og den egne Teint traadte hende hadvækkende imøde, tiltrods for Ligheden med hendes Søn. Ja, selv denne Sammensmeltning af hendes Familietræk med de foragtede Mulatters forekom hende som en hendes Stolthed opvækkende Misalliance. „Hans Arving? raabte hun forbittret — nei,

hans Urving skal din Mulat-Unge ikke blive. Det skal jeg i det mindste sætte en Pind for. — Gaae! — vendte hun sig barsk og bydende til Elsebeth — luk Kurven til! Slaae et Klæde om den, at Ingen kan see, hvad Du bærer. Tag Drengen — det er en Søn af En af mine Negerinder og en Blank — tag ham og sæt Kurven i Elven.

I Elven? raabte Elsebeth forskrækket; at han skal drukne? det er vel ikke Fruens Mening.

I Elven — og ingen Indvendinger, ikke et Kny! Du gaaer ud af Bagporten, omkring Kjøkkenhaven og hen til den ubeboede Huusmands-Hytte. Der kan Du sætte den ned. Skynd dig og gaae — og hvis Du taler et Ord derom til Nogen, er Du Dødsens.

Den stakkels Elsebeth, vant til slavisk at udføre sin strenge Frues Befalinger og ansee Alt hvad denne gjorde for velgjort, uden at anfille videre Betragtninger derover, mærkede vel, at det var Alvor. „Ja ja, Frue! naar det skal være — og det kommer jo heller ikke an paa en Negerinde^s Varn. Men han er vaagen, Frue! Naar han nu striger — ja, vi kan binde et lille Tørklæde om Munden paa ham, ganske løst; jeg skal nok binde det saaledes, at han ingen Skade har deraf.“ — Hun tilføiede endnu en heel Deel Uforstaaeligt, medens hun var besjæftiget hermed, og gif

derpaa sukkende og rystende paa Hovedet ud med Kurven. Fru Graves blev endnu en Tid lang staaende paa samme Sted med Hænderne for Ansigtet, ligesom grebet af sin egen Handlings Voldsomhed; men hun gjenvandt snart sin gamle Fatning og Energie. Resten af Formiddagen anvendte hun til at indhente gennem Gaardens Folk de nøiagtigste Efterretninger om Arthur Hoqueville og hans Søster og deres Ophold i Nærheden.

Smidlertid udførte Elsebeth Fruens Befaling punktligt og med en Eløvhed, der vel grundede sig i hendes Alder og ringe Forstands-Evner, men ogsaa var bleven næret ved det idelige Syn af sit vestindiske Herskabs Magt over Liv og Død. Den oftere omtalte Elv løb forbi Lindaasegaard der laae høit, banede sig en Vej dybt nede ved Foden af den Fjeldstie, vi før have omtalt, og dannede der — som man vil erindre — et Vandfald inden den gled ind i Dalen, hvor Hoquevilles boede. Da Elsebeth var kommen til det eensomme Huus, der laae ved Elven, saae hun sig først omkring, om hun var ubevogtet og lukkede derpaa Kurven op. Barnet laae med store, vaagne Øine og græd. „Stakkels Dren! han er nok sulten — sagde hun og ledede i fine Kommer. Hun pleiede altid at gaae og gumble paa Noget, og fandt ogsaa nu et Stykke Tvebak, som hun blødede og gav Barnet. „Giv Tid, lille Slug-

hals! vi har jo ingen Hast. Naa, kan han see det gaaer. Men nu skal han ogsaa være stille og ikke skrige, saa skal jeg ogsaa binde Lysten om paa ham, at den ikke skal trykke ham. Men han skal være artig og ikke saa uregjerlig."

Hun gav sig derpaa til at svøbe og binde Drengen med en Omhyggelighed, som det kunde være Georg, hun i forrige Tider svøbte. Da hun var færdig og havde lagt Barnet ned igjen i Kurven, var det som det pludseligt faldt hende ind, hvorfor hun var kommen. „Åa jei, jei! — brød hun ud og korsede sig — skal han nu til det! Ja, Fruen maa jo vide, hvad hun gjør, og jeg kan jo ikke for det." — Efter endeel Tøven og Raadvildhed, lukkede hun Kurven til, saae sig endnu engang omkring, og satte den i Elven. Den gled sagte ned med Strømmen, som om usynlige Bøesner vaagede over den. — Elsebeth stod et Dieblis stille og saae efter den. „Ja, endnu gaaer det godt. Men naar han kommer ned til Vandfaldet, saa kan han sige god Nat, lille Mossio! — Åa, jei jei jei! saadant et deiligt Barn!" — Og hun gik nu hjem, sagtens rystende paa Hovedet og sukkende og mumlende ved sig selv, men ellers med samme Samvittigheds-No, som havde hun fyllt Tøi i Elven eller udført en lignende Forretning for Fruen.

Georg anede i dette Dieblig mindst, at Dødsengelen svævede over hans Barn. Ulfors sysselsat med sine egne ulykkelige Forhold, var han maaskee glad ved, at Barnet, det levende Vidne om hans Utroskab, var ude af hans Dine. Efter den heftige Samtale med Moderen var han fareet op paa sine Bærelser, bestemt paa, uagtet alle Hindringer, at sætte sin Willie igjennem. Saa Timer syntes at have udviklet hans Character. Den Modstand og Haan, hans Moder havde viist ham, og den Ulydighed, hvormed han for første Gang havde sat sig op mod hendes vante Magt over ham, satte ham i en oprørt, trodsig Stemning. Hvad han ikke bemærkede eller ikke vilde bemærke, var desværre, at hans Opsætsighed mod hans Moder grundede sig mere i denne Trods end i Kjærlighed til Marguerite eller blot Pligtfølelse for hvad han skyldte hende. Af Moderens Stoltthed havde han ikke saa Lidet i Arv; og kun med Moie undertrykkede han en Stemme, der hvidskede til ham: En Bastard af dine egne foragtede Slaver!

I denne Stemning modtog han med Skræk et Bud, der meldte ham, at Froken Heloise ønskede at tale med ham paa sit Bærelse. „Siig, jeg kan ikke komme — jeg er ikke vel ... nei, siig jeg kommer — jeg kommer strax. — Lad mig idag tømme alle

bittre Skaaler — vedblev han, da Budet var gaaet — hun skal erfare Alt!

Heloise, der havde følt det Urigtige i sin Ligeegyldighed mod Georg denne Dags Morgen og ikke kunde bebrejde ham andet, end hans Kjærlighed til hende, modtog ham ved hans Indtrædelse med større Venlighed end maaskee nogensinde før.

Vi have ikke seet hinanden den hele Dag — sagde hun blidt og førte ham hen til Kanapeen — det er dog ikke rigtigt. Imorgen skal vi forbindes ved det helligste Baand, og vi maae have meget at sige hinanden. Kom og sæt Dem, kjære Georg! De har jo villet tale med mig imorges. Ikke sandt — tilføiede hun lidt adspredt — der er kommen Brudestads? — Ja ja — Elsebeth har taget imod det og kan ikke noksom rose det. Imorgen er min Tour at beundre det. Men jeg skylder Dem endnu min Tak for at De har opsogt mig imorges og for min Skyld gaaet den besværlige Vei.

Medens hun talte, sad Georg og forstummede. Hvert Ord trængte ham til Sjælen. Ak, han syntes aldrig at have seet hende saa skøn og elskværdig. Det var første Gang, hun havde tiltalt ham med hans Fornavn, og første Gang, han havde Tilladelse til at besøge hende paa hendes Værelser; disse forekom ham

som en Helligdom, hvis Præstinde hun var og hvis Tjeneste han nu formasteligt unddrog sig. Grebet af sine Følelser og af den skjærende Modsatning mellem hendes rolige Mildhed og hans eget oprørte Indre, bedækkede han hendes Hænder med Taarer og Kys og sagde: „O Heloise! jeg er ikke Deres Godhed værdig. De er en himmelsk Engel, der efterlader Held og Lykke i Deres Spor. Men jeg ...“

Mere kunde han ikke bringe over Læberne og saae mørk og taus ned for sig. Heloise antog disse Ytringer for et Udbrud af hans Æmhed og beroligede ham smilende. Men en Tilstaaelse i dette Øieblik var ham umulig. Han bortfjernede sig saasnart han kunde og trøstede sig med den Beslutning at give hende skriftlig Underretning om sin ældre Forbindelse.

„Hende skal jeg frivillig gjøre Afkald paa — udbrød han smerteligt, da han var kommen tilbage til sit Værelse — hende, hvis klare, med sig selv enige Aand kunde være min ledende Stjerne. Et saa fortræffeligt Væsen, en saa stor Lykke skal jeg selv støde fra mig! Hvo kan forlange det? — og blot for at oprette en Lætsindighed, en Beruusning af mine Sandser, Enhver havde givet efter for. Man vil kalde mig en Forfører. Har jeg da lokket, har jeg overtalt og forført? og bære vi ikke begge Skylden for den Brøde, jeg ene maa bøde

for? — Al, Marguerite! jeg maa haardt og dyrt betale de Timer, jeg har tilbragt i dine Arme!"

Han meldte sig fra Middags-Bordet og indelukkede sig paa sit Værelse. Efter megen Kamp med sig selv begyndte han paa et Brev til Heloise. Men han tilintetgjorde ethvert Udkast og fortvivlede over de Ord, han havde nedskrevet. Tung i Hovedet og ikke istand til at fatte en Beslutning blev han næsten glad ved at afbrydes af et Bud fra hans Moder, der efter Bordet ønskede at tale med ham i Spiseværelset. Han gik ned og traf hende alene.

Hvad har min Søn nu besluttet? spurgte hun og saae stift og prøvende paa ham.

Jeg har ingen Grund til at fravige den Beslutning, jeg engang har fattet, svarede han, dog med nogen Usikkerhed i Stemmen.

Altsaa Du vil tvert mod mit Raad og min Advarsel indgaae denne Forbindelse? Til imorgen er Vilsen bestemt; alle Tilkeredelser ere trufne. Froken Carstens Familie er underrettet om Dagen og Tiden, og høitideligholder maaskee imorgen en Fest, hvis hellige Baand vi have sønderrevet. Din Moders Ord, der altid har været prøvet Guld, skal brydes, jeg skal beskæmmes og Hoquevilles triumphere! Den skjændigste Plan til at snappe din Brud fra dig skal lykkes. Ja,

netop — vedblev hun da Georg gjorde en uwillig Bevægelse — netop den skjændigste Plan til at berøve dig din Brud. Fordi Du handler som en blind Daare, derfor har din Moder Dine at see med. Seg har, ved at examinere Folkene, skaffet mig de nøiagtigste Underretninger. Den unge Hoqueville har alt en lang Tid som en Ræv listet sig omkring Gaarden. Han har havt flere hemmelige Sammenkomster med Broken Carstens, og dristet sig til at skrive hende til. Han har gjort hende Gud ved hvilke Propositioner. Han har meddeelt hende dine *Liaisons* med hans Søster...

Du troer ...?

Ja, hvem kan vide det? For Intet har han ikke opført hende. Og vilde han røkke hende i hendes Beslutning, da kunde han jo ikke vælge noget Bedre. Hvad Heloise tænker om denne Sag, ved jeg ikke; men hun er en fornuftig Pige og vil nok vide at bedømme den rigtigt. Men Du, Georg, tag dig iagt, at man ikke spiller dig en Søster i Hænderne, for des nemmere at snappe din Brud fra dig.

Din Mistænkelighed fører dig for vidt, svarede Georg. Med Heloise har jeg nylig talt, og paa hende var Intet at mærke. Arthur Hoqueville kjender Du ikke og har altfor flette Tanker om ham. Han er ikke istand til den Nedrigbed, Du mistænker ham for.

Georg! Du veed ikke hvad Mulatterne ere istand til. Du kjender ikke denne rænkefulde Slægt og deres utallige Kneb og Paafund.

Du glemmer, Hoquevilles er af vor egen Familie. Om dem i det mindste burde Du have bedre Tanker.

Halsstarrige! udraabte Fru Graves — saa gaar da og styrk dig i din egen Undergang! Lad haant om din Moders Raad! sammensværg dig med mine Fjender! Hold dig til denne foragtede Slægt, og beklag for sildigt, at Du ikke har hørt min advarende Røst!

Med disse Ord vendte hun ham Ryggen og forlod ham. Georg fæstede vel ikke stor Lid til hendes Besskyldninger, som han antog for fremkaldte mere af hendes ubændige Had til Hoquevilles end af nogen rimelig Grund; dog var ham Adskilligt paafaldende. At Arthur havde søgt at gjøre hans Brud opmærksom paa hans ældre Løfte til Marguerite var i sig selv ikke usandsynligt. Han mindedes nu, at Heloise virkelig havde forekommet ham tankefuld og adspredt. Selv den hende saa usædvanlige Blødhed i Tale og Udsærd havde maaffet sin Grund i hendes Kundskaab til hans ældre Forbindelse og den smertelige Følelse, denne Kundskaab havde vaakt. Hvo kunde vide, om hun ikke blot havde ladet ham kalde for at erholde en

Forklaring; om ikke skuffet Kierlighed og Bekymring for et Brudd havde bevæget hende til at søge en Oplysning hos ham, hun ikke vovede at forlange. — Denne Tankegang satte ham i en saa urolig Bevægelse at han besluttede saa snart muligt at skaffe sig Bished. Dreven af sin Sindstilstand og en vaagende Jalousie begav han sig længe før Tiden paa Veien til Hoquevilles, uden at betænke at hvad der saaledes satte ham i Uro stod i Strid med hans egne Beslutninger.

Allerede ved Indgangen til Stien, der førte over Fjeldryggen, traf han Arthur siddende. Heller ikke denne havde havt No paa sig hjemme. Ved at drive om mellem Klipperne førte hans Skridt ham uvilkaarligt til et Punkt, hvorfra man kunde see ned til Lindaasegaard, og hvorfra han ofte med et drømmende Velbehag havde fulgt Heloise med Dinene, naar hun lod sig see dernede tilhøst. Da han blev Georg vaer, sprang han livlig og munter op og gik ham imøde. „Du er allerede her, Georg? Længe før Tiden? Det var smukt og ædelmodigt gjort. Jeg havde frygtet for at maatte vente; men jeg har gjort dig Uret og skylder dig Afbigt.“ Georg tvang sig til at smile, og de gik nu sammen op ad Stien. Arthur syntes i den lykkeligste Stemning og aaben for

ethvert behageligt Indtryk. Han udbredte sig over sin Søsters Glæde, naar de allerede nu og saa uformodet ankom, og skildrede sin Moders Hentykkelse, naar de engang Alle vare samlede. At Georg gik ved Siden af ham taus og fordybet i sig selv, bemærkede han ikke under Strømmen af sine egne Ord. — Da de vare komne op til den Deel af Stien, der var banet blandt de øde, ubevoxede Steenmasser, standsede Arthur pludselig som grebet af en Erindring og udbrod uvilkaarligt: Her paa dette Sted, Georg, har jeg første Gang seet ... Men han holdt inde, som om han fortrod hvad han havde begyndt paa.

Hvem har Du her seet? spurgte Georg med et forskende Blik.

Hvem jeg har seet? — vedblev Arthur og gik videre. Nu ja — det er jo i Grunden en ligegyldig Omstændighed — men jeg kan sagtens sige det. Jeg har her første Gang seet Frøken Carstens.

Har Du? Hvorledes ere I To stødt sammen? Svar mig! — Du kender hende altsaa, og siden naar?

Arthur bemærkede kun altfor vel den Lidenstabelighed, der talte ud af Georgs Ord, og han bandede sin Uforsigtighed. Men det var engang skeet, og han vidste intet bedre Middel til at fjerne hans Mistanke

end at sige Sandheden: „Jeg har her ved et Tilfælde været saa lykkelig at frelse hendes Liv.“

Du har frelst hendes Liv? Hvorledes kan jeg troe det? Derom har Heloise jo ikke talt et Ord! Naar — hvor — og ved hvad Leilighed? — Arthur, svar mig og siig mig den ligestemme Sandhed. Hvad har Du for med Heloise? Hvad har Du fortalt hende? Hvad har været din Hensigt . . .

Men saa berolige dig dog, Georg! Hvad er det for en Mistanke der plager dig? Jeg har seet hende den ene Gang.

Nei, Du har seet hende oftere. Jeg veed det og Du kan ikke fragaae det.

Tavist, jeg har talt med hende een Gang til. Hvad Ulykke er da deri?

Saa er det dog sandt! — raabte Georg ude af sig selv. Mig befnærer Du ved en Overraskelse, for at drage Fordeel af min Trosthyldighed. For hende lægger Du hemmelige Snarer; hende sender Du Breve, hende søger Du at bedaae for at fremme dine Hensigter. Men det skal ikke lykkes dig. Du skal ikke sonderribe en retmæssig Forbindelse! — Tie, Stendige! jeg gien-nemskuer dine Planer og foragter dine Kunstgreb. Mel-lem os er det ude. Jeg forbander den Stund, da jeg lod mig forblinde og daare af dig og din underfundige Slægt.

Under denne ulykkelige Dødsstrid befandt de dem paa den smalle Stie, der løb langs med det soimlende Dyb, hvor Elven langt nede havde sit Leie. — Arthur var som forstenet ved Georgs Bebreidelser. Han kunde ikke gjøre andet end holde fast paa ham, da han vilde rive sig løs, og under Udbruddet af hans Raserie tilraabe ham: Hør mig, Affindige! og tag mod Grunde . . . Lad mig forklare Dig —

„Slip mig! skreg Georg — bort fra mine Dine!“
 Og idet han under Bestræbelsen for at rive sig løs gav Arthur et heftigt Stød for Brystet, gled denne ud og sank med et høit Udraab ned ad Fjeld=Skraa-ningen.

Georg stod et Dieblis bedøvet og saae ham falde fra Klippestykke til Klippestykke til den redningsløse Død. Han skjulte Ansigtet i Hænderne og løb forstyrret bort, som om en ond Aand var efter ham; agtede hverken Veie eller Stie og havde snart forvildet sig i den ham desuden ikke meget bekendte Egn. Da han nogenledes kom til Besindelse igjen, befandt han sig blandt skalbede, uvejsomme Fjelde, hvor han aldrig havde været før. Det lakkede allerede mod Aften. Vinden soer Kold hen mellem de fremragende Klippe=spidser og syntes at stille og kjøle Dyrøret i hans Bryst. Gensom i denne forladte Egn sølte han Nød=

vendigheden af at samle sig og, om muligt, finde Gudsstien han havde forladt. Han blev længe og for-gjæves omkring, indtil han omsider, ved at bestige et høit Klippestykke, i Skumringen øinede den bekjendte Træ-Indhegning om sin Moders Gaard. Ved at forfølge denne Retning kom han, skjøndt ikke uden Fare, saa nær Gaarden at han ikke længer kunde tage fejl af Veien. Han var nu istand til en roligere Be-tragtning af sin Stilling og hvad der laae ham nærmest.

Man har ofte bemærket, at en begaaet For-brydelse sjældnere fremkalder Anger end virker til at forhærde Gemyttet. Bevidstheden om engang at være hjemfalden til de fordærlige fristende Magter og Mistvivlen om at kunne træde tilbage, giver Sindet en Forstokkelse, der lettest tilfredsstilles ved at hærde sig mod en bebreidende Anger. Georg friskjendte sig vel for Arthurs Død og skrev det paa Tilfældets Reg-ning. Dog hvidskede en Stemme til ham, at han havde fordømt ham uhørt og i hvert Fald ved sin Ubændighed bragt en ny Jammer over en Familie, der ved ham allerede havde lidt saa store Krænkelser. Men denne Bevidsthed overtydede ham ogsaa om, at en Forsoning med Hoquevilles Familie under disse Om-stændigheder var umulig, en Forbindelse med Mar-guerite utænkkelig og unaturlig; og han fandt des-

værrer en vis Lættelse og Trøst i denne Tanke. Arthur, meente han, havde sin egen Underfundighed at takke for sin Død; han var ikke gaaet aaben og ærlig tilbærks, tvertimod var hans Udsærd af den Art at en Tvekamp havde været uundgaaelig, og i denne skulde han ingenslunde have skaaet hans Liv. Marguerite kunde aldrig blive noget for ham, og han mindre for hende. Forladt skulde hun ikke være ved sin Broders Død; der skulde sørges for hende og Alt gøres for at hun sikker og beskyttet kunde vende tilbage til Besindien. „Lad der komme hvad der vil! — sagde han da han seent om Aftenen befandt sig i Nærheden af Gaarden. Jeg har fattet min Beslutning. Skeet er skeet. Over det Forbigangne hjælper det ikke at klage. Min Moders Raad, min egen Fremtid, Alt opfordrer mig til at vise mandig Bestemthed og til ikke at lade mig rive hen af den Strøm, hvori jeg er kastet.“

Ved Gaardsporten stod en Karl, der var sat derhen af Fru Graves for at passe ham op naar han kom hjem. Hun havde havt flere Bud efter ham og ønskede strax at tale med ham. Da han kom ind til hende, gik hun op og ned i Stuen uden at see paa ham og uden at sige et Ord. Bærelset var skummelt, kun oplyst af en fra Loftet nedhængende Lampe. Stilheden, der herskede her, og den uvisse Skumring, hvori hans Moders høie, strenge Figur med eensfor-

mige Skridt bevægede sig, greb ham ved hans Indtrædelse og bragte ham til at standse.

Du har havt Bud efter mig, sagde han omsider og nærmede sig.

Hun blev staaende og betragtede ham stift og alvorligt. Georg, sagde hun, jeg mærker, at en Moder kan rokkes i sin Beslutning, naar det gjælder hendes eneste Søns Vel. Det var min Agt at lade dig gaae dine egne Veie og ikke spille et Ord mere paa din Gjenstridighed. Men endnu engang vil jeg gjøre et Forsøg; endnu engang vil jeg prøve hvad Fornuftens Stemme formaaer, hvad en Moders Raad, der for din Skyld har gjort Opoffrelser, Du ikke aner, for din Skyld sin hele Levetid tænkt, stræbt og arbeidet.

Lad det være godt, afbrød Georg hende mørk. Jeg staaer ikke længer iveien for dine Planer. Jeg er beredt til at gaae alle dine Ønsker imøde.

Du vil? — sagde hun overrasket — Du vil, Georg?

Jeg vil. Imorgen rækker jeg Frøken Carstens min Haand.

Er det dit Alvor? Svar mig, og troe ikke at Du kan føre mig bag Lyset. Du lover mig høitideligt, at frasige dig Hoquevilles Datter og ægte Heloise, din Forlovede for Gud og Menneſkerne.

Jeg lover det. Men spørg mig om Intet mere. Overlad mig til mig selv. Jeg er mat og trænger til Rolighed.

Georg! Georg! — udbød Fru Graves og greb begge hans Hænder. Du har idag gjort mig mere Sorg end i dit hele Liv. Du har, hvad endnu intet Menneſke har formaaet, idag bragt mig til at græde af Fortvivlelse over dine Handlinger. Men Du er givet mig igjen; Du er atter min Eneste, mit Haab og min Stolthed, og din Løn ſkal være din Moders Belsignelse.

Diſſe Ord, der bleve udtalte med bevæget Stemme, vare ham ſaa uvante hos hans Moder, hvis uſomme Bryſt aldrig pleiede at give efter for blodere Indtryk, at han rørt og grebet ſank paa Knæ for hende. Hun lagde Haanden taus paa hans Hoved, og vinkede derpaa til ham, at han kunde reiſe ſig og begive ſig bort.

Den følgende Dag var en Søndag. Storſtuen paa Lindaafegaard havde alt længe været opfyldt med pyntede Folk fra Gaarden og Omegnen, der ventede paa at ledsage Brudeparret til Kirken. Paa den beſtemte Tid begav Fru Graves, ledsaget af nogle Fruentimmer, ſig op til Bruden for at afhente hende, medens Junghans og en Gaardeier fra Nærheden hentede Georg ned.

Elſebeth og nogle Piger vare endnu beſkjæftigede

med at ordne det sidste af Heloises Pynt. Den tankefulde Brud stod imellem dem uden Deeltagelse for hvad de foretog dem. Hun var bleg og stille; men det var man, efter Elsebeths Sigende, altid en Bryllupsmorgen. „See saa! nu er Frøkenen færdig, sagde den fornoiede Amme. Nu skal vi bare fæste Bouquetten fast. Her skal den sidde; for den maa ikke skjule det smukke lille Bryst, at Mandfolkene kan have noget at see paa. Ja, det vil de gjerne: og saa kan de med det samme see, at Frøkenen er af reen hvid Herkomst. — Hør saa, Frøken, hvad jeg vil sige Dem: naar De nu staaer for Præsten og han holder Talen, saa maa De græde; og det maa De ikke glemme. For naar De ikke græder, bliver han vred.“

Under disse Ord var Fru Graves traadt ind. Hvad er det, Du siger? henvendte hun sig strengt til Elsebeth.

Jeg siger, hun skal græde under Præstens Tale. Det er saadant et besynderligt Varn. Naar man ikke siger hende hun skal græde, saa er hun istand til ikke at gjøre det.

Lie, og skjøt dig selv! sagde Fruen og vendte sig derpaa med et Par ceremoniose Ord til Heloise, idet hun indbød hende til at ledsage sig. Da de kom ned til Forsamlingen var Georg allerede tilstede. Han var mat og affpændt, som En der havde kjæmpet med

en søvnløs Nat og hvis Sjæl i saa kort Tid havde været et Bytte for de stridigste Lidenfkaaber. Han hilste sin Brud taus og med usikker Holdning. Hun gik hen til ham og rakte ham Haanden, som han kyskede med Hefstighed. Fru Graves betragtede dem begge stivt og syntes at ville gjennembore Sonnens Bryst med Dinene for at komme efter hans Sjæls sande Tilstand.

Man gik parviis hen til Kirken der laae i Nærheden. Da man havde indtaget de anviste Pladser, begyndte Præsten paa Talen der lykkeligviis ikke var lang. Han gik over til Vielses-Formularen og henvendte sig til Georg. Denne løftede Dinene iveiret, men foer pludseligt forfærdet sammen og begyndte heftigt at zittre. Bag Præsten, i en Krog ved Altret, syntes han, stod Arthur Hoqueville lænet op til Muren, bleg som et Lig, og betragtede ham ufravendt. Han antog det for et Sandsebedrag, og samlede al sin Kraft for at udtale Ja'et. Men da nu Præsten tiltalte Heloise og hun, idet hendes Ansigt blev endnu blegere, begyndte at bevæge Læberne, traadte Arthur langsomt frem og sagde: „Svar ikke, Frøken! Deres Ja er ugysldigt. Denne Mands Haand er ikke længer fri.“ — Ved Synet af ham og ved at høre hans Stemme, styrtede Georg bevidstløs og med et tungt Fald om paa Gulvet. Alle sprang op under en almindelig Forvirring.

Fru Graves og nogle Andre ilede forstrækkede hen til den Besvimede, løstede ham op og bragte ham ud af Kirken. Heloise blev et Dieblisk staaende og saa bedøvet og fremmed hen for sig, indtil nogle af de nærværende Fruentimmer toge sig af hende og førte hende ud. Arthur var forsvunden.

Efter nogen Tids Forløb vaagnede Georg af sin Afsmagt, men i høieste Grad angrebet, og talte vildt. Man maatte transportere ham hjem til Gaarden og i Hast sende Bud efter en Læge fra Bergen. Gaavel en Contusion i Hovedet ved Faldet som de Landslidelser, hvoraf hans af Naturen ikke stærke Legeme var rystet, kastede ham paa Sygeleiet. Vi overlade ham til hans Moders og Heloises Pleie, og vende tilbage til Arthur Hoqueville. Men inden vi kunne forklare hvorledes denne var bleven frelst fra Døden, bliver det nødvendigt at gaae noget tilbage i Fortællingen.

Som ovenfor berettet havde Negeren Dominique med Uro og Uengstelse været Vidne til den Hefstighed hvormed Fru Graves modtog Georgs Barn. Dette Barn, der bestandig havde været betroet til hans Pleie, var hans Diefteen. Han hang ved det som overhovedet ved hele Familien Hoqueville med en Hunds Trofskab. Da Georg befalede ham at forlade Børnelsket, gik han vel, men vovede ikke at forlade Gaarden og blev urolig om paa Gangene og i Gaardsrummet. Mistæn-

kelig paa Alt blev han opmærksom ved at see den gamle Elisebeth komme ud fra Truen og bære paa Noget. Den Maade, hvorpaa hun bar, og Formen af Kurven, der forekom ham kjendelig gjennem Klædet, drev ham til instinktagtig at følge efter hende i Graastand. Ved at holde sig skjult og krybe bag Buske var han Vidne til, at hun ved sin Ankomst til det omtalte afsides liggende Huus blottede Kurven, tog Barnet frem og omfider satte det ned i Elven. Hjertet bankede i Livet paa den stakkels Karl, men han tøvede indtil hun var ham ude af Syn. Da foer han som en Piiil ned til Flodleiet, kastede sig i Strømmen og opfangede Kurven længe inden den naaede til det frygtede Vandfald. Barnet laae uskadt og sovende deri; den jevne Bevægelse ned ad Elven havde vugget det i Sovn, og Kurven og Puderne hidtil holdt Vandet ude. Hoverende over sit Bytte sprang og dansede han, og skyndte sig bort, efterat have overbevist sig om, at hans lille Yndling var i Behold. Han vovede imidlertid ikke at gaae den kortere Stie over Fjeldet af Frygt for at bemærkes, men valgte den langt længere Veirundt om dettes Fod, hvorved han først ankom til Hoquevilles henimod Eftermiddagen, tildeels en Følge af hans Ubekjendtskab til denne Omvei. Da han traadte ind til Marguerite, styrtede han ned for hende i stor Sindsbevægelse og løftede Kurven høit iveiret, men

formaaede af Glæde ikke at tale. Hendes Sammer og Skræk var ubeskrivelig, da hun endelig erfoer den Fare, hvori hendes Barn havde søvnet. Hun trykte det til sig og vædede det med sine Taarer. Den Tanke, at Georg kunde være Medvider i denne Udaad vilde hun ikke give Rum for. „Nei, det er som Dominique siger, hans Moder, hans haarde, ubarmhjertige Moder. Georg kan ikke, en Fader kan ikke handle saaledes mod sit Barn. Naar han erfarer det, vil han forfærdes og velsigne det Dieblif, da min Glut blev frelst.“ — Med Længsel ventede hun paa hans og Arthurs lovede Ankomst. Men Eftermiddagen gik hen; det var langt over Tiden, og Ingen af dem kom. Betaget af en usigelig Angst jog hun Dominique ud for at gaae dem imøde eller søge dem op. Den troe Neger spejdede overalt paa Veien og listede sig lige til Fru Graaves Gaard, men kunde ikke faae Die paa Nogen af dem. Nedslagen og mismodig vendte han tilbage. Da han gik over den smalle Stie ved Afgrunden, kastede han uvilkaarligt et forskende Blik ned til Elven. Tanken om det nyligt her forøvede Attentat mod Barnets Liv bragte ham til at ane en ny Misgjerning. Her var hans Herre gaaet over med Georg, og til denne havde han ikke stor Tro. Der var imidlertid Intet at see. Ankommen igjen tilbage til Dalen, kunde han ikke overtale sig til at komme tomhændet tilbage til sin Frue, men blev

hvilleløs om med Dinene urolig fæstede paa alle Gjenstande. Maskinmæssig styrede han atter sine Skridt til Elven, der her løb igiennem, og forfulgte Leiet til op mod Vandfaldet. Allerede langt fra saae han her noget bevæge sig, ilede nærmere og opdagede med et høit Fryderaab sin Herre, der sad nær ved Vandfaldet og øste Vand i den hule Haand for at forfriske sig. „D kjære, kjære Herre! Er De frelst? Lever De? Mat? syg? faldet ned fra Klipperne? Dominique er hos sin Herre; Dominique bærer ham hjem.“ Arthur var saa udmattet at han knap kunde tale. Paa det frygtelige Fald var han bleven stærkt forslaaet ved at tørne mod et Par udstaaende Klippestykker. Men disse havde ogsaa standset Faldets Hestighed, og nede mod Elven, hvor Vandet lokkede Vegetationen frem, var han bleven opfangen af nogle Brombær-Buske. Her blev han en lang Tid liggende uden Bevidsthed. Da han kom til sig selv igjen, var Alt ham som en Drøm. Det varede længe inden han kunde orientere sig og begribe hvor han var og hvorledes han var kommen der. Han begreb det desværre for snart og indsaae den hele Nødvendighed af at samle sine saa Kræfter og begive sig til sin ulykkelige, forladte Søster, der nu mere end nogensinde trængte til hans Trøst og Beskyttelse. At klatre op igjen ad Klippevæggen var ham umuligt; han valgte derfor at følge Elvens

Leie, og frøb mere end han gif. Saaledes naaede han under ulidelige Smerter i Lemmerne og under bestandig Fare for at glide ud og ned i Floden, til Vandfaldet, hvor Dominique traf ham. Ved Hjælp af denne, der snart førte og understøttede ham, snart bar ham, ankom han hjem. Dominique havde fortalt ham om Barnets Fare og Frelse. Af Medynk med sin Søster, der stum af Skræk og anende det Værste, tog imod ham, sagde han til hende, at han paa Udveien ved Uforsigtighed var gledet ud og faldet ned. Hun svarede ham ikke, gjendrev ham ikke, men græd stille, mens hun syslede om ham og fik ham overtalt til at gaae tilsæns og anvende de faa Midler der stod i deres Magt.

Ved En af Folkene paa Stedet, der tidlig om Morgenen blev sendt til Lindaaasegaard, erfoer Arthur at alle Tilberedelser vare gjorte til Georgs og Heloises Vielse. Uagtet han var overordentlig afkræftet, haabede han dog endnu at kunne komme til rette Tid for at nedlægge sine Indsigelser. Hans Beslutning var, om muligt, først at advare Heloise; men Wandringen over Fjeldstien faldt ham, uagtet han blev understøttet af Dominique og en Karl, saa besværlig, at Toget allerede var i Kirken, da han ankom der. Ved at staae lige overfor Brudeparret vaklede han en Tid i sin Beslutning, uvis om hvad Held der var at vente

for hans Søster af en Forbindelse med en Mand af Georgs Character. Men, da Heloise bevægede Læberne for at udtale Ja'et, traadte han mekanisk og villieløs frem. Følgerne heraf have vi alt meddeelt. Under den almindelige Forvirring lykkedes det ham at komme ubemærket bort og hjem. Hersra skaffede han sig daglig nøie Underretning om Georgs Sundheds-Tilstand. Selv blev han hjulpen af sin stærke Natur og gjen-vandt snart sin Førlighed.

Heller ikke Georgs Sygdom lod til at være farlig. Under hans første Feber-Phantasier spysfættede han sig ideligt med sit Barn. Naturen gjorde under hans Afkræftelses-Tilstand en Ret gjældende, han under Styrken af sine Lidenstaber saa unaturligt havde tilfødesat. Lægen gav imidlertid de bedste Forhaabninger. Men desværre stødte en Omstændighed til, der havde den ulukkeligste Indflydelse paa hans Helbred.

Rygtet om hans tidligere Forbindelse var ved Scenen i Kirken blevet almindeligt. At Marguerite var hans ældre Forlovede, at han med hende havde en Søn, var ikke længer nogen Hemmelighed. Det kom ogsaa for den gamle Elsebeths Øren. Hun fik Visshed om, at det var hans, hendes kjære Georgs Barn, hun havde sat ned i Elven. Selv de Drd, han under sin Sygdom i Vildelse lod falde, overtydede hende derom. Herover var det gamle Menneske, som naturligt, aldeles

utroosteligt. At Barnet var reddet, var hun uvidende om. Hun gik og jamrede og vred sine Hænder og talte med sig selv: „Georgs Barn! Na jei jei! hvad har Fruen der faaet mig til!“ — men vovede ikke at betroe sig til Noget. Hendes desuden svage Forstand var øiensynlig angrebet, og hun endte med at blive som sjantet eller halvtaaaset. I denne Forfatning gik hun en Dag ind til Georg, faldt ned for Sengen og fortalte ham under Jamren og Udraab hvad der paa hans Moders Befaling var blevet af Barnet, og anraabte ham om hans Tilgivelse. Det indsees let hvad Indtryk dette frembragte paa den Syge. Han blev som ude af sig selv og sprang op af Sengen for paa Diebliffet at tale med sin Moder. Paa Elsebeths Skrig kom man til Hjælp og fik ham med Møie bragt tilsengs igjen. Men denne Rystelse gav hans Sygdom den beklageligste Vending. Lægen erklærede ligesvem, at menneskelig Hjælp var forgjæves. Tilbagefaldet var voldsomt og langvarigt. Først efterhaanden kom han saaledes til sig selv at han kunne ordne sine Tanker og tilbagekalde det Forbigangne. Efterretningen om at hans Barn var frelst, modtog han taus som om han vidste det. Han blev stille og tungsindig og indelukkede sig ofte med Junghans. Synet af hans Moder derimod var ham utaaeligt; hun turde aldrig betræde Værelset. Denne stolte Kone bar med Tæthed

og uden at roffes i sit Had mod Hoquevilles saavel dette Tilbagefald som den bittere Dødsbeviisning, at hendes egen uforstaaelige Handling var den nærmeste Aarsag til hendes eneste Søns Død.

Flere Uger gik saaledes hen paa Lindaasegaard under den uafbrudte, eensformige Stilhed, en dyrebar, farlig angrebet Syg udbreder i et Huus blandt Alle, fra de nærmeste Slægtninge til den Ringeste af Tvendet. Omfider en Dag, tidlig paa Formiddagen, kom Jung- hans ind til Fru Graves og underrettede hende om, at han paa Georgs Befaling havde ladet Arthur Hoqueville og hans Søster hente, og at de allerede befandt dem inde hos hendes Søn.

Hvorledes? Uden mit Vidende vover De . . . ?

Naadige Frue! Deres Søn er, som De veed og selv har erklæret ham for, min Principal. Det er min Pligt at adlyde ham med samme Trostid, hvormed jeg til alle Tider har adlydt Dem. Lægen har givet sit Samtykke dertil. Han er ved sine fulde Sandser, og jeg seer ikke at vi kunne sætte os mod hans Beslutning.

Hans Beslutning! foer hun op. Hvad vil han? Hvad har han isinde?

Hans Beslutning er at lade sig vie til Frøken Marguerite Hoqueville. Præsten og en Dyrigheds- Person ere allerede ankomne. Det staaer nu til Dem, naadige Frue, om De ønsker at være tilstede.

Altmægtige Gud! altsaa det er Enden paa Alt, hvad jeg har stræbt og gjort for ham. Den Løn har jeg! — Lad ham da! Lad ham trodse sin Moders Raad! Udfaldet vil vise, hvad Betsignelse det bringer.

Fruen har altsaa Intet videre at bemærke? spurgte Junghans i sin sædvanlige Forretnings-Tone.

Forlad mig. Jeg har Intet mere med Dem at sasse. Gaae til Deres Principal og lad ham give Dem Ordre.

Junghans anbefalede sig og gik ind til sin Herre. Her gik kort efter Bielsen for sig i Nærværelsen af de nødvendigste Bidner. — Georgs og Marguerites Gjen-syn havde rystet dem begge stærkt. Hos Forstnævnte syntes fra dette Dieblis at indtræde en fuldkommen Forglemmelse af de mellemliggende Begivenheder. Hans Omhed mod Marguerite var som i deres Kjærligheds lykkeligste Tid. De saa Dage, han endnu havde at leve i, vare hun og hendes Barn bestandigt om ham; han var urolig, naar han savnede Nogen af dem. Kort før han døde, henfaldt han igjen til Feber-Phantasier. Hans Tanker og Forestillinger dvælede i Vestindien, i det tropiske Clima, ved Fru Hoquevilles Landsted Hilerhouse og under dets Dranger. Hans Sjæl gjengav hvissende som en Golsnarpe alle Grindringer fra hiin Tid, der fra den fjerne Zone strømmede forbi ham. Han døde i Marguerites Arme, med en mild, for-

sonende Tilbagevendelse til sin første Kjærlighed, dens
Dromme og dens Lykke.

Heloise havde med meget blandede Følelser været
Vidne til den hurtige Omverling af Begivenheder, hvori
hun selv var saa nøie interesseret. Det var maaskee
først det voldsomme Brudd af den Forbindelse, hun
stod i Begreb med at indgaae, der gav hende klar Er-
kjendelse af denne Forenings fulde Betydning. Ved
Hjemkomsten fra Kirken befandt hun sig med et let
Malanddrag som En, der uden at vide det har svævet
i stor Livsfare og blot ved et Tilfælde er bleven frelst.
Da Junghans havde meddeelt hende den sande Sammen-
hæng af Georgs Forhold til Marguerite, var hun snart
enig med sig selv, hvad hun havde at gjøre. I Sel-
skab med den gamle Comptoir-Betjent begav hun sig
til Hoquevilles, og var mellem dem og Georg en for-
sonende Midlerffe. Hende skyldtes det ogsaa, at
Georgs Beslutning at ægte Marguerite blev, da Jung-
hans af gammel Respect for Fru Graves yttrede
Betænkeligheder, sat igjennem med saa megen Be-
stemthed. Ved Georgs Død afflog hun Fru Graves'
noget kolde Indbydelse at følge med hende. Derimod
ledsagede hun Ugen derpaa Arthur og Marguerite til
Kjøbenhavn. Her gav hun efter for den unge Mands
Ønsker og rakte ham sin Haand. I Slutningen af
Høsten reiste Alle over til St. Domingo, hvor Arthur

tog hæderlig Deel i Frihedens Sag og havde den Glæde at see den seire. Marguerite giftede sig ikke igjen. Hendes Søn har i den senere Tid udmærket sig i Republiquens Kammer ved sine energiske, men særdeles strenge Forslag mod *les Cultivateurs*, de forhen livegne Negre, der som bekjendt ere udelukkede fra al Indflydelse paa Regjeringen og, uagtet de ere frie, staae under skarpt Opsyn. Men han har ogsaa et stort Navn for sin retskafne Vandel og ubestikkelige Retfærdighed.

Fru Graves var foreløbig taget til Bergen. Her blev Elisebeth, og der blev sørget taaleligt for hende. Hendes Udløbsfor angaaende Georgs Barn tog man intet Hensyn til, da hun blev anseet for svagsindet. For Familiens Skyld sørgede Arthur for, at denne Sag blev aldeles neddysset. — Fru Graves selv fortsatte, efter at have skiftet med sin Søns Enke og Barn, den gamle Virksomhed paa St. Croix. Skjøndt hun opnaaede en høi Alder, var hun dog vel bleven ældre, hvis hun ikke i Krigens Aar ved Conjunctioner og Misvæert havde seet sin Formue aldeles ødelagt. Dette Tab syntes hendes Stolthed mindre at kunne bære, end de store Lidelser, hun i sin Familie havde oplevet.

Blandede Digte.

1845

Genimod Aften ved Rom.

(Efter et Malerie af Röchler.)

Dagen med slappe Binger synker saa heed, saa mat,
Dg vender sig varmtaandende mod den kjølige Nat.
Luften glimrer med Støvet i Solens Straaler; lummer
Dg trykkende den standser og dvæler som i Slummer.

Men Vinden renser Luften. Aften solens Skjær,
Spillende vidunderligt, forgylder Lundens Trær.
Dg Vedbend og Pinie, der staae i Markens Furer,
Sees i Aftenrøden med skarpere Contourer.

— Stille, jeg hører Stemmer. Der er Folk nær herved.
Et spædt Barn skriger; en Kvinde taler med.
Melodisk, fast sørgmodig hun siger lavt: "**Maria!**
Prendi il bambino. Eccola tua zia!"*

* Maria! tag Barnet! — Se, der er din Tante!

Fra den Kant kommer Stemmen; hist skimter jeg
en Muur,

En Rest af Ruiner ved et brøstfældigt Skuur.

Jeg vil nærme mig forsigtigt mellem Krat og Stene —
Hiin lille Bust afveien — ak, hvilken yndig Scene!

En Qvinde, ung og fyldig, med halvblottet Kryst,
Jordpybet som det synes i sød veemødig Løst,
Sidder hist paa Bænken og lader Blikket glide
Med Omhed og Bekymring fra Drengen ved hendes Side.

Det er en dygtig Unge. Hvor but og hvor vred
Han skeler til Ratten, der taus har sat sig ned.
Man seer, hvorpaa han tænker, imens han løfter Skjorten.
Længe varer det ikke, saa napper han nok Morten.

Han holder sig til Moderen, er Kjæledæggen vist,
Skjøndt nu har hun kun Die for hans Broder,
Glutten hist,

Den lille halvaars Pusling; han stikker frem dernebe
Af en flettet Gangkurv som en Fugl af sin Rede.

At gaae skal han lære, det lille stakkels Kræ!
En Qvinde, vel hans Moster, har lagt sig ned paa Knæ
Og lokker ham med Haanden. Der fik han fat en Finger.
Som alle Smaabørn pleie han den til Munden bringer.

— Ja, yndig er den Gruppe! Og over Hver især
 Kaster Aftenrøden et klardunkelt Skjær.
 Hvilken Ro! hvilken Stilhed! Hvor skøn er Dvin-
 dens Smerte,
 Mens hun seer paa Glutten, hun har baaret under Hjerte.

Med et Blik som dette kan kun en Moder see.
 Der er en søm Grindring, der er en Fødsels Bæ,
 En Kummer for den Fremtid, der Barnet er beskicket,
 En stille Glædes Lindren og en Vdmngthed i Blikket.

— Lys! jeg hører Fodtrin. Følk gaae til Huset hen.
 Det er vel bedst, jeg skjæler mig sagte bort igjen.
 Jeg vil ei forstyrre Jer; i Fred I boe og bygge!
 Madonna, som I haabe, beskjærme hvidt Jer Lykke!

Tretten tilbords.

Der var en lang Tid stille
 I Hjørnegaarden hist.
 Gardinerne var' nedhængt'
 Og gjorde Huset trist.
 Om Natten skinned Lampen
 Fra den Syges Kabinet;
 Og der den gamle Greve
 Har ofte gaaet og grædt.

Nu er der atter oplyst,
 Og man kan see derind.
 De klare Ruder dæmre
 Med et lyst og muntert Skin.
 Den gamle Herres Frue
 Har første Gang idag
 Indfundet sig ved Bordet,
 Skjøndt mat endnu og svag.

— En lille Kreds af Venner
 Om Middagsbordet sad,
 Og gjorde sig tilgode
 Med Skjemt og Viin og Mad.
 Den blege Frue vugged'
 En Pusling paa sit Skjød
 Og smilte blidt til Alle,
 Imens hun Intet nød.

Ved Bordets anden Ende
 Sad hendes Treears-Glut
 Og skjændtes med sin Broder,
 En vild og munter Gut.
 „Fa'er! — raabte høit den Yngste —
 Har jeg nu ikke Ret,
 At vi er' tolv ved Bordet
 Med mig og Bro'er Eder?“

Den Gamle lod sit Die
 Længs Bordet glide ned,
 Og sagde: „Vi er tretten;
 Din yngste Bro'er maa med.“
 — „Hvad? Er vi tretten? — udbød
 Hans svagelige Viv —
 Mig bæres for, jeg frister
 Ei heller langt mit Liv.“

Og selfomt blev hun grebet
 Af usforklarlig Skræk;
 Og større Blegghed gjød sig
 Om hendes blege Træk.
 „Jeg føler mig saa ilde!
 Lad mig gaae ind igjen.“
 Saa talte hun og vakled
 Til Kabinettet hen.

Da standsede ved Bordet
 Den overgivne Skjemt.
 Den gamle Herres Pande
 Var kruset og forstemt.
 Og af de taase Gæster
 Var Ingen ret tilfreds;
 Thi Dvertroen sneg sig
 Iblandt den hele Kreds.

Men Grevens ældste Datter,
 Der i sin feire Vaar
 Var viet til sin Husbond
 For ikke fuldt et Aar,
 Med Rødmen hun sig reiste,
 Og tøvende hun gif,
 Og standsede sin Moder
 Med et undseeligt Blik.

„Vær uden Frygt — hun hvilede —
 Den stemme Dvertro
 Ei denne Gang, jeg haaber,
 Forstyrre skal din Ro.
 Ved Bordet var vi fjorten.
 Her var endnu en Gæst.
 Skjendt ubekjendt for Alle,
 Han var mit Hjerte næst.

Den fjortende har siddet
 Ved dette Bord med dig.
 Den fjortende blev indbudt
 Dengang Du indbød mig.
 Og dengang jeg blev mættet,
 Blev ogsaa han bespiist,
 Og al det Godes Dphav
 Han slumrende har priist.

Din yngste Søn Du vugged
 Ved Bordet paa Dit Skjød.
 Derved blev Tallet tretten
 Og truer En med Død.
 Den fjortende Du glemte.
 Thi Gud har hørt min Bøn:
 Under mit eget Hjerte
 Der sad min ældste Søn.”

Fjerboldtspillet.

Mel. Så ser han ut midt bland de Strålar.

Fredm. Ep. 53.

Luften er blaa,
 Veiret er stille;
 Solen lyser, synkende mod Vest.
 Blomsterne smaae
 Dufte saa milde,
 Mens de store kun gjør Blæst.
 Kom, lad os gaae!
 Kom, lad os spille,
 Inden Natten falder paa.

Gift en Allee
 Hvælver sit Dække;
 Lindens Kroner brggede dens Tag.
 Der, skal Du see,
 Trodse vi kjække
 Solen og den varme Dag.

Duftende Sne
 Paa Hvidtjørnens Hække
 Danner Bæggen til vort Tag.

Kom og betragt
 Boldten, Du Søde!
 Elig en Skjønhed man ei ofte seer.
 Ha! hvilken Pragt!
 Hvide og røde
 Prale stolt de lette Fjer;
 Som naar paa Vagt
 Stundom vi møde
 En Soldat i Søndags Dragt.

Tag din Raquet!*
 Boldten jeg kaster.
 Pas nu paa! jeg giver Boldten op.
 Ak, det var flet!
 See, hvor den haster
 Som en Fugl mod Træets Top.
 Ja, Du har Ret,
 Dersom jeg kaster
 Saadant tidt, Du staaer en Ret.

* Navnet paa det Redskab, hvormed Fjerboldten drives iveret.

See Morten Kat!
 Diet han kniber
 Sagte sammen, lurer paa vor Boldt.
 Han vil ta'e fat;
 See, hvor han griber,
 Troer, det er en Fugl — nei holdt!
 Nei, lille Skat,
 Krager og Viber
 Flyve mod vor Boldt kun mat.

Fjerboldten flye,
 Elfte Veninde,
 Til dig som en Kjærligheds-Billet!
 Ak, og paany
 Veien den finde
 Hen til mig — ja, det var Ret.
 Vær ikke bly!
 Amor den blinde
 Seer os knap i Skovens Ly.

Fjerboldten gaaer
 Frem og tilbage
 Som en Due, flyvende med Bud.
 Berelviis naaer
 Kjærligheds Klage
 Dig og mig, naar den gaaer ud.

Kjærligheds Vaar
 Bringes tilbage,
 Naar med Svar den hjemad gaaer.

Flyb i en Fart!
 Bring min Veninde
 Al min Længsel, lille Flybepost!
 Meld hende snart:
 Sukket herinde
 Trodser Tids og Alders Frost.
 Ja, det er klart,
 Elskte Veninde,
 Amor standser Tidens Fart.

Hist fra en Green
 Bogfinken kikker,
 Troer, at Boldten er en Kamerat.
 Der kommer En;
 See, hvor den nikker!
 Nei, Du tager Feil, Krabat!
 Død som en Steen
 Fjerboldten ligger,
 Uden Vinger, uden Been.

Da først, naar vi
 Give den Vinger,
 Og Raquetten toner Slag paa Slag,

Flyver den fri,
 Budskab den bringer,
 Understøtter Amors Sag.
 Ja, min Pipi!
 Boldten sig svinger
 Kun med vore Hjerters Slag.
 — Astenens Blaa
 Spreder sin Skygge;
 Kom, Pauline, lad os nu gaae hjem.
 Fuglene smaae
 Sove saa trygge;
 Vi vil ei forstyrre dem.
 Ja, lad os gaae!
 Fuglenes Lykke
 Er som vor, en eensom Braa.

Aftensang i Regentsgaarden.

Vi hilse dig, o Aftenblaa
 Med dine Stjerner Brimmel,
 Mens dristigt vore Tanker gaae
 Fra Jorden til en Himmel.
 Vel falder denne Gaard lidt trang;
 Vi kan os lidt kun brede.
 Men grændseløs er Tankens Gang,
 Endskjøndt vi staae heenede.

Dg vel er dette Huus ei stort
 Dg pragtfuldt ikke heller,
 Men som en kunstig Kube gjort
 Med hyggelige Celler.
 Dg Hver af os er som en Vie,
 Der laver listlig Honning
 Af Lærdom, Kunst og Poesie —
 Dg Provsten er vor Dronning.

Naar over Eng og over Bång
 Man hører Brum af Bier,
 Kan vi tractere Folk med Sang
 Og skønne Melodier.
 Om Dagen gaae vi til vor Dont;
 Naar Solens Straaler nærme
 Sig Aftenhimlens Horizont,
 Begynde vi at sværme.

Thi hilse vi med Sang paany
 Hiin Myte af fjerne Kloder;
 Vi hilse dig, o dunkle Sky,
 Betsignelsernes Moder!
 Vi hilse dig, du stille Luft!
 Der hviler som i Drømme
 Og bringer Lindetræets Duft
 Til os i fine Strømme.

Og dig, o minderige Træ!
 Vi takke for din Skygge.
 Forund os længe Ly og Læ
 Og bring os Held og Lykke!
 Vor Provst med Sange hilse vi!
 Han og hans Huus florere!
 Regentsens muntre Colonie
 Han viseligt regjere!

— Den klare Sommeraften alt
 I Nattens Favntag glider,
 Dg sagte hviffes overalt:
 „Nu er det paa de Tider.“
 Bessjærm os Alle, tause Nat!
 Naar vi paa Leiet ligge;
 Dg, drømmer Nogen om sin Skat,
 Vi bede, væk ham ikke!

Stambogs Epistel.

(Mai 1835.)

Som en fiin og sneehvid Due,
Der med Baarens Vind fløi ud,
For at bringe Brev og Bud
Fra sin unge, skjønnne Frue,
Saadan kom, min ubekjendte,
Unge, skjønnne Herskerinde!
Med de første Foraars-Vinde
Stambogs-Bladet, De mig sendte.

Duen (Bladet, De forstod!)
Efter røgtet Grind atter
Over Martsviol-Rabatter
Til sin Herskerindes Fod
Længselfuld tilbagevender.
Bugget blødt paa Deres Hænder,
Hvilende paa Deres Skjød,
Den begynder:

„Herskerinde!
 Jeg har været som Du bød
 Hos din Digter; let at finde
 Var han hvor han boer derinde.“

Har Du? — svarer De med ventligt,
 Naadigt Smil — saa kom, fortæl!
 Vi har ønsket ham et Held,
 Der fra Grunden var ham tjenligt.
 Vi har ofte tænkt at virke
 Til hans Gavn hvad vi formaae.
 Digteren har Krav derpaa;
 Thi ved ham vi først forstaae
 En usynlig Ælkheds-Kirke.
 Hvad vi ane, hvad vi dremme,
 Hvad vi haabe, hvad vi troe,
 Hjertets Uro, Hjertets No
 Lærer han os at bedømme.
 Selv med Ibliden os fersoner
 En begejstret Digters Toner,
 Mens den løses op deri.
 Derfor Sangens Magt vi hylde
 Og erkjende dybt, at vi
 Høiheds Gunst og Naade fhlde
 Dem, der dyrke Poesie.

Men, hvo gjætter hvad en Sanger
 — Slutter De med yndigt Smil —
 Allerhelst og først forlanger?
 En Poet er difficil.
 Derfor dig til ham vi sendte,
 Underretning os at hente.
 Siig os da, hvorledes fandt
 Du hans Silling?

„Åk, brillant!
 — Lyder Svaret. I hans Bolig
 Er en Kjøren ud og ind
 Og en Høitids Blæst og Vind,
 Der er næsten meer end trolig.
 Euphrosyner og Aglaier,
 Terpsichorer og Chariter,
 Lette Nympher, hele Suiten,
 Er det Folkefærd, der pleier
 Gjøre Formiddags-Visiter.
 Jublende med Sang og Klang
 Skaren til hans Bolig stimler.
 Selv Apollo kom engang
 I en Phaëton med Skimler
 Og dresseerte ham en Sang.
 I hans Stue, naar man triner

Ind til ham, man bliver vaer
 I de foldede Gardiner
 Hele Skarer Amoriner,
 Af, der holde Folk for Nar.
 En af disse paa hans Trapper
 Greb mig, men jeg holdt mig tapper.
 — Rundt omkring, hvorhen man seer,
 Genier i gyldne Bure
 Sidde taust og kuffelure.
 Nogle af dem — ja Du leer —
 I en Kad ved Døren hænge,
 Som man tidt seer Klokkestreng.
 Andre, lette som en Fjer,
 Midt i Lysekronen gynge
 I en farvespraglet Klynge.
 Overalt de lege Skjul;
 Paa hans Sopha, under Stolen,
 Mellem Bøger paa Reolen
 Holdes der en evig Juul.
 Men tiltrods for Hurlumheien
 Han i Stuen staaer og gaaer
 Eller purrer i sit Haar,
 Som om Intet var iveien."

Nu, det er os kjær, vi veed,
 — Lader De Dem nu forlyde —

Alle Herligheder flyde
 Til vor Unglings-Digter ned.
 Gjerne gav vi en Bevilling
 Til et Nytaars-Gratiale,
 Hvis ei netop nu hans Stilling,
 Som vi slutte af din Tale,
 Var fortræffelig.

„Å nei!

Herskerinde! skuf dig ei! —
 Hvad betyde hos Poeter
 Et Olymps Fjektiviteter?
 Nympherne — det nægtes ikke —
 See til ham med milde Blikke:
 Under skjønne Rhythmers Lov
 Genier i Dands ham føre,
 Gratier ham mildt berøre
 I den foraarsgrønne Skov,
 Ofte ned fra Himlen dale
 Musen i et yndigt Chor,
 Smykkende hans Sanger-Tale
 Med et vægt- og klangfuldt Ord.
 Å, min Frue! men et Die,
 Dodeligt som hans, men blidt,
 Dmt og trøstende som dit,
 Ei blev Lønnen for hans Møie.

Naar han liber, naar det Sande
 Flygter stridigt for hans Aand,
 Vifter ingen trofast Haand
 Heden fra din Digters Pande.
 Ak, og naar med flygtigt Spoer
 Alle Jordens Glæder svinde,
 Mens han følger Musers Chor,
 Hvister ingen om Veninde
 Trøst til ham med milde Ord;
 Trøst i Ord, hvis Indhold fattes
 Kun af Den, hvis Sjæl som hans
 Under Drom og Grublen mattes
 Ved dens egne Syners Glæds;
 Ord, hvoraf et Bryst bevæges;
 Ord, hvoraf et bittert Savn
 Kjærligt tages kan i Tavn,
 Ord, hvoraf et Hjerte læges;
 Ord som disse, Blik som dine,
 Smil saa trøstende som hine,
 Dine Læber lokke frem —
 Herskerinde! nei, med dem
 Dulmes ingen Digters Qvide
 Af den høie Pieride.
 — Derfor, o min Frue! mærk:
 Kan Du netop nu befale

Over fligt et Gratiale,
 Du da et barmhjertig Værk!
 Viid: de Himmelske, der sende
 Billeder af Sorg og Fryd
 Til en Digters Hjerte, kjende
 Intet, af! til Klagens Lyd.
 „Tag — de sige — Jordens hele
 Qual, o Digter! i dit Bryst!
 Men din egen Klages Røst
 Ei med dig vi kunne dele.“

Langsomt med den sidste Sætning
 Under sin Gesandt-Beretning
 Bukkende den fromme Due;
 Piller traurig sine Tjer,
 Kurrer sagte, mens den seer
 Paa sin tankefulde True.

Smaadigte fra Rom.

I.

Om Aftenen, o Rom, er' dine Gader
 Belyste sparsomt. Blandt antique Steen
 Og Soilestumper snuble mine Been,
 Og i moderne Dyrger Skarn jeg vader.

Kun hvor Madonnas, hvor en Helgens Billed
 Paa Muren af et Huus er ophængt, sees
 Lanterner, Vordlys, stundom vel en Snees,
 Af from Ubvidenhed foran det stillet.

I Helgener! jeg nægter Eder ei
 Det Ave, Romerinden til Jer beder.
 Ved Eders Hjælp jeg mangen Nat fandt Bei
 I dette Mørke, der gaaer ud fra Eder.

II.

Hvad er Grunden — spurgte jeg igaar
 Min Værtindes Datter — hvad er Grunden,
 At den unge Rømer Rappen slaaer
 Over Skuldren og bedækker Munden,
 Ja endog til Panden Rappen naaer?
 “Eh, *perchè!*” — hun gav til Svar igjen,
 Noget skjedesløs, men dog med den
 Rømerinden egne *gentilezza* —
È così costume, è grandezza!”

Af, hun feiler! — Rømerne, der see
 Alle Gader, alle Torve bære
 Vidnesbyrd om en forsvunden Ære,
 Mens de selv, som paa et Mausolee
 Synderbrudte Statuer, beskues
 Af den Fremmede med Unk, maae blues,
 Rodne for sig selv og skamfuldt gaae
 Der hvor Fortids Mindesmærker staae.
 Derfor hylle de sig ind paa Gaden;
 Derfor gaae de skulende forbi
 Minderne, der graves ud i Staden.
 Hiin Triumphport, dette Bad, Facaden
 Af et Tempel, Soilers Symmetrie
 Gylder Rømeren med Skræk; han fæster
 Blikket fky paa Keiserborgens Rester.

Man berømmer Julius, Gregor,
 Sixtus, Pius, Alexander. Gruset
 Har de ryddet fra den gamle Jord.
 Hift sig hæver atter pragtfuldt Huset,
 Hvor August har boet. Fra Colosseum
 Lyder — o Forandring! — et **Te Deum**.
 Templerne, forsvundne Guders Hjem,
 Nabnes atter. Vaticanet
 Bugner af de Skatte man traß frem,
 Af de Monumenter, man har ranet
 Fra en Jord der skamfuldt skjulte dem.
 Og den Fremmede forbausset triner
 Mellem Forums herlige Ruiner.
 Med Begeistring fælder han den Dom:
 Man har gravet ud det gamle Rom!

Ak, og under denne travle Færden,
 Denne Rydden af en hellig Jord,
 Al den Iver efter hvert et Spoer
 Af en glimrende, men uddød Verden,
 Synker Romerstaten Trin for Trin,
 Drømmer Romeren i Processioner,
 Slummerdyses af Sixtinas Toner,
 Stirrer sig paa Vorlyst-Kjærter blind.

Fede Munke synge, mens han sover;
 Og, som Guder for Barbarer faldt,
 Sees han med ukjendelig Gestalt
 Som en Torso knuust og styrtet alt;
 Seclers Gruus har lagt sig alt derover.

Pius, Alexander og Gregor!
 Naar skal vel den Rejsende, der kommer
 Til sit Hjem fra Eders Munkes Chor,
 Glad berette: Pavens Magt er stor!
 Han har gravet ud den gamle Romer!

III.

Rom, bemærker den Rejsende snart, er ypperligt brolagt,
 Rullende glider man let over de huggede Steen;
 Sovende sødt og fromt Prælaten fører til Kirken;
 Den apostoliske Bogn jevnt og mageligt gaar.
 — Hellige Steen paa den appisse Veil! I ligge kun ujevnt.
 Fører man ind paa Ter, bliver man ængstet og stødt.
 Vil I mane den søvnige Slægt? D, spar' eders Moie!
 Hvem har Templernes Sprog, hvem have Statuer vaft?

Her i den hellige Stad, hvor hver Mand troer paa
et Under,

Og hvor ugentligt eet offentligt sees adopteet,
Naar den appiffke Bei, naar Stenene skrige til Himlen,
Troer man det ikke; man veed, Troen derpaa er forbudt.

IV.

„Seent om Aftenen knirked' min Dør“ — en Tyd-
sker fortalte —

„Rovere! raabte jeg hoit. Skjændige romerske Paf!
„Hurtig en Arm blev lagt om min Hals; og Røveren,
tænk Dem!

„Var den velsignede Slut, hende, der røver min Ro.“
— Jeg' gif' hjem melancholff, slog an de lyriske
Strenger:

„Amor! flygtige Gud! nægter Du Digteren Stof?
Eller, o Himmel! maaskee Du gaar og søger mig
hiemme

Ved den kjolige Strand, husker ei paa, jeg er reist.
Veed Du det ikke, saa hør: jeg boer i **Via Frattina**,
Fiern fra Venner og Slægt, fiern fra mit Fædreland,

Fjern fra dem, hvis Kjærlighed før har været min
Lykke.

Tro mig, aldrig som nu har jeg behovet din Hjælp!"

— En af Muserne fløi forbi og standsed' i Farten:

"Er Du bedrøvet, min Ven?" — "Amor har nægtet
mig Stof."

— "Daarskab! brug din Fornuft, og huse paa Hime-
ros' Luner.

Du har jo klaget for mig over den grusomme Gud.

Tænk paa Kjærlighed ei; betænk din Tids Interesser!

Føler Du Drift til Sang — klag ikke, der har du
Stof!"

Slende bort hun gav mig — gjæt! — en Stænder-
Forhandling,

Pakker Aviser paa Tydsk, Pakker Aviser paa Fransk!

Uk, i vor Tid holder endog Parnasset Aviser!

Intet Under, at jeg politiserer i Rom.

Men fortreidelig gaaer min Tid. Den romerske Himmel

Diner jeg knap af Sorg over den romerske Stool.

— Amor! flygtige Gud! o send din ømme Bekymring!

Den var mig let tilførn, tung er mig Staternes
Brost.

Glem blot ikke, jeg boer i Rom, i via Frattina,

Ekstraes for en Modeboutik — Huset er vist dig bekendt.

Tidligt og sildt man seer den slittige, smukke Modista

Sidde derovre og sye, hyllet i Blonder og Baand.
 Kun imellem hun kaster et Blik, et skjelmst, men et
 stjaalent

Til mine Vinduer op — Huset er vist dig bekendt.
 Det er en herlig Slut! I Carnevals-Dagene stjal hun
 Mangt et Hjerter, der nu offerer dig Bønner og Suk.
 Vims og munter sværmed' hun om, ageerte Tedesco,
 Klædt i en Maler-Habit, Blouse med Floiels-Baret.
 Nydelig saae hun ud med Knebelshalter og Tippetæg.
 Maafe hun ei havde paa; af, thi hun veed, hun er
 smuk!

— Ekraaes over for det yndige Barn, o Søn af
 Cythere!

Boer jeg. Skynd dig og kom! Huset er vist dig be-
 kjendt.

Rettelser.

Pag. 1 øverst, smukt læs: smukt.

— 24 Lin. 5. Efter Ordet sed sættes Punctum.

— 104 Lin. 7. Efter Ordet mandigt sættes Semicolon.

— 131 Lin. 4 fra neden: hendes Søn læs: hendes Søn Georg.

— 175 Lin. 10 fra neden: Besindelse læs: Besindighed.

— 252 Lin. 2 fra oven: Ynglings-Digter læs: Yndlings-Digter.

